CU TOȚII AVEM POVEȘTI PE CARE
NU LE SPUNEM NICIODATĂ

Ultimul mesaj

LAURA DAVE

„O povestitoare desăvârșită.“
GREER HENDRICKS

LITERA

buzz BOOKS

CU TOȚII AVEM POVEȘTI PE CARE
NU LE SPUNEM NICIODATĂ
Ultimul mesaj
LAURA DAVE
„O povestitoare desăvârșită.“
GREER HENDRICKS
LITERA
buzz
BOOKS

CU TOȚII AVEM POVEȘTI PE CARE
NU LE SPUNEM NICIODATĂ
Ultimul mesaj
LAURA DAVE
„O povestitoare desăvârșită.“
GREER HENDRICKS
LITERA
buzz
BOOKS

CU TOȚII AVEM POVEȘTI PE CARE
NU LE SPUNEM NICIODATĂ
Ultimul mesaj
LAURA DAVE
„O povestitoare desăvârșită.“
GREER HENDRICKS
LITERA
buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

LAURA DAVE

Ultimul mesaj

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

The Last Thing He Told Me

Laura Dave

Copyright © 2021 Laura Dave

LITERA®

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ultimul mesaj

Laura Dave

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mona Apa-Slujenco

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DAVE, LAURA

Ultimul mesaj / Laura Dave;

trad. din lb. engleză şi note: Mihaela Serea. –

Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7894-2

ISBN EPUB 978-606-33-8092-1

I. Serea, Mihaela (trad.; note)

821.111

Lui Josh și Jacob,

dulcile mele miracole,

și lui Rochelle și Andrew Dave,

pentru absolut tot

„(să mergem a spus el

nu prea departe a spus ea

ce înseamnă prea departe a spus el

acolo unde ești tu a spus ea)“

e.e. cummings

Prolog

Owen mă tachina mereu pentru că mereu pierdeam câte ceva, pentru felul în care, în stilul meu propriu, ridicasem pierderea lucrurilor la rang de artă. Ochelari de soare, chei, mănuși, șepci de baseball, timbre, camere foto, telefoane mobile, sticle de cola, pixuri, șireturi. Șosete. Becuri. Tăvițe pentru cuburi de gheață. Nu greșea întru totul. Aveam o tendință de a rătăci lucruri. De a fi distrată. De a uita.

La cea de-a doua noastră întâlnire, am pierdut biletul din parcarea în care ne lăsaserăm mașinile pe timpul cinei. Venise fiecare cu mașina lui. Owen avea să glumească mai târziu pe tema asta – îi făcea mare plăcere să glumească despre felul în care insistasem să șofez eu însămi la acea a doua întâlnire. Chiar și în noaptea nunții noastre a glumit în legătură cu asta. Iar eu am glumit despre modul în care mă torturase în seara aceea cu întrebări nesfârșite legate de trecutul meu – despre bărbații pe care i-am lăsat eu, despre cei care m-au părăsit.

„Băieții care ar fi putut să fie“, după cum îi numise el. A ridicat paharul în cinstea lor și a spus că, oriunde s-ar afla, le este recunoscător că n-au fost ceea ce-mi trebuia, așa încât el era cel care stătea acum în fața mea.

„Abia dacă mă cunoști“, am zis.

A zâmbit. „Nu pare să fie așa, nu?“

Avea dreptate. Era copleșitor ceea ce începea să se lege între noi încă de la început. Îmi place să cred că de aceea eram distrată. De aceea am pierdut biletul de parcare.

Lăsaserăm mașinile în parcare la Ritz-Carlton, în centrul orașului San Francisco. Și supraveghetorul parcării mi-a spus clar că nu contează dacă pretind că am fost acolo doar pentru cină. Plata în cazul pierderii biletului

este de o sută de dolari.

– Ai fi putut să ții mașina aici săptămâni întregi, mi-a zis supraveghetorul. De unde să știu eu că nu încerci să mă fraiereşti? O sută de dolari, plus taxa, pentru fiecare bilet pierdut. Citește indicatorul.

O sută de dolari, plus taxa, ca să plec acasă.

– Ești sigură că l-ai pierdut? m-a întrebat Owen.

Dar zâmbea când a spus-o, de parcă ar fi fost cea mai bună informație pe care o căpătase despre mine în seara aceea.

Eram sigură. Oricum, am căutat centimetru cu centimetru în Volvoul meu închiriat, chiar și în mașina sport, de fițe, a lui Owen (deși nu fusesem nici un moment în ea), precum și pe podeaua aceea cenușie, nesuferită a parcării. Nici urmă de bilet. Nicăieri.

În săptămâna de după dispariția lui Owen, am avut un vis cu el stând în parcarea aceea. Avea același costum și același zâmbet încântat. În vis, își scotea verigheta.

„Uite, Hannah“, a zis, „acum m-ai pierdut și pe mine“.

PARTEA ÎNTÂI

„Am prea puțină răbdare cu oamenii de știință care iau o placă de lemn, caută partea ei cea mai subțire și fac o mulțime de găuri acolo unde este ușor de găurit.“

Albert Einstein

Dacă deschizi ușa străinilor…

Vezi mereu scena asta la televizor. O bătaie la ușa din față. De partea cealaltă, cineva așteaptă să-ți dea vestea care schimbă totul. La televizor, de obicei e un polițist sau un pompier, poate un militar. Dar când deschid ușa – când aflu că totul e pe cale să se schimbe pentru mine –, mesagerul nu este un polițist sau un agent federal cu pantaloni la dungă. Este o fată de doisprezece ani, în echipament de fotbal. Cu jambiere și tot tacâmul.

– Doamna Michaels? zice.

Am ezitat înainte de a răspunde, așa cum fac de multe ori când mă întreabă cineva dacă eu sunt doamna Michaels. Sunt și nu sunt. Nu mi-am schimbat numele. Am fost Hannah Hall în cei treizeci și opt de ani dinainte de a-l întâlni pe Owen și n-am văzut nici un motiv să devin altcineva după aceea. Dar eu și Owen suntem căsătoriți de mai bine de un an. Și, în timpul acesta, am învățat să nu corectez oamenii în nici un fel. Pentru că ceea ce vor ei de fapt să știe este dacă sunt soția lui Owen.

Cu siguranță, asta vrea să știe fata de doisprezece ani, ceea ce mă face să explic de ce eram așa de sigură că are doisprezece ani, după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții împărțind oamenii în două mari categorii: copii și adulți. Această schimbare a fost produsă în ultimul an și jumătate de către Bailey, fiica soțului meu, care are vârsta șocant de respingătoare de șaisprezece ani. Este rezultatul greșelii pe care am comis-o când am întâlnit-o pentru prima dată pe Bailey cea reținută și i-am spus că pare mult mai tânără decât este. A fost cel mai rău lucru pe care puteam să-l fac.

Sau poate al doilea pe listă. Cel mai rău lucru probabil că a fost încercarea mea de a drege busuiocul trântind o glumă despre cât mi-aș fi dorit ca cineva să mă poată întineri. Din acel moment, Bailey aproape că nu mă poate suferi, chit că acum mi-am învățat lecția și știu prea bine că nu e recomandat să te ții

de glume de orice fel cu cineva care are șaisprezece ani. De fapt, cel mai bine e să încerci să nici nu vorbești prea mult.

Dar să revin la prietena mea de doisprezece ani care stă în pragul ușii, mutându-și greutatea de pe o gheată murdară pe cealaltă.

– Domnul Michaels m-a trimis să vă dau asta, a zis.

Apoi a întins mâna în care ținea o hârtie de corespondență galbenă, împăturită. Pe partea din față era scris HANNAH, cu scrisul de mână al lui Owen.

Îi iau hârtia, privind-o în ochi.

– Scuză-mă, zic. Nu prea înțeleg. Eşti prietenă cu Bailey?

– Cine e Bailey?

Nu mă aşteptam ca răspunsul să fie da. Este o prăpastie între şaisprezece şi doisprezece ani. Dar nu pot să pun lucrurile cap la cap. De ce nu m-a sunat Owen pur şi simplu? De ce a implicat-o pe fata asta? Primul gând a fost că s-a întâmplat ceva cu Bailey, şi Owen n-a putut să plece de lângă ea. Dar Bailey este acasă, evitându-mă pe mine, ca de obicei, cu muzica ei zgomotoasă (în programul de azi – Beautiful: The Carole King Musical) bubuind pe scări în jos şi rulând în buclă, ca să-mi aducă aminte că nu sunt bine-venită în camera ei.

– Scuză-mă, sunt un pic nedumerită… unde l-ai văzut?

– A trecut pe lângă mine pe hol, zice ea.

Pentru un moment, mă gândesc că e vorba despre holul nostru, adică spațiul din spatele meu. Dar n-are nici un sens. Locuim într-o casă plutitoare în golf, o locuință lacustră, cum i se spune, doar că e aici, în Sausalito, unde formăm o comunitate. Patru sute de asemenea case. Astea-s casele plutitoare – numai geamuri și privelişti. Trotuarul nostru e un doc; holul nostru e un living.

– Deci l-ai văzut pe domnul Michaels la şcoală?

– Exact asta am spus, zice și se uită la mine gen „unde altundeva?“. Eu și Claire, prietena mea, ne duceam la antrenament. Și ne-a rugat să ducem asta. Am zis că nu pot decât după antrenament și a zis că bine. Ne-a dat adresa asta.

Mi-a întins altă hârtie, ca dovadă.

− Ne-a dat și douăzeci de dolari, mai spune, dar banii nu mi-i arată. Avea telefonul stricat sau așa ceva și nu putea să dea de dumneavoastră. Nu știu, că mi-a explicat din mers, practic.

– Deci… a spus el că are telefonul stricat?

– Altfel de unde era să știu?

Apoi telefonul ei sună – sau cred că e un telefon, până și-l scoate de la brâu și văd că arată mai degrabă ca un pager high-tech. Au revenit pagerele?

Musicalul lui Carole King. Pagere high-tech. Un alt motiv pentru care probabil că Bailey n-are răbdare cu mine. Există o întreagă lume a chestiilor pentru adolescenți despre care eu nu știu absolut nimic.

Fata tastează ceva pe dispozitivul ei, lăsând deja în urmă misiunea de douăzeci de dolari și pe Owen. Nu-mi vine s-o las să plece, neștiind încă ce se petrece. Poate e un fel de glumă bizară. Poate el crede că e nostim. Mie nu mi se pare nostim. În orice caz, nu încă.

– La revedere, zice ea și pleacă, îndepărtându-se de-a lungul docurilor.

Privind spre orizontul amurgului din San Francisco, văd cum se face tot mai mică, iar soarele care apune peste Richardson Bay îi luminează calea.

Apoi ies și eu. Într-un fel, parcă aștept ca Owen (dragul și caraghiosul meu Owen) să sară dintr-o parte a docului, cu restul echipei de fotbal chicotind în spatele lui, dezvăluindu-mi cu toții farsa de care se pare că nu mă prind. Dar nu e acolo. Nu e nimeni acolo.

Așa că închid ușa. Și mă uit la hârtia galbenă, împăturită, pe care o țin încă în mână. N-am deschis-o.

Mă gândesc în tăcere cât de mult aș vrea să n-o să deschid. Nu vreau să știu ce scrie în bilet. O parte din mine vrea să se agațe de acest ultim moment – momentul în care încă mai poți să crezi că e o glumă, o greșeală, un mare nimic; momentul dinainte de a ști sigur că a început ceva ce nu mai poți opri.

Desfac hârtia.

Mesajul lui Owen e scurt. Un singur rând, o ghicitoare în sine.

Protejeaz-o.

Greene Street, înainte de a fi Greene Street

L-am cunoscut pe Owen în urmă cu doi ani şi ceva.

Pe atunci, eu locuiam încă în New York. Trăiam la aproape cinci mii de kilometri de Sausalito, orăşelul din California de Nord pe care acum îl numesc acasă. Sausalito este de partea cealaltă a podului Golden Gate faţă de San Francisco, dar la o lume distanţă de viaţa din oraş. Liniştit, fermecător. Adormit. Este locul pe care Owen şi Bailey îl numesc acasă de peste un deceniu. Este, de asemenea, diametral opus faţă de viaţa mea dinainte, în plin Manhattan, într-un magazin cu mansardă de pe Green Street, în SoHo – un spaţiu mic, cu o chirie astronomică pe care n-am crezut niciodată cu adevărat că mi-o permit. L-am folosit atât ca atelier, cât şi ca showroom.

Prelucrez lemn. Cu asta mă ocup. De obicei, oamenii fac feţe mirate când le spun că ăsta e jobul meu (în orice caz, încerc să-l descriu), le vin în minte imagini de la orele lor de atelier din liceu. Să fii lucrător în lemn este ceva oarecum asemănător şi totuşi complet diferit. Îmi place să spun că e un fel de modelaj, dar în loc să modelez lutul, eu modelez lemnul.

Am ajuns la profesia asta în mod natural. Bunicul meu era lucrător în lemn – unul excepţional – şi munca lui a fost în centrul vieţii mele de când îmi amintesc, având în vedere că el m-a crescut aproape singur.

Tatăl meu, Jack, şi mama mea, Carole (care prefera ca eu să-i spun Carole), erau total lipsiţi de interes în ceea ce privea creşterea unui copil. Erau total lipsiţi de interes în orice alt domeniu, cu excepţia carierei de fotograf a tatălui meu. Bunicul a încurajat-o pe mama să facă un efort cu mine când eram mică, dar abia dacă îl cunosc pe tata, care călătorea în interes de serviciu două sute optzeci de zile pe an. Când era liber, se instala la ferma familiei lui din Sewanee, Tennessee, ca să nu fie nevoit să şofeze două ore până la casa bunicului, din Franklin, ca să-şi petreacă timpul cu mine. Şi la scurtă vreme

după ce am împlinit șase ani, când tata a părăsit-o pe mama pentru asistenta lui – o femeie pe care o chema Gwendolyn și care abia împlinise douăzeci și unu de ani –, mama a încetat și ea să mai dea pe acasă. L-a hăituit pe tata până s-a întors la ea. Apoi m-a lăsat definitiv la bunicul.

Sună ca o melodramă, dar nu este. Desigur, nu e ideal să ai o mamă complet dispărută. Cu siguranță, nu te simți bine să te afli în poziția de receptor al acestei alegeri. Dar când mă uit acum în urmă, cred că mama mi-a făcut o favoare dispărând așa cum a dispărut – fără scuze, fără ezitări. Cel puțin, a fost clară: n-aș fi putut face nimic ca să-și dorească să rămână.

Și, pe de altă parte, eu am fost mai fericită așa. Bunicul meu era un om echilibrat și cumsecade și îmi pregătea cina în fiecare seară, și mă aștepta să termin de mâncat înainte de a anunța că e timpul să ne ridicăm de la masă și să-mi citească povești înainte de a merge la culcare. Și întotdeauna mă lăsa să mă uit la el cum lucrează.

Îmi plăcea foarte mult să-l privesc muncind. Se apuca de lucru cu o bucată imensă de lemn, manevrând-o într-un strung și transformând-o în ceva magic. Sau, dacă nu era chiar magic, își dădea seama cum s-o ia de la capăt.

Astea erau, probabil, momentele mele preferate când îl priveam la lucru: atunci când ridica din mâini și zicea „Ei bine, trebuie să facem altfel treaba asta, nu-i așa?“ Apoi se apuca să descopere o nouă cale de a crea ceea ce voia. Bănuiesc că orice psiholog care-și merită banii ar spune că asta trebuie să-mi fi dat speranță, că trebuie să-mi fi spus că bunicul meu avea să mă ajute să fac același lucru și pentru mine. Să o iau de la capăt.

Dar dacă a avut vreun efect, acela a fost că m-am mulțumit cu opusul. Privind la munca bunicului meu, am învățat că nu totul era fluid. Existau anumite lucruri pe care le abordai din diferite unghiuri, dar la care nu renunțai. Făceai treaba pe care o aveai de făcut, oriunde te-ar fi purtat.

Nu m-am așteptat niciodată să am succes în prelucrarea lemnului – sau în evoluția mea de acolo către crearea de piese de mobilier. Sincer, nu mă așteptam nici să-mi pot câștiga traiul din asta. Bunicul își suplimenta veniturile luând câte o lucrare în construcții. Dar încă de timpuriu, când una dintre mesele mele de sufragerie cele mai impresionante a apărut în

Architectural Digest, mi-am creat o nișă într-un grup de rezidenți din centrul New Yorkului. Așa cum mi-a explicat unul dintre designerii mei de interior preferați, clienții mei voiau să cheltuiască o grămadă de bani decorându-și casa într-un fel care să arate ca și cum n-ar fi cheltuit deloc. Piesele mele rustice, din lemn, îi ajutau în această misiune.

În timp, această clientelă devotată s-a extins cumva, în anumite orașe de pe coastă și stațiuni turistice: Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City, San Francisco.

Așa ne-am întâlnit eu și Owen. Avett Thompson, CEO la firma de tehnologie la care lucra Owen, îmi era client. Avett și soția lui, o femeie ridicol de frumoasă pe nume Belle, erau printre cei mai fideli clienți ai mei. Lui Belle îi plăcea să spună în glumă că era soția-trofeu a lui Avett, ceea ce ar fi putut fi nostim dacă n-ar fi fost în același timp cât se poate de adevărat. Era un fost model, cu zece ani mai tânără decât copiii lui adulți, născută și crescută în Australia. Piesele mele de mobilier erau în fiecare cameră a casei sale din San Francisco (unde ea și Avett locuiau împreună) și în reședința din provincie, recent construită în St. Helena, un orășel din capătul nordic al Văii Napa, unde Belle avea obiceiul să se retragă singură.

Îl întâlnisem pe Avett doar de câteva ori înainte ca el să apară împreună cu Owen în atelierul meu. Se aflau la New York pentru o întrevedere cu un investitor, iar Belle le-a cerut să treacă pe la mine să verifice noptiera cu muchii rotunjite pe care o comandase pentru dormitorul lor principal. Avett nu era sigur ce trebuia să verifice el, ceva despre cum o să dea în combinație cu cadrul patului – cadrul care avea să susțină salteaua lor ecologică de zece mii de dolari.

Sincer, lui Avett nu-i păsa câtuși de puțin. Când el și Owen au intrat, Avett era într-un costum de un albastru-electric, cu părul cărunt fixat cu gel și cu telefonul lipit de ureche. Era în mijlocul unei convorbiri. A aruncat o privire spre noptieră și a acoperit pentru o clipă microfonul.

– Mie mi se pare că arată bine, a spus. Asta e tot?

Apoi, înainte ca eu să răspund, a luat-o spre ieșire.

Owen, pe de altă parte, era uluit. S-a plimbat atent prin întregul atelier, oprindu-se să studieze fiecare piesă.

L-am privit în timp ce mergea. Oferea o imagine atât de derutantă! Tipul ăsta deșirat, cu păr blond ciufulit și pielea arsă de soare, cu Converși obosiți. Toate acestea, în discordanță cu jacheta sport de fițe. Arăta de parcă ar fi căzut de pe o placă de surfing direct în jacheta asta, cu cămașa strâmtă pe dedesubt.

Mi-am dat seama că mă holbez și am dat să mă întorc tocmai când Owen s-a oprit în fața piesei mele preferate – o masă de conac pe care o foloseam ca birou.

Computerul, ziarele și niște mici unelte acopereau cea mai mare parte din ea. Puteai să reconstitui mental masa de sub toate acele obiecte doar dacă te uitai cu atenție. El se uita. A pipăit lemnul dur de sequoia pe care îl șlefuisem, îngălbenindu-l discret pe la colțuri și întărindu-i fiecare muchie cu metal brut.

Era Owen primul client care să remarce masa? Nu, sigur că nu. Dar era primul care se apleca, exact așa cum fac eu de multe ori, trecându-și degetele de-a lungul muchiei metalice ascuțite și apucând masa din acel loc.

A întors capul și a ridicat privirea spre mine.

– Au, a spus.

– Încearcă să dai peste masa asta în toiul nopții, am zis.

Owen s-a ridicat, dând mesei o palmă ușoară de despărțire. Apoi a venit spre mine. A înaintat până când am ajuns cumva să stăm foarte aproape unul de altul – de fapt, prea aproape ca eu să nu mă întreb cum am ajuns așa. Probabil ar fi trebuit să fiu conștientă de maioul și de blugii mei rupți, stropite cu vopsea, de cocul ciufulit din vârful capului și de cârlionții nespălați care scăpaseră din el. Totuși, am simțit altceva atunci când l-am văzut privindu-mă.

– Păi și care-i prețul de pornire? a zis el.

– De fapt, masa asta e singura piesă din atelier care nu e de vânzare, i-am răspuns.

– Pentru că poate cauza accidente? a întrebat.

– Exact, am zis.

Acela a fost momentul în care a zâmbit. Când Owen a zâmbit. Era ca un titlu de piesă pop proastă. Ca să fie clar, nu era vorba că zâmbetul i-ar fi luminat fața. Nu era nimic atât de sentimental sau de exploziv. Era vorba mai mult că zâmbetul lui – acel zâmbet generos, copilăresc – îl făcea să pară cumsecade. Îl făcea să pară cumsecade, într-un fel pe care nu eram obișnuită să-l întâlnesc pe Green Street, în centrul Manhattanului.

– Deci, nu negociem pentru masă? a zis.

– Mă tem că nu, dar pot să-ți arăt alte câteva piese?

– Ce-ai zice, în schimb, de o lecție? Mi-ai putea arăta cum să-mi fac o masă asemănătoare, dar poate cu muchii ceva mai blânde…, a zis. O să semnez un angajament. Orice vătămare va fi pe riscul meu.

Zâmbeam încă, dar mă simțeam încurcată. Pentru că, brusc, nu mai aveam impresia că vorbim despre masă. Eram aproape sigură că nu mai vorbim despre asta. Mă simțeam atât de încrezătoare pe cât se poate simți o femeie care își petrecuse ultimii doi ani într-o relație cu un bărbat cu care își dăduse seama că nu se putea mărita. Cu două săptămâni înaintea nunții lor.

– Ascultă, Ethan…, am zis.

– Owen, m-a corectat el.

– Owen. E drăguț din partea ta că ai întrebat, am zis, dar am, oarecum, un principiu de a nu mă întâlni cu clienții.

– Păi, atunci e bine că nu-mi permit să cumpăr nimic din ce vinzi tu, a zis el.

Dar aici s-a oprit. A ridicat din umeri ca și cum ar fi zis că rămâne pe altă dată, și s-a îndreptat spre ușă și spre Avett, care umbla înainte și înapoi pe

trotuar, vorbind încă la telefon și țipând la persoana de la celălalt capăt.

Aproape că ieşise pe uşă. Aproape că plecase. Dar am simţit instantaneu – şi puternic – nevoia de a ieși după el și de a-l opri, spunându-i că n-am vorbit serios. Altceva voiam să spun. Voiam să spun că ar trebui să rămână.

Nu zic că a fost dragoste la prima vedere. Zic că o parte din mine voia să facă ceva ca să-l împiedice să plece. Îmi doream să mai rămân puţin în preajma acelui zâmbet larg.

– Stai, am zis.

Am privit în jur după ceva care să-l poată reține și am ochit un material textil al altui client, pe care l-am luat și i l-am arătat.

– Ăsta e al lui Belle.

Nu eram în cel mai bun moment. Și, dacă e să-l întrebaţi pe fostul meu logodnic, nu-mi stătea absolut deloc în fire să mă duc după cineva, ba, din contră, eu eram cea care bătea în retragere.

– O să mă asigur că ajunge la ea, a spus.

A luat materialul fără să mă privească în ochi.

− Apropo, e valabil şi în cazul meu, să ştii. Şi eu mi-am făcut un principiu din a nu merge la întâlniri. Sunt tată singur şi face parte din fişa postului, mi-a explicat, apoi a făcut o pauză. Dar fiica mea e pasionată de teatru. Şi o să pierd puncte serioase dacă nu văd un spectacol cât stau la New York, a zis şi a pornit înspre Avett cel furios, strigând de pe trotuar: Un spectacol nu e chiar stilul lui Avett, oricât de surprinzător ar părea.

– Foarte surprinzător, am spus.

– Deci… ce zici? Vrei să vii?

N-a venit mai aproape, dar a ridicat privirea. A ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei.

− Hai să n-o considerăm o întâlnire, a zis. O să fie doar o dată. O să convenim asupra acestui lucru. Doar cina şi spectacolul. Mă bucur că te-am cunoscut.

– Din cauza principiilor noastre? am întrebat.

A schiţat din nou un zâmbet larg, binevoitor.

– Da, a răspuns. Din cauza lor.

– Ce-i mirosul ăsta? întreabă Bailey.

Mă smulg din amintiri şi o văd pe Bailey în uşa bucătăriei. Pare nervoasă, cum stă acolo, într-un pulover gros, cu o geantă în bandulieră şi cu o bentiţă pe cap, peste părul ei în şuviţe mov.

Îi zâmbesc ţinând telefonul sub bărbie. Încercasem zadarnic să dau de Owen, îmi intra de fiecare dată căsuţa vocală. Iar şi iar.

– Îmi pare rău, nu te-am văzut, am zis.

Nu-mi răspunde, strânge din buze. Pun telefonul deoparte, ignorându-i veşnica încruntare. E o frumuseţe, în ciuda încruntării. E o frumuseţe atât de izbitoare încât am observat că atrage toate privirile când intră într-o încăpere. Nu prea seamănă cu Owen, cu părul ei mov, castaniu-închis în mod natural, cu ochii întunecaţi şi aprigi. Nişte ochi cu adevărat pătrunzători. Te absorb în ei. Owen spune că sunt exact ca ai bunicului ei (ai tatălui mamei ei), motiv pentru care au numit-o după el. O fată pe nume Bailey. Bailey, şi atât.

– Unde e tata? întreabă. Trebuia să mă ducă la repetiţie.

Mă cuprinde o stare de încordare şi simt ca pe o povară biletul lui Owen în buzunar.

„Protejeaz-o.“

– Sunt sigură că e pe drum, zic. Hai să mâncăm ceva.

– Asta miroase? întreabă.

Strâmbă din nas, pentru cazul în care nu e destul de clar că mirosul la care se referă nu e unul care să-i placă.

– Sunt paste linguine de care ai mâncat la Poggio, zic.

Îmi aruncă o privire seacă, de parcă Poggio n-ar fi restaurantul ei preferat, de parcă n-am fi fost acolo la cină cu doar câteva săptămâni înainte, ca să-i sărbătorim a şaisprezecea aniversare. Bailey a comandat felul special din seara aceea – paste integrale linguine cu sos de unt brun. Iar Owen i-a dat o sorbitură din paharul lui de vin Malbec, care mergea de minune la preparatul acela. M-am gândit că i-au plăcut pastele. Dar poate că ceea ce i-a plăcut a fost să bea vin cu tatăl ei.

Pun o porţie zdravănă pe o farfurie şi o aşez pe blatul insulei de bucătărie.

– Gustă, zic. O să-ţi placă.

Bailey se uită fix la mine încercând să se hotărască dacă are chef de o confruntare – dacă are dispoziţie pentru dezamăgirea tatălui ei, în caz că o pârăsc că a plecat în grabă, fără să mănânce. Hotărând că nu, îşi reprimă iritarea şi se saltă pe scaunul ei de bar.

– Bine, zice. O să iau puţin.

Bailey aproape că mă provoacă. Asta e partea cea mai rea. Nu e un copil rău sau un copil-problemă. Este un copil bun într-o situaţie pe care o detestă. Întâmplător, eu sunt situaţia.

Există acele motive evidente pentru care o adolescentă simte aversiune faţă de noua soţie a tatălui, în special pentru Bailey, care a trăit vremuri bune când erau numai ei doi împreună, cei mai buni prieteni, iar Owen era cel mai mare fan al ei. Totuşi, acele motive nu explică în totalitate antipatia lui Bailey faţă de mine. Nu e doar faptul că i-am estimat greşit vârsta la prima noastră întâlnire. Vine dintr-o după-amiază, la puţin timp după ce m-am mutat la Sausalito. Trebuia s-o iau de la şcoală, dar am rămas blocată într-o convorbire la telefon cu un client şi am ajuns cu cinci minute mai târziu. Nu zece minute.

Cinci. 17.05. Atât arăta ceasul când am parcat acasă la prietena ei. Dar putea tot atât de bine să fie și o oră. Bailey e o fată exigentă. Owen o să vă spună că asta e o trăsătură pe care o avem în comun. Atât soția, cât și fiica lui pot să intuiască totul despre cineva în cinci minute. Atât le ia. Iar în cele cinci minte, Bailey a decis despre mine că am stat într-un apel telefonic la care n-ar fi trebuit să răspund.

Bailey răsucește câteva paste pe furculiță și le studiază.

– Nu arată ca la Poggio.

– Ba da. L-am convins pe ajutorul de bucătar să-mi dea rețeta. M-a trimis chiar la Ferry Building[1] să iau pâinea cu usturoi pe care o servește alături de paste.

– Ai condus până la San Francisco pentru o felie de pâine? zice ea.

E posibil să mă străduiesc prea mult în privința ei. Asta este.

Se apleacă și bagă toată îmbucătura în gură. Îmi mușc limba așteptând aprecierea ei – un mmm discret îi scapă printre buze, împotriva voinței sale.

Și apoi se îneacă cu îmbucătura. Chiar se îneacă și se întinde după paharul cu apă.

– Ce-ai pus în ele? întreabă. Au gust de… cărbune.

– Dar le-am gustat, zic. Sunt perfecte.

Iau și eu o înghițitură. Are dreptate. În zăpăceala mea, cu vizitatoarea de doisprezece ani și cu biletul de la Owen, sosul meu de unt brun și-a schimbat consistența ușor topită, spumoasă, devenind un sos efectiv ars[2]. Și amar. Ca și cum ai mânca resturile unui foc de tabără.

– Oricum trebuie să plec, spune. Asta, dacă vreau să mă ducă Suz.

Bailey se ridică. Mi-l imaginez pe Owen stând în spatele meu și aplecându-se să-mi șoptească la ureche: „Ai răbdare“. Așa spune el când Bailey e urâcioasă cu mine. „Ai răbdare.“ Asta însemnând că într-o bună zi o să-și schimbe

atitudinea. Însemnând și că o să plece la facultate peste numai doi ani și jumătate. Dar Owen nu înțelege că asta nu mă consolează. Pentru mine, asta înseamnă doar că intru în criză de timp în dorința mea de a o face să se apropie de mine.

Și vreau să se apropie de mine. Vreau să avem o relație, și asta, nu numai de dragul lui Owen. Ceea ce ce mă împinge pe mine către Bailey, în timp ce ea mă respinge, e mai mult de atât. Într-o anumită măsură, e vorba despre faptul că recunosc la ea ceea ce se întâmplă atunci când îți pierzi mama. Mama mea a plecat de bunăvoie; mama lui Bailey, printr-o tragedie, dar te marchează la fel, în oricare dintre situații. Te lasă în același loc ciudat, încercând să-ți dai seama cum să navighezi prin lume fără ca cea mai importantă persoană să te vegheze.

– O să merg pe jos până la Suz, zice. Mă duce ea cu mașina.

Suz, prietena ei, Suz, care joacă și ea în piesă. Suz, care locuiește și ea tot pe docuri. Suz, care e de încredere, nu?

Protejeaz-o.

– Lasă-mă să te duc eu, îi zic.

– Nu! zice și își dă părul mov pe după urechi, apoi își potrivește tonul. E-n regulă. Oricum, Suz merge și ea…

– Dacă tatăl tău nu se întoarce până atunci, zic, o să vin eu să te iau. Unul dintre noi o să te aștepte la ieșire.

Mă sfredelește cu privirea.

– De ce să nu se întoarcă?

– O să se întoarcă, sunt sigură. Vreau doar să zic că… dacă vin eu să te iau, te las să conduci până acasă.

Bailey tocmai și-a luat permisul de începător. Timp de un an, va conduce doar însoțită de un adult, și abia apoi va putea să se urce singură la volan. Iar lui Owen nu-i place ca ea să conducă noaptea nici când e cu el, lucru de care

eu încerc să profit.

– Sigur, zice Bailey. Mulţumesc.

– Deci ne vedem peste câteva ore?

– Ne vedem, zice.

Se îndreaptă spre uşă. Vrea să iasă din conversaţie şi să respire cât mai repede aerul de Sausalito. Ar spune orice pentru asta, dar eu o iau ca pe o întâlnire stabilită. Preţ de o secundă, sunt fericită. Apoi uşa de la intrare se trânteşte în urma ei. Şi sunt din nou singură cu biletul lui Owen, cu liniştea inimitabilă a bucătăriei şi cu suficiente paste arse cât să hrănească o familie de zece persoane.

Nu pune o întrebare la care nu vrei să primești răspuns

La ora opt seara, Owen încă n-a sunat.

Fac stânga în parcarea școlii lui Bailey și mă bag într-un loc liber, aproape de intrarea principală.

Dau radioul încet și mai încerc o dată. Îmi crește pulsul când îmi intră iar căsuța vocală. Sunt douăsprezece ore de când a plecat la muncă, două ore de la vizita jucătoarei de fotbal, optsprezece mesaje lăsate soțului meu și rămase fără răspuns.

– Salut, zic după semnal. Nu știu ce se întâmplă, dar trebuie să mă suni imediat cum asculți asta. Owen? Te iubesc. Dar am să te ucid dacă nu primesc rapid o veste de la tine.

Am încheiat apelul și m-am uitat fix la telefon, încercând parcă să-l fac să vibreze instantaneu, cu puterea minții. Să sune Owen, cu o explicație bună. Este unul dintre motivele pentru care îl iubesc. Întotdeauna are o explicație bună. Întotdeauna, în orice situație, aduce calm și rațiune. Vreau să cred că așa va fi și de data asta. Chiar dacă nu sunt semne.

Mă translatez așa încât Bailey să se poată așeza la volan. Și închid ochii, sărind de la un scenariu la altul, încercând să înțeleg ce s-ar fi putut întâmpla. Scenarii inofensive, rezonabile. E blocat într-o întâlnire de lucru epopeică. Și-a pierdut telefonul. O surprinde pe Bailey cu un cadou demențial. Se gândește că e nostim ce face. Nu se gândește deloc.

În momentul acesta, aud la radio numele companiei lui Owen – The Shop.

Îl dau mai tare, crezând că mi s-o fi părut. Poate eu am zis asta în mesajul

către Owen. „Eşti prins la The Shop?“ Se poate. Dar pe urmă aud restul ştirii, transmise de vocea perfidă, guturală a prezentatoarei de pe NPR[3].

Raidul de astăzi a reprezentat punctul culminant al unei investigaţii de paisprezece luni desfăşurate de SEC[4] şi FBI privind practicile companiei de software. Suntem în măsură să confirmăm că Avett Thompson, CEO al companiei The Shop, a fost reţinut. Se aşteaptă ca printre acuzaţii să figureze deturnarea de fonduri şi frauda. Surse apropiate investigatorilor au declarat pentru NPR că, citãm, „există probe cum că Thompson plănuia să părăsească ţara şi că deţinea o reşedinţă în Dubai“. Alte acuzaţii împotriva unor membri ai personalului de conducere urmează să fie formulate în scurt timp.

The Shop. Vorbeşte despre The Shop.

Cum e posibil aşa ceva? Owen e onorat să lucreze acolo. Owen chiar a folosit cuvântul ăsta. „Onorat“. Mi-a spus că a acceptat o reducere de salariu ca să se alăture mai repede echipei. Aproape toată lumea de acolo a acceptat salarii mai mici şi a lăsat în urmă companii mari – Google, Facebook, Twitter – şi, odată cu ele, sume mari, acceptând acţiuni la bursă în locul remuneraţiei tradiţionale.

Nu mi-a spus Owen că au făcut asta pentru că au crezut în tehnologia pe care o dezvoltă The Shop? Ei nu sunt Enron. Theranos.[5] Ei sunt o companie de software. Construiesc instrumente de software pentru protejarea confidenţialităţii online, ajutând oamenii să controleze informaţiile personale disponibile, furnizând mijloace destinate copiilor de ştergere rapidă a imaginilor compromiţătoare sau făcând chiar unele site-uri să dispară cu totul. Vor să ia parte la revoluţionarea confidenţialităţii online – vor să aibă o influenţă pozitivă.

Cum poate să existe ceva fraudulos în treaba asta?

Prezentatoarea anunţă publicitate, iar eu mă întind după telefon şi intru pe Google News. Dar tocmai în momentul în care deschid pagina de business de

la CNN, Bailey iese din școală. Are o geantă care i se leagănă pe umăr și o privire neajutorată pe care nu i-o recunosc, îndreptată cu precizie spre mine. Instinctiv, opresc radioul și pun telefonul jos.

Protejeaz-o.

Bailey intră grăbită în mașină. Se trântește pe scaunul șoferului și își pune centura de siguranță. Nu mă salută. Nici măcar nu întoarce capul spre mine.

– Ești OK? o întreb.

Scutură din cap și părul ei mov îi scapă de după urechi. Mă aștept să facă un comentariu acid, de genul: „Arăt OK?“ Dar ea tace.

– Bailey? zic.

– Nu știu, răspunde. Nu știu ce se întâmplă…

În momentul ăsta, observ. Geanta pe care o are nu este cea în bandulieră. Este o geantă de voiaj. Este o geantă mare, neagră de voiaj, pe care o ține cu grijă în poală, ca pe un prunc.

– Ce e asta? întreb.

– Uită-te, răspunde.

Felul în care o spune mă face să nu vreau să mă uit. Dar nu prea am de ales. Bailey îmi aruncă geanta în poală.

– Haide. Uită-te, Hannah.

Trag puțin fermoarul și încep să dea bani pe dinafară. Suluri peste suluri de bani, sute de bancnote de o sută de dolari legate cu sfoară. Grei și fără număr.

– Bailey, șoptesc. De unde ai asta?

– A lăsat-o tata în dulapul meu, îmi spune.

Mă uit la ea stupefiată, iar inima începe să-mi bubuie-n piept.

– De unde știi? o întreb.

Bailey îmi întinde un bilet, sau mai degrabă îl aruncă în direcţia mea.

– Numește-o intuiție.

Iau biletul, care-mi aterizase în poală. Este al doilea bilet de la Owen pe ziua de azi, pe aceeaşi hârtie galbenă de corespondenţă.

Cealaltă jumătate a biletului meu. Pe al ei scrie BAILEY, subliniat cu două linii.

Bailey,

Nu știu cum să-ți explic. Îmi pare foarte rău. Tu știi despre mine ceea ce contează.

Și știi despre tine însăți ceea ce contează. Te rog, bazează-te pe asta.

Te rog, ajut-o pe Hannah. Fă ce-ți spune.

Te iubește. Amândoi te iubim.

Tu ești viața mea,

Tati

Îmi concentrez privirea asupra hârtiei până când încep să văd cuvintele în ceaţă. Și îmi imaginez ce s-a întâmplat înainte de întâlnirea dintre Owen şi puștoaica de doisprezece ani cu jambiere. Mi-l imaginez pe Owen alergând pe coridoarele școlii, pe lângă dulapuri. A fost acolo să-i livreze geanta asta fiicei lui. Cât încă mai putea.

Pieptul începe să mi se încingă și respir greu.

În general, consider că sunt destul de stăpână pe mine. S-ar putea spune că felul în care am crescut mi-a impus-o. Așa că au mai existat doar alte două momente în viața mea în care m-am simțit așa: ziua în care am înțeles că mama mea nu se mai întoarce și ziua în care a murit bunicul. Dar privind când la biletul lui Owen, când la cantitatea obscenă de bani lăsată de el, simt că se întâmplă din nou. Cum să explic senzația? E ca și cum lăuntrul meu trebuie să iasă afară. Într-un fel sau altul. Și știu că dacă s-ar putea întâmpla vreodată să vomit peste tot, acum ar fi momentul.

Ceea ce și fac.

Parcăm la locul nostru din fața docurilor. Am lăsat ferestrele larg deschise în timpul drumului, iar eu încă mai țin o batistă la gură.

– Îți mai vine să verși? mă întreabă Bailey.

Scutur din cap, încercând să mă conving pe mine în aceeași măsură în care încerc s-o conving pe ea.

– Sunt bine, zic.

– Pentru că asta ar putea să ajute…, zice Bailey.

Mă uit la ea și văd că scoate un joint din buzunarul puloverului. Mi-l întinde.

– De unde ai așa ceva? întreb.

– E legal în California, zice.

Ce răspuns e ăsta? Se aplică și dacă ai șaisprezece ani?

Poate nu vrea să-mi dea un răspuns, mai ales că-mi dau seama că are jointul de la Bobby. Bobby este mai mult sau mai puțin iubitul ei. Este în ultimul an la același liceu ca și ea și, aparent, e băiat bun, dacă nu chiar un pic cam tocilar: șanse mari la Universitatea din Chicago, ochelari groși, șeful

comitetului de elevi. Fără șuvițe mov în păr. Dar are ceva care nu-i inspiră încredere lui Owen. Și chiar dacă aș prefera să pun antipatia lui Owen față de el pe seama faptului că e hiperprotector, nu ajută prea mult nici că Bobby încurajează dispreţul lui Bailey faţă de mine. Uneori, după ce petrece timpul cu el, Bailey vine acasă şi-mi aruncă din senin o insultă. În timp ce eu am încercat să n-o iau la modul personal, lui Owen nu i-a prea ieşit figura. A avut o dispută cu Bailey în legătură cu Bobby cu numai câteva săptămâni în urmă şi i-a spus că, după părerea lui, se vede prea des cu el. A fost una din puţinele ocazii când am văzut-o pe Bailey privindu-l pe Owen cu expresia aceea de desconsiderare pe care mi-o rezervă de obicei mie.

– Dacă nu-ţi place, n-o lua, zice. Voiam doar să fiu de ajutor.

– Sunt OK. Dar mulţumesc.

A dat să pună jointul la loc în buzunar şi am avut o tresărire. Încerc să evit să fac pe mama cu Bailey – este unul dintre puţinele lucruri care par să-i placă la mine.

Sunt gata să mă uit în altă parte, dar îmi fac o notiță mentală să discut cu Owen când ajunge acasă – să decidă el dacă Bailey păstrează jointul sau îl predă. Apoi însă mă lovește un gând. Habar n-am când o să vină Owen acasă. Habar n-am unde este el acum.

– Știi ceva? zic. Am să iau totuși ăla.

Ea dă ochii peste cap, dar îmi întinde jointul. Îl împing în torpedou și mă aplec să ridic geanta de voiaj.

– M-am apucat să-i număr, zice ea. Fiecare sul are zece mii de dolari. Și am ajuns până la șaizeci. Acolo m-am oprit din numărat.

– Șaizeci?

Încep să adun sulurile de bani care s-au împrăștiat pe scaune și pe jos și le pun înapoi, în geantă. Apoi trag fermoarul ca să nu mai fie nevoită să contemple prada uriașă din ea. Ca nici una dintre noi să nu mai fie nevoită.

Șase sute de mii de dolari. Șase sute de mii de dolari, și numărătoarea continuă.

– Lynn Williams a reluat toate postările astea de pe Daily Beast pe Instagramul ei, spune Bailey. Totul despre The Shop și Avett Thompson. Că e un fel de Madoff[6], așa au spus.

Mă întorc la ceea ce știu – repede și cu precizie. Biletul lui Owen către mine. Geanta de voiaj a lui Bailey. Știrea de la radio care sugerează deturnare de fonduri și fraudă de proporții. Avett Thompson, creierul unei acțiuni pe care încă încerc s-o înțeleg.

Mă simt de parcă aș fi într-unul din acele vise alambicate pe care le ai doar atunci când te culci la ore nepotrivite, iar atunci când te trezești, te întâmpină soarele după-amiezii sau răcoarea nopții și te întorci spre omul de lângă tine, omul în care ai cea mai mare încredere, căutând să te limpezești. N-ai fost fugărit pe străzile Parisului. N-ai sărit de pe un zgârie-nori. Soțul tău n-a dispărut lăsându-te fără explicații, lăsându-i fiicei lui șase sute de mii de dolari. Și numărătoarea continuă.

– Încă nu știm asta, zic. Dar chiar dacă e adevărat, dacă firma este implicată în ceva sau dacă Avett a făcut vreo mânărie, nu înseamnă că tatăl tău are de-a face cu asta.

– Atunci unde e? Și de unde are banii ăștia?

Țipă la mine pentru că vrea să țipe la el. Este un sentiment pe care îl recunosc. „Sunt la fel de furioasă ca și tine“, aș vrea să-i spun. Dar cel căruia aș vrea să i-o spun este Owen.

Mă uit la ea. Apoi mă întorc și privesc pe fereastră spre docuri, spre golf, la toate casele luminate din acest bizar cartier. Văd direct în casa plutitoare a familiei Hahn. Domnul și doamna Hahn stau pe canapea, unul lângă altul, mâncând înghețată și uitându-se la televizor.

– Și eu ce mă fac, Hannah? mă întreabă.

Numele meu rămâne suspendat în aer, ca o acuzație. Bailey își dă părul pe

după urechi și văd că începe să-i tremure buza. E atât de ciudat și de neașteptat – Bailey n-a plâns niciodată în fața mea –, încât sunt gata s-o îmbrățișez, ca și cum am obișnui să facem asta.

Protejeaz-o.

Îmi desfac centura. Apoi mă întind și o desfac și pe a ei. Mișcări simple.

– Hai să intrăm în casă și o să dau niște telefoane, zic. Cineva o să știe unde e tatăl tău. O să începem de aici. O să-l găsim mai întâi, ca să ne explice toată povestea.

– Bine, zice.

Deschide portiera și coboară din mașină. Apoi se întoarce și se uită la mine cu ochi scăpărători.

– Dar o să vină Bobby, spune. N-o să-i ZIC nimic despre livrarea specială de la tata, dar chiar îl vreau aici.

Nu e o întrebare. Oricum, chiar dacă ar fi, ce opțiuni aș avea?

– Dar rămâneți la parter, da?

Ridică din umeri, ceea ce înseamnă că suntem aproape de un acord în această privință. Și înainte de a apuca să-mi fac prea multe griji, văd o mașină care oprește cu farurile clipind spre noi, orbitoare și imperative.

Primul meu gând este: „Owen. Dă, Doamne, să fie Owen“. Dar următorul gând este mai realist, așa că mă pregătesc sufletește. E poliția. Poliția trebuie să fie. Probabil că a venit după Owen, să culeagă informații despre implicarea lui în activitățile infracționale ale companiei, să afle ce știu eu despre activitatea lui la The Shop și despre locul în care se află acum. Ca și cum aș avea vreo informație de oferit.

Dar m-am înșelat și în presupunerea asta.

Farurile se sting și văd că e un Mini Cooper albastru aprins. Știu că e Jules. E cea mai veche prietenă a mea, Jules, care erupe din Mini Cooperul ei și o

rupe la fugă spre mine, cu brațele larg deschise și întinse. Ne îmbrățișează, și pe mine, și pe Bailey, cât poate de strâns.

– Bună, iubitele mele, spune.

Bailey o îmbrățișează și ea. Bailey chiar o iubește pe Jules, în ciuda faptului că eu sunt cea care a adus-o în viața ei. Așa este Jules pentru toți cei suficient de norocoși încât s-o cunoască. Liniștitoare, de nădejde.

Probabil că de aceea, din toate lucrurile pe care mă aștept să mi le spună în acel moment, singurul la care nu mă aștept este cel care îi iese, de fapt, pe gură.

– E numai vina mea, spune ea.

Crezi ce vrei

– Încă nu-mi vine să cred ce se întâmplă, spune Jules.

Stăm în bucătărie, la măsuța pentru micul dejun din colțul în care bate soarele, bând cafea asezonată cu burbon. Jules e la a doua cană. Poartă hanoracul larg care-i ascunde silueta delicată și are părul strâns în două codițe, care îi dau aerul că încearcă să ascundă ceva, în timp ce-și strecoară încă un pic de burbon în cană. Îi dau aerul pe care-l avusese la paisprezece ani, atunci când am cunoscut-o, în prima noastră zi de liceu.

Bunicul tocmai se mutase împreună cu mine din Tennessee la Peekskill, New York – un orășel de pe râul Hudson. Familia lui Jules venise acolo din New York. Tatăl ei era jurnalist de investigații la New York Times – jurnalist de succes, deținător al unui premiu Pulitzer –, nu că Jules și-ar fi dat aere pe chestia asta. Ne-am cunoscut după ore, la un centru local care furniza servicii de plimbare a câinilor și unde merseserăm să ne căutăm de lucru. Am fost amândouă angajate. În fiecare după-amiază plimbam împreună câinii care ne fuseseră repartizați. Trebuie să fi fost o apariție: două fete micuțe, înconjurate tot timpul de cincisprezece câini agitați.

Eram în primul an la liceul public. Jules învăța la o școală privată de prestigiu, la câțiva kilometri distanță. Dar în după-amiezile acelea, eram doar noi două împreună. Încă nu știu cum am fi trecut prin liceu una fără cealaltă. Fiecare din noi era atât de departe de viața de zi cu zi a celeilalte încât ne mărturiseam totul. Jules a făcut odată o comparație cu felul în care te încrezi într-un străin pe care-l întâlnești în avion. De la început, asta am fost una pentru cealaltă: siguranță în aer. Plus o perspectivă de la zece mii de metri.

Lucrurile nu s-au schimbat nici acum, când suntem adulte. Jules a călcat pe urmele tatălui ei și lucrează la un ziar. Este editor foto la San Francisco Chronicle, ocupându-se în principal de secțiunea de sport. Iar eu sunt cu ochii

pe Bailey, ghemuită lângă Bobby pe canapea, discutând cu el în șoaptă. Pare ceva inofensiv. Și totuși mă gândesc: „De unde să știu dacă e sau nu inofensiv?“ Este prima dată când Bobby vine în lipsa lui Owen. Este prima dată când răspunderea îmi aparţine doar mie.

Încerc să-i țin sub supraveghere în timp ce mă prefac că nu-i țin de fapt sub supraveghere. Dar Bailey probabil că-mi simte privirea. Înalță privirea spre mine, cu o expresie vădită de nemulţumire. Apoi se ridică și trage, ostentativ și zgomotos, glasvandul de la living. Încă pot s-o văd, așa că a fost un gest mai degrabă simbolic. Dar oricum, e o ușă trântită.

– Și noi am avut cândva șaisprezece ani, nu-i așa? spune Jules.

– Nu așa, spun eu.

– Dar ne-am fi dorit, spune ea. Părul mov e foarte tare.

Dă să-mi mai pună niște whisky în cafea, dar eu acopăr cana cu palma.

– Ești sigură? Ajută, zice ea.

Clatin din cap.

– Sunt OK, zic.

– Ei bine, pe mine mă ajută.

Mai toarnă puțin la ea, apoi îmi dă mâna la o parte și îmi umple cana. Îi zâmbesc, chiar dacă abia luasem o înghițitură din ce aveam deja în cană. Sunt prea stresată, prea dărâmată fizic, prea aproape de a mă ridica, de a da buzna în living trăgând-o pe Bailey de braț după mine, în bucătărie, doar ca să am sentimentul că realizez ceva.

– Te-a contactat deja poliția? întreabă Jules.

– Nu, nu încă, spun. Și de ce nu-mi bate la ușă cineva de la The Shop, să-mi spună ce să fac când o să vină poliția?

– Au chestii mai importante de făcut, spune ea. Avett era ținta principală și

poliţia tocmai l-a arestat.

Urmărește cu degetele buza cănii. O privesc atent – genele lungi, pomeţii proeminenți și unicul ei rid dintre sprâncene, foarte pronunțat astăzi. E tensionată în felul acela în care devine, în care devenim amândouă, când urmează să ne spunem una alteia ceva ce știm că pentru cealaltă n-o să fie distractiv – așa cum a fost când mi-a spus că l-a văzut pe Nash Richards, oarecum iubitul meu, la Rye Grill, sărutând altă fată. Îşi făcea probleme mai puţin pentru că m-aș fi supărat în legătură cu Nash, de care nu eram cine știe ce îndrăgostită, cât pentru faptul că Rye Grill era, pentru mine și Jules, localul preferat unde mergeam să mâncăm cartofi prăjiți și cheesburgeri. Iar când i-a aruncat sucul în față lui Nash, managerul i-a spus că ne interzice definitiv accesul acolo.

– Deci, ai de gând să-mi spui sau nu? zic.

Ridică privirea.

– Care parte? întreabă.

– De ce e totul din vina ta?

Încuviinţează uşor din cap, umflându-şi obrajii deja proeminenţi.

– Când am ajuns la ziar azi-dimineață, am știut că se întâmplă ceva. Max era euforic, ceea ce e de rău, aproape întotdeauna. Crimă, acuzații, schemă Ponzi.

– E o figură Max ăsta, spun eu.

– Da, bine…

Max este unul dintre puținii jurnaliști de investigație care se mai află la Chronicle – arătos, arogant, sclipitor. Este, de asemenea, nebun după Jules. Și, în ciuda protestelor ei vehemente, bănuiesc că și ea simte același lucru pentru el.

– Părea deosebit de mulţumit de el, cum se învârtea în jurul biroului meu. Deci mi-am dat seama că știe ceva și vrea să facă paradă. Vechea lui apartenență la aceeași frăție cu cineva de la SEC, care, se pare, avea

informații în legătură cu ceea ce se întâmpla la The Shop. Cu raidul din după-amiaza asta.

Mă privește și pare că n-ar vrea să spună mai departe.

– Mi-a spus că FBI-ul investighează firma de peste un an. La scurt timp după ce s-au listat la bursă, au primit un pont cum că valoarea de piață a acțiunilor a fost umflată în mod fraudulos.

– Nu știu ce înseamnă asta, zic eu.

– Înseamnă că The Shop a crezut că softul va fi gata mai repede decât avea să fie. Așa că au ieșit pe piață prea devreme. Apoi s-au blocat, pretinzând că au un soft funcțional, când, în realitate, încă nu-l puteau vinde. Deci, ca să compenseze și să mențină prețul acțiunilor ridicat, au început să-și falsifice declarațiile fiscale.

– Cum au făcut asta?

– Au alte softuri, jocuri video, aplicații care susțin afacerea. Dar softul dedicat protecției informațiilor private pe care-l trâmbița Avett nu era încă funcțional, corect? Nu puteau să-l pună în vânzare. Era însă în fază destul de avansată încât să poată produce versiuni demo pentru potențialii mari achizitori. Firme de tehnologie, birouri de avocatură, genul ăsta de clientelă. Apoi, când acele companii și-au manifestat interesul, ei le-au pus în așteptare. Max spune că nu e foarte diferit de ceea ce au făcut cei de la Enron, un fel de contabilitate mark-to-market[7]. Au declarat că marfa lor o să facă bani din vânzările ulterioare ca să mențină prețul la bursă în creștere.

Încep să înțeleg unde bate.

– Și să câștige timp ca să rezolve problema? întreb.

– Exact. Avett a contat pe faptul că posibilele vânzări viitoare se vor transforma în vânzări curente imediat ce softul avea să devină funcțional. Au folosit datele financiare false ca expedient ca să mențină o poziție bună, sănătoasă la bursă, până când softul avea să fie pus la punct, spune Jules. Numai că au fost prinși înainte de a fi ajuns acolo.

– Și asta este o fraudă? întreb.

– Și asta este o fraudă, răspunde ea. Max spune că e o fraudă masivă. Acționarii de la bursă vor pierde jumătate de miliard de dolari.

Jumătate de miliard de dolari. Încerc să-mi reprezint suma asta în minte. E cea mai mică dintre probleme, dar noi suntem deținători ai unui mare număr de acțiuni. Owen a vrut să aibă încredere în firma la care lucra, în software-ul la care lucra. Așa încât, atunci când compania s-a listat la bursă, s-a repezit să cumpere cât mai multe pachete de acțiuni. Cât urmează să pierdem? Cea mai mare parte din economiile noastre? De ce și-a asumat perspectiva pierderii dacă știa că se întâmplă ceva rău? De ce a investit Owen economiile noastre, viitorul nostru, într-o operațiune frauduloasă?

Mă agăț de speranța că n-a știut.

– Păi, dacă Owen a investit în The Shop, asta ar trebui să însemne că el n-a știut, corect?

– Poate…, spune Jules.

– Nu merge cu „poate“.

– Ei bine, mai există și posibilitatea ca el să fi făcut ceea ce a făcut și Avett. Să fi cumpărat acțiuni ca să ajute la umflarea prețului lor pe piața bursieră, în ideea că avea să vândă înainte ca cineva să afle.

– Ție ți se pare că ar fi în stilul lui Owen?

– Nimic din toate astea nu mi se pare în stilul lui Owen, spune ea.

Apoi ridică din umeri. Dar eu aud și restul – gândurile care nu-i dau pace, care nu-mi dau nici mie pace: Owen e programatorul-șef. Cum ar fi putut să nu știe că Avett umflă valoarea softului la care lucrează, a softului care încă nu funcționează? Dintre toți oamenii, n-ar fi trebuit el să știe cel mai bine cum stau lucrurile?

– Max a spus că cei de la FBI cred că cei mai mulți din stafful superior erau ori direct implicați, ori complici care se făceau că nu văd. Toți au crezut că

pot rezolva problema înainte să se prindă cineva. Se pare că au fost aproape. Fără acel pont primit de SEC, ar fi putut s-o scoată la capăt.

– Cine i-a turnat?

– Nu se ştie. Dar de-asta au făcut raidul. Au vrut să oprească totul înainte ca Avett să dispară. Cu cele două sute şaizeci de milioane de dolari valoare de bursă pe care le-a retras…, zice, apoi face o pauză. Acum patru luni.

– Drace! zic.

– Mda. În orice caz, Max a aflat dinainte. Despre raid. Aşa că FBI-ul a făcut o înţelegere cu el. Dacă era de acord să nu dea ştirea înainte ca ei să descindă, îi ofereau un avans de două ore în publicarea ştirii-bombă despre raid. Chronicle i-a întrecut pe toţi. The Times. CNN. NBC. Fox. Max a fost atât de mândru încât a trebuit să-mi spună. Iar eu nu ştiu… Primul meu instinct a fost să-l sun pe Owen. Bine, primul meu instinct a fost să te sun pe tine, dar nu te-am prins. Aşa că l-am sunat pe Owen.

– Ca să-l avertizezi?

– Da. Ca să-l avertizez.

– Şi de ce te simţi prost în legătură cu asta? Pentru că a fugit? întreb.

E prima dată când o spun cu glas tare. Adevărul evident. Şi totuşi, faptul că rostesc cuvintele acelea cu glas tare mă face să mă simt cumva mai bine. Cel puţin, e cinstit. Owen a fugit. E fugar. Nu e, pur şi simplu, plecat. Jules încuviinţează din cap, iar eu înghit în sec şi mă chinuiesc să-mi înăbuş lacrimile.

– Nu e vina ta, spun. Ai fi putut să-ţi pierzi slujba prevenindu-l pe el. Ai încercat să-l ajuţi. Cum Dumnezeului aş putea să mă supăr pe tine pentru asta? Sunt supărată doar pe Owen.

Tac pentru o clipă, gândindu-mă la asta. Nu sunt chiar supărată pe Owen. Sunt mai degrabă năucită. Şi încerc să-mi imaginez ce-o fi în mintea lui. Cum crede el că nu-i înrăutăţeşte situaţia să fugă în felul ăsta?

– La ce te gândești? întreabă ea.

– Nu știu. Poate încearcă să-și dovedească nevinovăția? Dar de ce nu-și caută dreptatea aici? Să-și ia un avocat. Lasă justiția să te disculpe…, zic. Nu-mi pot alunga senzația că îmi scapă ceva, știi? Nu știu ce fel de ajutor caută.

Mă strânge ușor de mână și îmi zâmbește. Dar expresia ei nu arată ca și cum am fi pe aceeași lungime de undă și în acel moment îmi dau seama că expresia aceea ascunde ceva. Jules nu-mi spune partea cea mai rea.

– Cunosc privirea asta, îi zic.

Ea scutură din cap.

– Nu e nimic, zice.

– Spune-mi, Jules.

– Chestia e că… și nu pot să cred că spun asta… dar el n-a fost surprins, spune Jules. N-a fost surprins când i-am spus de raid.

– Nu înțeleg.

– Am învățat de mică de la tatăl meu. Oamenii nu pot ascunde când știu ceva. Uită să pună întrebările evidente pe care le-ar pune dacă ar fi la fel de neștiutori ca tine. Cum m-ai întrebat tu ce s-a întâmplat mai precis…

Mă uit fix la ea și aștept continuarea, în timp ce îmi vine ceva în minte. Mă uit prin glasvand la Bailey. Stă întinsă, la pieptul lui Bobby, cu mâna pe abdomenul lui, cu ochii închiși.

Protejeaz-o.

– Chestia e că, dacă Owen n-ar fi știut nimic despre fraudă, ar fi vrut mai multe informații de la mine despre ceea ce se întâmplă. Ar fi avut nevoie de mult mai multe informații despre ceea ce se întâmplă la The Shop. Ar fi zis ceva de genul: „Ia-o mai încet, Jules. Pe cine consideră ei vinovat? Pare că Avett a comis frauda singur sau corupția e mai extinsă? Ce pare să se fi întâmplat, cât s-a furat?“ Dar el n-a vrut să știe mai multe. Despre nimic.

– Și ce a vrut să știe? o întreb.

– Cât timp are ca să dispară, îmi răspunde.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă

Stăteam cu Owen pe doc, mâncând din specialitățile thailandeze luate de la fast-food. Bând bere rece ca gheața.

El purta un hanorac și blugi și era desculț. Luna era în pătrar, noaptea, răcoroasă și umedă, cum e de obicei în nordul Californiei, dar lui Owen nu-i era frig deloc. Eu, pe de altă parte, mă înfășurasem într-o pătură, cu două perechi de șosete și cu ghete de iarnă.

Împărțeam o salată de papaya și curry picant cu limetă. Owen lăcrima, iuțeala ardeiului ducându-i-se direct la ochi. Mi-am înăbușit râsul.

– Dacă nu te descurci, am zis, data viitoare putem comanda curry light.

– O, mă descurc. Dacă tu te descurci, mă descurc și eu…

Și-a îndesat în gură încă o îmbucătură, și iar fața i s-a înroșit în timp ce se chinuia să înghită. Și-a luat berea și a băut-o pe toată.

– Vezi? a spus.

– Văd, am spus.

Apoi m-am întins și l-am sărutat. După ce m-am tras înapoi, mi-a zâmbit și mi-a atins obrazul.

– Ce zici? Pot să intru sub pătură cu tine? m-a întrebat.

– Te rog.

M-am apropiat și i-am înfășurat pătura peste umeri, simțindu-i căldura corpului. Corpul lui desculț, cu mult mai cald decât al meu.

– Ia spune, a zis el. Care e momentul tău preferat de azi?

Era ceva ce făceam uneori în zilele în care ajungeam acasă târziu, în zilele în care eram prea obosiți pentru lucrurile importante. Fiecare alegea un lucru din ziua respectivă despre care să-i vorbească celuilalt. Câte un lucru bun din viețile noastre separate.

– De fapt, cred că am o idee destul de bună ca să-i fac o mică surpriză lui Bailey, am spus. Pentru cina de mâine-seară, am să reconstitui pastele linguine cu sos brun. Știi, acelea pe care le-am mâncat de ziua ei, la Poggio. Nu crezi că i-ar plăcea?

M-a cuprins și mai strâns cu brațul pe după talie și a spus cu voce joasă:

– Mă întrebi dacă o să-i placă? Sau dacă o s-o facă să te placă pe tine?

– Hei, nu ești tocmai amabil.

– Încerc să fiu, a spus el. Bailey e norocoasă că te are. Și o să-și dea seama de asta. Cu sau fără experimentul cu pastele.

– De unde știi?

A ridicat din umeri.

– Mai știu și eu câte ceva.

N-am zis nimic pentru că nu îl prea credeam. Aș fi vrut ca el să facă mai mult pentru a crea o punte peste prăpastia dintre mine și Bailey, chiar dacă nu știam ce anume ar putea face. Dar dacă nu, cel puțin voiam să-mi spună că fac tot ce pot.

Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, mi-a dat la o parte părul de pe față și m-a sărutat pe gât.

– Totuși, i-au plăcut la nebunie pastele alea, a zis. E foarte drăguț din partea ta că faci asta.

– Așa zic și eu!

A zâmbit.

– Mâine ar trebui să reușesc să scap mai devreme de la muncă. În caz că ai nevoie de un ajutor de bucătar.

– Am.

– Atunci, contează pe mine. Sunt la dispoziția ta.

În clipa aceea, mi-am lăsat capul pe umărul lui.

– Mulțumesc, i-am spus. Bine. Acum e rândul tău.

– Partea preferată din ziua de azi? a întrebat.

– Da, i-am răspuns. Și să nu zici că acum, ca să te eschivezi.

A râs.

– Ce bine mă cunoști, a spus el. N-aveam de gând să spun că acum.

– Pe bune?

– Pe bune, a spus.

– Și ce aveai de gând să spui?

– Cu șaizeci de secunde în urmă, a zis. Era frig afară din pătură.

Urma banilor

Jules a rămas până după ora două.

S-a oferit să rămână peste noapte și poate că ar fi trebuit să accept, pentru că n-am dormit aproape deloc.

Am stat mai toată noaptea trează, întinsă pe canapeaua din living, incapabilă să înfrunt dormitorul fără Owen. M-am înfășurat într-o pătură veche și am așteptat să treacă noaptea, derulând în minte iar și iar ultimul lucru pe care Jules mi l-a spus înainte de a pleca.

Stăteam în fața ușii și s-a aplecat să mă îmbrățișeze.

– Încă ceva, a zis. Ți-ai păstrat și tu contul curent?

– Da.

– Asta e bine, a spus ea. E important.

A zâmbit aprobator, așa că nu i-am mai spus că am făcut asta la insistențele lui Owen. Owen a fost cel care a vrut să păstrăm ceva din banii noștri într-un cont separat, dintr-un motiv pe care nu mi l-a explicat niciodată pe de-a-ntregul. Am presupus că are de-a face cu Bailey. Dar poate că m-am înșelat. Poate că de fapt voia să nu se atingă de ce era al meu.

– Am întrebat pentru că, probabil, îi vor pune poprire pe toate activele, a spus Jules. E primul lucru pe care îl vor face cât timp încearcă să afle unde s-a dus. Ce știa. Întotdeauna, încearcă să ia urma banilor.

Să ia urma banilor.

Simt că mi se face un pic greață, chiar și acum, gândindu-mă la geanta de

voiaj de sub chiuveta din bucătărie, o geantă plină cu bani, căreia Owen ştie, probabil, că ei nu-i pot lua urma. Nu i-am spus lui Jules despre geanta cu bani pentru că ştiu cum i-ar părea oricărui om rezonabil. Ştiu cum ar trebui să mi se pară şi mie. Arată ca o dovadă a vinovăţiei lui Owen. Jules pare oricum înclinată să-l considere deja vinovat, iar misterioasa geantă cu bani n-ar face decât s-o convingă. De ce n-ar fi aşa? Îl iubeşte pe Owen ca pe un frate, dar aici nu e vorba de dragoste. Este vorba despre ceea ce indică implicarea lui Owen în mizeria asta: faptul că e fugar şi ceea ce i-a zis lui Jules la telefon. Fiecare aspect în parte.

Cu excepţia unuia. Cu excepţia a ceea ce ştiu eu.

Owen n-ar fi fugit din cauza vinovăţiei. N-ar fi plecat să se salveze. N-ar fi plecat ca să scape de puşcărie sau ca să nu fie nevoit să se uite-n ochii mei şi să recunoască ce-a făcut. N-ar fi părăsit-o pe Bailey. N-ar fi părăsit-o pe Bailey decât dacă ar fi fost absolut necesar. Cum pot să fiu atât de sigură de asta? Cum pot să am atâta încredere în mine încât să fiu sigură de ceva, când sunt, în mod evident, cantonată în ceea ce vreau eu să văd?

Pe pe o parte, pentru că, de când mă ştiu, am fost nevoită să văd. Mi-am petrecut viaţa observând totul în jur cu incredibil de multă atenţie. Când mama a plecat definitiv, nu mi-am dat seama că o să se întâmple asta. Am ratat momentul. Am ratat finalitatea acelei plecări. N-ar fi trebuit. Au fost atâtea plecări grăbite înainte de aceea, atâtea nopţi pe care nu le-a petrecut acasă şi m-a lăsat cu bunicul fără să-mi spună măcar la revedere. Au fost atâtea dăţi când nu s-a întors zile, săptămâni întregi, dând doar din când în când câte un telefon, ca să verifice cum stau lucrurile.

Când, în cele din urmă, a plecat definitiv, n-a spus că nu se mai întoarce. S-a aşezat pe marginea patului meu, mi-a dat părul la o parte de pe faţă şi a spus că trebuie să plece în Europa, că tata avea nevoie de ea acolo. Dar a spus că ne vedem în curând. Am presupus că asta însemna că avea să se întoarcă în curând – întotdeauna pleca şi se întorcea. Dar am greşit. Sensul expresiei. „Pe curând“ însemna că nu se va mai întoarce niciodată cu adevărat. Însemna că aveam să petrec o după-amiază sau o seară cu ea de două ori pe an (niciodată nu rămânea peste noapte).

Însemna că o pierdusem.

Asta e partea care mi-a scăpat: mamei mele nu i-a păsat îndeajuns încât să rămână alături de mine.

Am jurat că n-o să-mi scape niciodată așa ceva.

Nu știu dacă Owen e vinovat. Și sunt furioasă că m-a lăsat să fac față acestei situații de una singură. Dar știu că îi pasă. Știu că mă iubește. Și, mai mult de atât, știu că o iubește pe Bailey.

N-ar pleca decât pentru ea. Asta trebuie să fie. A plecat în felul în care a plecat în încercarea de a o salva pe ea. De ceva sau de cineva.

Totul se rezumă la Bailey.

Restul e doar o poveste. Restul e doar o poveste.

Razele soarelui, profilându-se blând și galben pe fundalul portului, răzbat prin ferestrele fără draperii ale livingului.

Privesc fix afară. Nu pornesc televizorul și nu-mi deschid laptopul ca să citesc știrile. Știu cel mai important lucru. Owen e încă plecat.

Mă duc sus să fac un duș și găsesc ușa lui Bailey deschisă, contrar obiceiului, iar pe Bailey, așezată pe pat.

– Hei, bună dimineața, zic.

– ’Neața, spune ea.

Își trage genunchii la piept. Pare atât de speriată! Pare că se străduiește din greu să ascundă asta.

– Pot să intru o clipă? întreb.

– Sigur, zice. Cred.

Intru și mă așez pe marginea patului ei – de parcă aș ști cum se face, de parcă

ar fi ceva ce am mai făcut.

– Ai dormit vreun pic? întreb.

– Nu prea, spune.

Prin cearșaf i se vede conturul degetelor de la picioare. Le ține încleștate, ca un pumn. Dau să mă întind spre piciorul ei, să-l ating, dar mă gândesc mai bine. Îmi împreunez mâinile și privesc în jur, prin camera ei. Pe noptiera ei sunt stivuite cărți de dramaturgie și DVD-uri cu piese de teatru. Pușculița albastră tronează deasupra lor – pușculița pe care Owen a câștigat-o pentru ea la o serbare școlară, la puțin timp după ce s-au mutat în Sausalito. Este o purcelușă, roșie în obraji și cu o fundiță pe cap.

– Mă tot gândesc, spune ea. Adică… tata nu complică lucrurile. Cel puțin, nu cu mine. Explică-mi tu ce mi-a scris în biletul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– „Știi despre mine ceea ce contează…“ Ce vrea să însemne asta?

– Cred că vrea să spună că știi cât de mult te iubește, îi zic. Și că este un om bun, indiferent ce ar putea spune lumea despre el.

– Nu, nu asta înseamnă, spune ea. Altceva vrea să zică. Îl cunosc.

– OK…, zic eu, respirând adânc. Ce?

Dar ea scutură din cap. Deja se gândește la altceva.

– Și ce-ar trebui să fac eu cu banii ăia? Toți banii ăia pe care mi i-a lăsat? spune. Bani de-ăia pe care ți-i lasă cineva când nu se mai întoarce.

Asta mă blochează. Mi se face frig.

– Tatăl tău se întoarce, îi zic.

– De unde știi?

Încerc să mă gândesc la un răspuns liniștitor. Din fericire, sună și adevărat.

– Pentru că tu ești aici.

– Atunci, el de ce nu e? zice ea. De ce a șters-o așa?

Nu pare că ar aștepta cu adevărat un răspuns. Pare că respinge răspunsurile pe care nu le vrea. Mă înfurii pe Owen pentru că m-a pus în situația asta, indiferent ce motiv a avut. Pot să-mi spun că sunt sigură de intențiile lui Owen, că, oriunde s-ar afla, se află acolo pentru că încearcă s-o protejeze pe Bailey. Dar oricum ar fi, eu am rămas aici, fără el. Nu mă face asta la fel de ridicolă ca mama mea? Nu mă face să fiu la fel ca ea? Amândouă, punându-ne încrederea în cineva, mai presus de orice. Numind asta dragoste. La ce e bună dragostea dacă te aduce aici?

– Uite ce-i, zic. Putem să vorbim despre asta mai târziu, dar tu probabil că ar trebui să te pregătești pentru școală.

– Ar trebui să mă pregătesc pentru școală? spune. Vorbești serios?

Are dreptate. Am spus o tâmpenie. Dar cum să spun ceea ce aș vrea să spun? Că l-am sunat pe tatăl ei de zeci de ori, că nu știu unde este. Și cu siguranță n-am idee când o să se întoarcă la noi.

Bailey se ridică din pat și se îndreaptă spre baie, pregătindu-se să înfrunte ziua îngrozitoare care o așteaptă, care ne așteaptă. Sunt gata s-o opresc și să-i spun să rămână în pat. Dar asta pare să fie mai degrabă ce-mi trebuie mie. Pentru ea, n-ar fi mai bine să iasă din casa asta? Să meargă la școală? Să uite pentru cinci minute de tatăl ei?

Protejeaz-o.

– Te duc eu, îi spun.

– Mi-e indiferent, răspunde.

Pare prea obosită ca să mă contrazică. Un moment de respiro.

– Sunt sigură că vom primi curând veşti de la tatăl tău, îi zic.

– Aha, eşti sigură? zice. Vai, ce uşurare.

Sarcasmul ei nu poate să mascheze cât de obosită e, cât de singură se simte. Mă apucă dorul de bunicul meu, care ar fi ştiut exact cum s-o facă pe Bailey să se simtă mai bine. Ar fi ştiut cum să-i dea lucrul acela de care are nevoie, indiferent care ar fi fost, să ştie, într-un moment ca ăsta, că este iubită. Să ştie că poate avea încredere. Aşa cum a făcut şi în cazul meu. La câte luni după plecarea mamei mele m-a găsit sus, în camera mea, încercând să-i scriu o scrisoare? Întrebând-o cum a putut să mă abandoneze?

Plângeam, eram furioasă şi speriată. N-am să uit niciodată ce a făcut după aceea. Purta salopeta şi nişte mănuşi groase de lucru, mov şi rigide. Mănuşile erau o achiziţie recentă. Le-a cerut mov special pentru că era culoarea mea preferată. Şi-a scos mănuşile, s-a aşezat pe podea lângă mine şi m-a ajutat să termin scrisoarea, exact aşa cum voiam eu s-o scriu. Fără nici un comentariu. M-a ajutat să ortografiez fiecare cuvânt care-mi dădea bătăi de cap. A aşteptat până mi-am dat seama exact cum voiam să se încheie scrisoarea. Apoi a citit-o cu voce tare de la un capăt la altul, ca să aud cum sună, făcând o pauză când a ajuns la fraza despre cum a putut alege mama mea să mă lase în urmă. „Probabil că nu e singura întrebare pe care ar trebui s-o punem“, a zis bunicul. „Poate ar trebui, de asemenea, să ne gândim dacă chiar ne dorim să fie altfel. Am putea să ne gândim dacă nu ne-a făcut, de fapt, o favoare, în felul ei…“ M-am uitat la el şi am început să înţeleg încotro mă îndemna el cu blândeţe. „La urma urmei, prin fapta ei… mama ta mi te-a dăruit mie.“

Cel mai generos lucru pe care-l putea spune. Cel mai mângâietor şi generos lucru.

Ce i-ar fi spus el acum lui Bailey? Când o să-mi dau seama cum să spun şi eu aşa ceva?

– Uite, eu mă străduiesc, Bailey, i-am spus. Îmi pare rău. Ştiu că îţi tot spun ce nu trebuie.

– Păi, spune în timp ce închide uşa băii în urma ei, cel puţin ştii.

Ajutorul e pe drum

Când am decis să mă mut în Sausalito, Owen şi cu mine am vorbit despre felul în care am putea să-i facem lui Bailey tranziţia cât mai uşoară cu putinţă. Aveam sentimentul puternic, probabil mult mai puternic decât Owen, că n-ar trebui s-o mutăm pe Bailey din singurul cămin pe care l-a cunoscut – casa în care a trăit de când se ştia. Voiam ca ea să aibă parte de continuitate. Casa ei plutitoare – perfectă, cu obloanele ei gri şi cu ferestrele panoramice, cu priveliştile de poveste de pe Issaquah Dock – însemna pentru ea continuitate. Adăpostul ei.

Dar mă întreb dacă n-a fost mai evident aşa: cineva se muta în spaţiul ei cel mai preţuit şi ea nu putea schimba nicicum situaţia. Totuşi, am făcut tot ce am putut să nu stric echilibrul. Am încercat să nu-i tulbur liniştea, inclusiv prin felul în care m-am mutat în casă. Mi-am pus marca asupra dormitorului meu şi al lui Owen, dar, în rest, singurul spaţiu pe care l-am redecorat nici măcar n-a fost una din încăperi. A fost veranda noastră care îmbrăţişa cu tandreţe faţada casei. Înainte de a veni eu, veranda era goală. Dar eu am aşezat frumos acolo ghivece cu flori şi măsuţe de ceai rustice. Şi am construit o bancă de pus lângă uşa de la intrare.

E de fapt un balansoar grozav, din stejar alb, cu pernuţe în dungi, pentru un plus de confort.

Owen şi cu mine ne-am făcut un ritual de weekend să stăm împreună pe bancă şi să ne bem cafeaua de dimineaţă. Este momentul nostru în care recuperăm pentru tot restul săptămânii, în timp ce soarele răsare încet peste golful San Francisco, învăluind balansoarul în căldura lui. Owen este mai însufleţit în conversaţiile acelea decât în timpul săptămânii de lucru – se simte uşurat în timp ce ziua se întinde înaintea lui, liberă şi relaxată.

Într-o anumită măsură, acesta este motivul pentru care balansoarul mă face

atât de fericită, de aceea mă simt atât de bine chiar şi atunci când trec pe lângă el. Şi de aceea aproape că-mi sare inima din piept când ies să duc gunoiul şi găsesc pe cineva aşezat acolo.

– Ziua de dus gunoiul? mă întreabă.

Mă întorc şi văd un bărbat pe care nu-l recunosc aplecat peste braţul balansoarului, ca şi cum ar fi de-al casei. Poartă o şapcă de baseball pusă invers şi o canadiană şi ţine strâns în mâini un pahar de unică folosinţă, cu cafea.

– Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

– Sper, zice, iar apoi arată spre mâna mea. Dar mai întâi poate vrei să pui astea jos.

Mă uit şi-mi dau seama că ţin încă în mâini cele două pungi grele de gunoi. Le dau drumul în tomberon. Apoi mă întorc spre el şi îl privesc cu luare-aminte. E tânăr – pare să aibă puţin peste treizeci de ani. Şi arată bine, într-un fel care te dezarmează, cu maxilare puternice şi ochi închişi la culoare. Aproape că arată prea bine. Dar felul în care zâmbeşte îl descalifică. E tipul care le ştie pe toate.

– Hannah, presupun, zice. Mă bucur să te cunosc.

– Tu cine naiba eşti? îl întreb.

– Sunt Grady, spune el.

Muşcă de marginea ceştii de cafea şi o ţine cu buzele, în timp ce-mi face semn să aştept o secundă. Apoi îşi duce mâna la buzunar şi scoate ceva care arată ca o insignă. Mi-o întinde.

– Grady Bradford, spune. Poţi să-mi spui Grady. Sau agent Bradford dacă preferi, deşi asta pare îngrozitor de formal pentru intenţiile noastre.

– Şi ce intenţii, mai precis?

– Amicale, spune el, apoi zâmbeşte. Intenţii amicale.

Studiez insigna. Este o stea înscrisă într-un cerc. Aș vrea să-mi plimb degetul de-a lungul acelui cerc, în jurul stelei, ca și cum asta m-ar putea ajuta să-mi dau seama dacă insigna e sau nu autentică.

– Ești ofițer de poliție?

– Șerif federal, de fapt, spune.

– Nu arăți ca un șerif, îi zic.

– Și cum arată un șerif? zice el.

– Ca Tommy Lee Jones în Evadatul, îi răspund.

Râde.

– E adevărat, sunt mai tânăr decât unii dintre colegii mei, dar bunicul meu era deja în serviciu, așa că am început devreme, spune el. Și te asigur că n-am avut pile.

– Cu ce te ocupi la Biroul Șerifilor Federali?

Își ia înapoi insigna și se ridică, iar balansoarul se leagănă înainte și înapoi, eliberat de greutatea lui.

– Păi, în primul rând, investighez persoanele care fraudează Guvernul Statelor Unite, spune.

– Crezi că soțul meu a făcut așa ceva?

– Cred că firma The Shop a făcut așa ceva. Dar nu, nu sunt convins că și soțul tău. Totuși, trebuie să vorbesc cu el înainte de a-mi face o idee cu privire la implicarea lui, adaugă. Se pare, totuși, că el nu vrea să aibă această conversație.

Dintr-un motiv oarecare, asta îmi reține atenția. Nu mi se pare că îmi spune tot adevărul, cel puțin în privința vizitei sale.

– Pot să-ți mai văd o dată insigna? îi zic.

– 512-916-5393, spune el.

– Este numărul insignei?

– Este numărul de telefon de la biroul meu, spune. Sună acolo, dacă vrei. Ei o să-ți confirme cine sunt. Și că am nevoie doar de câteva minute din timpul tău.

– Am de ales?

Îmi zâmbește.

– Întotdeauna ai de ales, răspunde. Dar aș aprecia sincer dacă ai vorbi cu mine.

Nu pare că aș avea de ales, cel puțin nu la modul serios. Și nu știu dacă-mi place de acest Grady Bradford, cu accentul lui studiat. Dar cât de mult ar putea să-mi placă de cineva care se pregătește să-mi pună o grămadă de întrebări despre Owen?

– Ce zici? mă întreabă. Mă gândeam că putem să facem o plimbare.

– De ce aș face o plimbare cu tine?

– E o zi frumoasă, spune el. Și ți-am adus asta.

Se apleacă și scoate de sub balansoarul meu un alt pahar cu cafea, încă fierbinte, proaspătă, de la Fred's. EXTRA ZAHĂR și CU SCORȚIȘOARĂ scrie cu litere mari, negre, pe pahar. Nu mi-a adus doar cafea. Mi-a adus o cafea exact așa cum o beau eu de obicei. O iau. O adulmec, apoi iau prima înghițitură. E primul strop de plăcere de când a început tot dezastrul.

– De unde știi cum îmi beau eu cafeaua? îl întreb.

– Un barman pe nume Stephen m-a ajutat. Zice că în weekenduri tu și Owen vă luați cafea de la el. A ta e cu scorțișoară, a lui Owen e neagră.

– Asta e mită.

– Numai dacă nu funcţionează, spune el. Altfel, e doar o cafea.

Mă uit la el şi mai iau o înghiţitură.

– Pe partea însorită a străzii? zice.

Părăsim docurile şi mergem spre Path, în direcţia oraşului, cu portul Waldo Point ivindu-se în depărtare.

– Deci, să înţeleg că n-ai nici o veste de la Owen? mă întreabă.

Mă gândesc cum ne-am sărutat ieri la despărţire, în maşina lui, încet şi prelung. Owen nu era deloc neliniştit, zâmbea.

– Nu. Nu l-am mai văzut de ieri, când a plecat la muncă, răspund.

– Şi n-a sunat? întreabă el.

Clatin din cap.

− De obicei sună de la muncă?

– De obicei.

– Dar ieri, nu?

– Poate a încercat, nu ştiu. Am fost la Ferry Building, în San Francisco, şi sunt o mulţime de zone fără semnal de aici şi până acolo, aşa că…

Încuviinţează din cap, câtuşi de puţin surprins, ca şi cum ar fi ştiut asta deja. Ca şi cum ar urmări să ajungă mult mai departe cu discuţia.

– Ce s-a întâmplat când te-ai întors? mă întreabă.

Inspir adânc şi mă gândesc pentru un moment. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun adevărul. Dar nu ştiu ce concluzii o să tragă dacă-i zic despre fata de doisprezece ani şi biletul pe care mi l-a dat, despre biletul pe care Owen l-a

lăsat la școală pentru Bailey. Despre geanta cu bani. Până nu-mi lămuresc eu povestea, nu o să-i fac mărturisiri unui om pe care abia l-am cunoscut.

– Nu sunt sigură la ce te referi, îi spun. Am pregătit cina pentru Bailey, ei nu i-a plăcut deloc, apoi a plecat la repetiția pentru piesă. Am auzit despre The Shop la NPR, în timp ce o așteptam în parcarea școlii. Eu am venit acasă. Owen n-a venit. Nici una dintre noi n-a dormit.

Lasă capul într-o parte și mă privește atent, ca și cum nu m-ar crede întru totul. Nu-l condamn pentru asta. Nici n-ar trebui să mă creadă. Dar pare înclinat s-o lase așa.

– Și… nici un telefon în dimineața asta, corect? zice. Nici vreun e-mail?

– Nu, îi răspund.

Face o pauză, ca și cum tocmai îi vine ceva în minte.

– E o nebunie când cineva dispare, nu-i așa? Fără nici o explicație?

– Da, răspund eu.

– Și totuși… nu pari complet înnebunită.

Mă opresc din mers, iritată de faptul că el își închipuie că ar ști destule despre mine încât să emită o părere despre felul în care mă simt.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că există un mod adecvat de a reacționa când în compania soțului descinde poliția, iar el dispare, îi zic. Mai fac și altceva ce consideri nepotrivit?

Se gândește.

– Nu chiar.

Mă uit în jos la inelarul lui. N-are verighetă.

– Înțeleg că nu ești căsătorit.

– Nu, spune. Stai… vrei să spui dacă am fost vreodată sau dacă sunt acum?

– Se schimbă cu ceva răspunsul?

Zâmbește.

– Nu.

– Ei bine, dac-ai fi fost, ai fi înțeles că sunt mai îngrijorată pentru soțul meu decât pentru orice altceva.

– Suspectezi ceva ilegal?

Mă gândesc la biletele lăsate de Owen, la bani. Mă gândesc la povestea fetei de doisprezece ani care a dat peste Owen pe holul școlii, la conversația lui Owen cu Jules. Owen știa unde urmează să se ducă. Știa că trebuie să fugă de aici. A ales să plece.

– Nu cred că a fost luat împotriva voinței lui, dacă asta mă întrebi.

– Nu tocmai.

– Și atunci, ce mă întrebi, Grady? Ce anume, mai exact?

– Grady. Îmi place. Mă bucur că ne spunem pe numele mic.

– Care e întrebarea?

– Iată-te rămasă aici, să aduni mizeria după el. Ca să nu mai vorbim că trebuie să ai grijă de fiica lui, spune el. Pe mine, unul, treaba asta m-ar scoate din minți. Ceea ce mă face să mă gândesc că e ceva ce tu știi și nu-mi spui…

Vocea i se asprește. Iar ochii i se întunecă până arată ca ceea ce este – un anchetator –, iar eu sunt dintr-odată de cealaltă parte a liniei de demarcație pe care o trasează ca să-l separe de persoanele pe care le suspectează de comiterea unor infracțiuni.

– Dacă Owen ți-a spus ceva despre locul unde a plecat, despre motivul pentru care a plecat, trebuie să știu, îmi spune. Este singurul mod în care poți să-l

protejezi.

– Ăsta e principalul tău interes aici? Să-l protejezi pe el?

– Ăsta e. De fapt.

Pare să spună adevărul, ceea ce mă face să mă simt brusc încordată. Chiar mai mult decât interogatoriul la care mă supune.

– Ar trebuie să mă întorc acasă.

Dau să mă îndepărtez de el. Nu mă simt în largul meu, cu Grady Bradford stând atât de aproape de mine.

– Trebuie să-ți iei un avocat, spune el.

Mă întorc spre el.

– Poftim?

– Treaba e că o să ți se pună o grămadă de întrebări despre Owen, asta, cu siguranță, până o să se întoarcă să poată răspunde el însuși. Întrebări la care nu ești obligată să răspunzi. E mai ușor să scapi de ei dacă le spui că ai un avocat.

– Sau o să pot, pur și simplu, să le spun adevărul. Habar n-am unde se află Owen. Și n-am nimic de ascuns.

– Nu-i chiar așa de simplu. Oamenii o să-ți dea tot felul de informații ca să pară că sunt de partea ta. Și de partea lui Owen. Dar nu sunt. Nu sunt de partea nimănui, decât a lor!

– Oameni ca tine? întreb.

– Exact, răspunde. Dar eu l-am sunat azi pentru tine pe Thomas Shelton. E un vechi prieten al meu, specializat în drept familial, în California. Am vrut doar să mă asigur că ești protejată în cazul în care cineva iese din ascunzătoare și solicită custodia temporară asupra lui Bailey în perioada asta. Thomas o să tragă niște sfori să se asigure că o să ți se acorde ție custodia temporară.

Oftez adânc, incapabilă să-mi ascund ușurarea. Mi-a trecut prin minte că, dacă povestea asta durează prea mult, există posibilitatea să pierd custodia lui Bailey. Nu are altă familie – bunicii ei sunt decedați, nici o rudă apropiată. Dar noi nu suntem rude de sânge. Și n-am adoptat-o. N-ar putea oricând s-o ia statul? Cel puțin, până vor stabili unde se află unicul ei reprezentant legal și de ce a plecat, părăsindu-și copilul?

– Are autoritatea să facă asta? spun.

– Are. Și o s-o facă.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Pentru că l-am rugat eu.

– Tu de ce ai face asta pentru noi? întreb.

– Ca să ai încredere în mine când îți spun că cel mai bun lucru pe care poți să-l faci pentru Owen e să mergi pe burtă și să-ți angajezi un avocat, spune. Cunoști vreunul?

Mă gândesc la singurul avocat pe care-l cunosc în oraș. Mă gândesc cât de puțin îmi doresc să vorbesc cu el, mai ales acum.

– Din nefericire, spun.

– Vorbește cu el. Sau cu ea.

– Cu el, zic.

– Bine, cu el. Și mergi pe burtă.

– Vrei să mai spui o dată?

– Neah… Am spus-o destul.

Apoi expresia feței i s-a schimbat și a schițat un zâmbet. Modul anchetator,

dezactivat.

– Owen n-a folosit card de credit, nici cec, nimic, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi n-o să folosească. E prea deştept, deci poţi să nu-l mai cauţi la telefon pentru că sunt sigur că şi l-a aruncat.

– Atunci de ce mă tot întrebi dacă a sunat?

– Există alte telefoane pe care le-ar fi putut folosi, îmi răspunde. Telefoane vechi, de unică folosinţă. Telefoane care nu pot fi urmărite.

Foloseşte telefoane care nu pot fi urmărite, nu lasă dovezi. De ce încearcă Grady să-l facă pe Owen să pară creierul unei operaţiuni infracţionale? Dau să-l întreb, dar el apasă un buton de pe breloc şi farurile unei maşini de vizavi se aprind, trezindu-se la viaţă.

– Nu te mai reţin, ai destule pe cap, îmi spune. Dar când o să primeşti veşti de la Owen, spune-i că pot să-l ajut dacă îmi dă voie.

Apoi îmi întinde un şervеţel de la Fred’s cu numele lui scris jos, GRADY BRADFORD, şi cu două numere de telefon dedesubt, numerele lui, presupun; unul dintre ele, un număr de mobil, e subliniat.

– Şi pe tine pot să te ajut, îmi spune.

Pun şervеţelul în buzunar în timp ce el traversează strada şi urcă în maşină. Dau să plec, dar în momentul în care Grady porneşte motorul, îmi vine ceva în minte şi mă duc către el.

– Aşteaptă. Cu ce anume?

Coboară geamul.

– Cu ce anume, ce?

– Poţi să mă ajuţi.

– Cu partea uşoară, spune el. Să treci peste asta.

– Și partea grea care-i?

– Owen nu e cine crezi tu.

Apoi Grady Bradford pleacă.

Aceștia nu sunt prietenii tăi

Mă întorc în casă numai cât să înșfac laptopul lui Owen.

N-am de gând să stau acolo și să mă gândesc la ce a zis Grady și la toate lucrurile pe care pare să le fi lăsat nespuse și care mă deranjează și mai mult. De unde știa atâtea despre Owen? Poate că Avett nu era singurul pe care-l urmăreau îndeaproape de mai bine de un an. Poate că gestul amabil al lui Grady – să mă ajute cu custodia lui Bailey, să-mi dea sfaturi – era menit să mă ducă cu zăhărelul, ca să-i spun ceva ce Owen n-ar vrea ca el să știe.

Și a reușit să mă ducă cu zăhărelul? Nu cred, dacă mă duc înapoi pe firul conversației. Dar n-am de gând să risc nici cu Grady, nici cu altcineva. Mai întâi, vreau să-mi dau seama ce se întâmplă cu Owen.

Fac stânga dincolo de docuri și mă îndrept spre Litho Street și spre atelierul meu.

Trebuie, deci, să trec prima oară pe la prietenul lui Owen. Este o oprire de care nu-mi arde deloc, dar dacă cineva are cea mai vagă idee despre ce e în mintea lui Owen, acela e Carl.

Carl Conrad: cel mai apropiat prieten al lui Owen din Sausalito. Și singura persoană în privința căreia eu și Owen suntem în dezacord. Owen crede că nu-i acord o șansă cinstită și poate că are dreptate. E nostim și deștept, și m-a acceptat fără rezerve din momentul în care am ajuns la Sausalito. Dar tot el are obiceiul să-și înșele soția, pe Patricia, și nu-mi place să știu asta. Nici lui Owen nu-i place s-o știe, dar spune că e capabil să separe lucrurile mental, Carl fiindu-i un prieten atât de bun.

Ăsta e Owen. Îl prețuiește pe primul prieten pe care și l-a făcut în Sausalito mai degrabă decât să-l judece. Știu că așa funcționează soțul meu. Dar poate

că nu-l judecă pe Carl din alte motive. Poate că Owen nu-l judecă pe Carl pentru că acesta îi întoarce favoarea, abţinându-se să-l judece pentru un secret pe care i l-a încredinţat în cea mai mare confidenţă.

Chiar dacă teoria e greşită, tot trebuie să vorbesc cu el.

Carl este, de asemenea, singurul avocat pe care-l cunosc în oraş.

Bat la uşă, dar nu răspunde nimeni. Nici Carl, nici Patty.

E ciudat, deoarece Carl lucrează de acasă. Îi place să fie în preajma copiilor – cei doi copii mici – care dorm de obicei la ora asta. Carl şi Patty sunt foarte stricţi cu programul copiilor. Patty mi-a ţinut o prelegere în legătură cu asta în prima seară în care am ieşit împreună. Patty tocmai îşi sărbătorise a douăzeci şi opta aniversare, ceea ce făcea prelegerea cu atât mai savuroasă. Dacă mai puteam încă să fac copii – exprimarea îi aparţine –, trebuia să am mare grijă să nu-i las să mi se urce-n cap. Trebuia să le arăt cine-i şeful. Asta presupunea un program. Asta însemna, în cazul ei: un pui de somn în fiecare zi, la 12.30.

Este 12.45. Carl nu e acasă, dar nici Patty?

Doar că, prin jaluzelele de la ferestrele livingului, văd că el este acasă. Îl văd stând acolo, ascunzându-se după acele jaluzele, aşteptând să plec.

Bat din nou la uşă şi apăs lung butonul soneriei. Am de gând să sun toată după-amiaza, până îmi deschide. Mi se rupe de somnul copiilor.

Carl deschide uşa. Are o bere în mână; părul lui e pieptănat cu grijă. Acestea sunt primele semne că ceva se întâmplă. De obicei, e ciufulit, ceea ce, crede el, îi dă un aer sexy. Şi mai e şi privirea din ochii lui – un amestec ciudat de agitaţie, teamă şi altceva ce nu pot numi, probabil pentru că sunt atât de şocată că se ascunde de mine.

– Ce naiba, Carl? îi zic.

– Hannah, trebuie să pleci, spune Carl.

E ofticat. De ce e ofticat?

– Am nevoie doar de un minut, îi spun.

– Nu acum, nu pot să vorbesc chiar acum, spune el.

Dă să închidă uşa, dar eu o ţin deschisă. Forţa mea ne surprinde pe amândoi, iar uşa îi scapă din strânsoare şi se deschide larg.

În acel moment, o văd pe Patty. Stă în uşa livingului, ţinând-o în braţe pe fiica ei, Sarah. Amândouă sunt îmbrăcate în rochii cu acelaşi imprimeu şi au părul închis la culoare împletit în codiţe afro lejere. Ţinutele şi pieptănăturile identice nu fac decât să scoată în evidenţă ceea ce Patty vrea ca lumea să vadă când se uită la Sarah: o versiune a ei, miniaturală, dar la fel de prezentabilă.

În spatele lor, camera e plină de părinţi şi copii care urmăresc un clovn cum face animăluţe din baloane. Un banner cu LA MULŢI ANI, SARAH! atârnă deasupra capetelor lor. Este petrecerea aniversară a fiicei lor, care împlineşte doi ani. Am uitat complet de ea. Owen şi cu mine trebuia să fim aici, sărbătorind. Acum, Carl nici măcar nu-mi deschide uşa.

Patty îmi face vag cu mâna.

– Hei, bună…, spune.

Îi fac şi eu cu mâna.

– Bună.

Carl se întoarce spre mine, cu vocea calmă, dar fermă:

– Vorbim mai târziu, spune.

– Am uitat, Carl, îmi pare rău, zic eu, scuturând din cap. N-am vrut să dau buzna în timpul petrecerii.

– Las-o baltă. Pleacă.

– Plec, dar… vrei, te rog, să ieşi puţin şi să vorbeşti cu mine două minute? Nu

ți-aș cere-o dacă n-ar fi urgent. Cred că am nevoie de un avocat. S-a întâmplat ceva la The Shop.

– Crezi că nu știu? îmi spune.

– Atunci de ce nu vorbești cu mine?

Înainte ca el să apuce să-mi răspundă, Patty vine spre noi și i-o dă pe Sarah lui Carl. Apoi își sărută soțul pe obraz. Un mare spectacol. Pentru el. Pentru mine. Pentru petrecere.

– Bună, zice ea, sărutându-mă și pe mine pe obraz. Mă bucur că ai putut ajunge.

– Patty, spun, continuând să vorbesc în șoaptă, îmi pare rău că am venit peste petrecerea voastră, dar s-a întâmplat ceva cu Owen.

– Carl, spune Patty, hai să-i invităm pe toți afară, în spate, bine? E timpul pentru înghețată.

Se uită spre grupul de invitați și le zâmbește larg.

– Toată lumea să meargă afară, după Carl. Și tu, Domnul Prostilă, îi spune clovnului. E timpul pentru înghețată!

Atunci – și numai atunci – se întoarce din nou spre mine.

– Hai să vorbim afară, în față, da? îmi spune.

Încerc să-i spun că cel cu care trebuie să vorbesc de fapt e Carl, Carl care se îndepărtează cu Sarah în brațe, dar Patty mă mână spre verandă. Închide în urma ei ușa roșie, din lemn masiv, și, din nou, mă aflu de partea greșită a ei.

În acel moment, Patty se întoarce spre mine, cu ochii scânteind. Nici urmă de zâmbet.

– Cum îndrăznești să apari aici? spune.

– Am uitat de petrecere.

– Dă-o naibii de petrecere, spune. Owen i-a rupt inima lui Carl.

– I-a rupt inima… cum? zic.

– Of, nu știu. Poate are legătură cu faptul că ne-a furat toți banii?

– Despre ce vorbești? îi zic.

– Owen nu ți-a spus că ne-a convins să ne băgăm la oferta publică inițială pentru The Shop? I-a vândut acțiuni lui Carl în baza potențialului de vânzare a softului, cu promisiunea unor câștiguri enorme. A omis să menționeze că softul nu era funcțional.

– Patty, ascultă…

– Așa că toți banii noștri sunt blocați acum în acțiunile The Shop. Mai bine zis, ceea ce a mai rămas din banii noștri e blocat în acțiuni, a căror valoare, la ultima mea verificare, scăzuse sub treizeci de cenți.

– Și banii noștri au fost investiți acolo. Dacă Owen ar fi știut, de ce ar fi făcut asta?

– Poate nu s-a gândit că o să-i prindă. Sau poate e un dobitoc nenorocit, nu știu să-ți spun. Dar îți jur că dacă nu pleci de aici chiar acum, chem poliția. Nu glumesc. Nu ești bine-venită aici.

– Înțeleg că ești supărată pe Owen, și eu sunt. Dar Carl ar putea să mă ajute să-l găsesc și asta e cea mai rapidă cale de a lămuri lucrurile.

– Dacă nu te afli aici ca să ne dai banii pentru educația universitară a copiilor noștri, n-avem ce vorbi cu tine.

Nu prea știu ce să-i spun, dar știu că trebuie să spun ceva înainte ca ea să se întoarcă în casă. După ce l-am văzut față în față, după ce i-am văzut privirea, nu pot să scap de impresia că, totuși, Carl s-ar putea să știe ceva.

– Patty, poți, te rog, să respiri o clipă? zic. Sunt și eu în beznă, la fel ca și voi.

– Soțul tău e amestecat într-o fraudă de jumătate de miliard de dolari, așa că

nu sunt sigură că te cred, zice ea. Iar dacă spui adevărul, atunci chiar eşti cea mai mare proastă din lume, să nu vezi cine e soţul tău, de fapt.

Nu e cel mai potrivit moment să-i spun că, la capitolul ăsta, nici ea nu stă mai bine. Soţul ei s-a culcat în repetate rânduri cu colega lui de serviciu, Cara, în timp ce ea era însărcinată cu copilul pe care îl distrează acum Domnul Prostilă în curtea din spate. Poate că suntem cu toţii proşti, într-un fel sau altul, când e vorba să-i privim obiectiv pe cei care ne iubesc – pe cei pe care încercăm să-i iubim.

– Chiar vrei să te cred că n-ai ştiut ce se întâmplă? mă întreabă.

– De ce-aş mai fi venit aici să caut răspunsuri dacă aş fi ştiut? spun.

Înclină capul şi se gândeşte un moment. Poate analizează, sau poate hotărăşte că puţin îi pasă. Dar expresia i se mai înmoaie.

– Du-te acasă, la Bailey, spune. Du-te. Fata o să aibă nevoie de tine.

Porneşte spre intrare. Apoi se întoarce.

– A! Şi când vorbeşti cu Owen, spune-i să se ducă dracului.

Şi cu asta, închide uşa.

*

Mă îndrept cu paşi iuţi spre atelier.

Privesc în jos atunci când cotesc pe Pearl Street şi trec pe lângă casa lui LeAnn Sullivan. Estimez că la ora asta, ea şi soţul ei stau pe verandă, bându-şi limonada de după-amiază. Dar eu mă prefac că sunt ocupată cu telefonul. Nu mă opresc să-i salut, cum aş face în mod normal. Să beau un pahar cu ei.

Atelierul meu meşteşugăresc este o căsuţă imediat învecinată cu reşedinţa lor. Sunt două sute şaizeci de metri pătraţi, cu o curte enormă în spate – genul de spaţiu la care, pe vremea când eram la New York, puteam doar să visez; genul de spaţiu la care chiar visam când eram la New York, de fiecare dată când trebuia să mă duc cu metroul la depozitul prietenului meu din Bronx, să

lucrez cu piese care n-ar fi încăput în atelierul meu din Green Street.

Încep să mă relaxez imediat ce intru pe poarta din faţă şi o închid în urma mea. Dar în loc să mă îndrept spre casă, ocolesc până în curtea din spate, pe terasa micuţă unde îmi place să-mi scriu hârţoagele. Mă aşez la măsuţă şi deschid laptopul lui Owen. Mi-l scot din minte pe Grady Bradford. Îmi scot din minte furia lui Patty. Şi mi-l scot din minte şi pe Carl, care nici n-a vrut să se uite la mine, darămite să-mi dea vreo informaţie. Într-un fel, faptul că trebuie să mă descurc singură mă ajută să-mi regăsesc echilibrul. Şi mă simt mai liniştită printre lucrurile mele, cu munca mea. În locul meu preferat din Sausalito. Simt că e ceva aproape normal să umblu prin computerul personal al soţului meu.

Laptopul lui Owen porneşte şi tastez prima lui parolă. Nu pare să fie nimic neobişnuit. Dau dublu click pe folderul cu fotografii, care este, în esenţă, antologia Bailey. Sunt sute de fotografii care o înfăţişează, de la şcoală şi din primul an de liceu, fotografii de la fiecare aniversare începând cu cea de la cinci ani, din Sausalito. Le-am văzut pe toate de nenumărate ori. Lui Owen îi place să-mi povestească despre acea parte din viaţa lor pe care eu am ratat-o: micuţa Bailey jucând primul ei meci de fotbal, în care a fost jalnică; micuţa Bailey jucând în prima ei piesă de teatru, în clasa a doua (Anything Goes[8]), în care a fost senzaţională.

Nu găsesc prea multe fotografii cu ei de când Bailey era foarte mică şi locuiau încă în Seatle, cel puţin nu în folderul principal.

Aşa că dau click pe un subfolder intitulat „O.M.“.

Acesta este folderul cu fotografiile Oliviei Michaels. Prima soţie a lui Owen. Mama lui Bailey. Olivia Michaels, născută Olivia Nelson: profesoară de biologie la liceu, înotătoare de sincron, colegă cu Owen la Princeton. Sunt doar câteva poze în acest folder – Owen spune că Olivia detesta să fie fotografiată. Dar fotografiile pe care i le-a făcut el sunt frumoase, probabil pentru că ea era frumoasă. Era înaltă şi subţire, cu păr roşcat, lung până la jumătatea spatelui, şi cu pistrui care o făceau să arate mereu de şaisprezece ani.

Nu semănăm foarte mult – ea era mai drăguţă, în primul rând, mai

interesantă. Dar dacă dai la o parte unele detalii, ar fi corect să spun că există o asemănare între noi. Înălțimea, părul lung (al meu e blond, spre deosebire de al ei, roșcat), pistruii. Prima dată când Owen mi-a arătat o fotografie a ei, am făcut un comentariu privind asemănarea. Dar Owen a zis că el n-o vede. N-a devenit defensiv, doar a zis că, dacă aș vedea-o pe prima lui soție în carne și oase, n-aș găsi că avem prea multe în comun.

Mă întrebam dacă nu cumva fotografiile erau înșelătoare, pentru că Bailey nu semăna deloc cu Olivia – excepție făcând fotografia mea preferată cu Olivia. În fotografia aceea, stă pe un ponton, într-o pereche de blugi rupți, cu o cămașă albă cu nasturi. Ține mâna la obraz și râde cu capul dat pe spate. Pigmentația e diferită, dar e ceva în zâmbetul acela care s-ar putea să semene cu al fiicei sale – și, îmi imaginez eu, ea însăși ar semăna cu Bailey în carne și oase. Asta o recuperează pe Olivia ca piesă de legătură, conectând-o pe Bailey și cu altcineva în afară de Owen.

Întind mâna și ating ecranul. Vreau s-o întreb ce-mi scapă în legătură cu fiica ei, cu soțul ei. Cu siguranță, ea ar ști mai bine decât mine – sunt convinsă –, ceea ce-mi provoacă o suferință cu totul nouă.

Inspir adânc și dau click pe folderul care se numește THE SHOP. Include cincizeci și cinci de documente, toate conținând cod de programe HTML. Dacă este ceva ascuns în coduri, eu cu siguranță n-o să pot găsi. Îmi notez să găsesc pe cineva care se pricepe.

În mod ciudat, există în folder un document numit CEL MAI RECENT TESTAMENT. Nu-mi place că se află acolo, mai ales având în vedere ce se întâmplă, dar când îl deschid, mă relaxez. Testamentul datează de la puțin timp după nunta noastră. Mi-a arătat deja testamentul ăsta. Și nu s-a schimbat nimic de atunci. Sau aproape nimic. Văd o mică notiță la baza ultimei pagini, deasupra semnăturii lui Owen. Să fi fost acolo dinainte și să n-o fi observat eu? Numește în calitate de custode pe cineva de care n-am auzit niciodată: L. Paul. Fără adresă. Fără număr de telefon.

L. Paul. Cine e persoana asta și unde i-am mai văzut numele?

Îmi fac o notiță în agendă în legătură cu L. Paul, când aud o voce de femeie în spatele meu.

– Ai găsit ceva interesant?

Mă întorc şi văd o femeie mai în vârstă stând la marginea curţii mele, alături de un bărbat. Poartă un deux-pièces bleumarin cu pantaloni, iar părul cărunt e strâns la spate, în coadă de cal. Bărbatul e mai puţin elegant, cu pleoapele grele, cu o cămaşă hawaiiană şifonată şi cu o barbă stufoasă care îl face să pară mai bătrân decât ea, deşi suspectez că e mai aproape de vârsta mea.

– Ce căutaţi aici? îi întreb.

– Am încercat să sunăm la intrare, spune bărbatul. Hannah Hall?

– Înainte de a vă spune asta, aş prefera să-mi daţi un răspuns mai bun când vă întreb de ce mi-aţi încălcat proprietatea, le zic.

– Sunt agentul special Jeremy O’Mackey de la Biroul Federal de Investigaţii, iar colega mea este agentul special Naomi Wo, răspunde el.

– Spune-mi Naomi. Sperăm să putem discuta cu tine.

Instinctiv, închid laptopul.

– De fapt, nu e un moment potrivit, le spun.

Ea îmi oferă un zâmbet mieros.

– Durează doar câteva minte, spune. După aceea, te lăsăm în pace.

Deja urcă scările spre terasă şi se aşază pe scaunele aflate de cealaltă parte a măsuţei.

Naomi îşi împinge insigna peste masă, agentul O’Mackey face la fel.

– Sper că nu te deranjăm de la ceva important, zice Naomi.

– Sper că nu m-aţi urmărit până aici, asta sper eu, răspund.

Naomi mă studiază atent, părând cu adevărat surprinsă de tonul meu. Sunt prea agasată ca să-mi pese. Sunt agasată şi totodată foarte îngrijorată că vor

vrea să ia computerul lui Owen înainte ca eu să-mi dau seama ce are să-mi spună.

Și mai e ceva. Mă gândesc la cuvintele lui Grady Bradford: „Nu răspunde la nici o întrebare la care crezi că n-ar trebui să răspunzi“. Îmi adun puterile să-i ascult. Jeremy O’Mackey se întinde și își ia insigna înapoi.

– Presupun că știi că suntem în curs de investigare a companiei de tehnologie informațională la care lucrează soțul tău, spune el. Speram că ne-ai putea da o idee cu privire la locul în care s-ar afla.

Îmi pun laptopul în poală, protejându-l.

– Mi-ar face plăcere, dar n-am idee unde se află soțul meu. Nu l-am mai văzut de ieri.

– Nu e ciudat? zice Naomi, ca și cum întrebarea aceea tocmai i-ar fi venit în minte.

– Că nu l-am văzut? întreb, susținându-i privirea. Ba da, foarte.

– Te-ar surprinde dacă ai afla că soțul tău n-a folosit telefonul sau vreunul dintre cardurile lui de credit de ieri încoace? Absolut nici o urmă înregistrată, zice ea.

Nu-i răspund.

– Ai idee de ce? întreabă O’Mackey.

Nu-mi place felul în care mă privesc, ca și cum ar fi hotărât deja că le ascund ceva. Îmi amintesc încă o dată, dacă mai era nevoie, că mi-aș fi dorit să fie așa.

Naomi scoate un carnețel din buzunar și îl deschide la o pagină nouă.

– Înțelegem că ai făcut afaceri cu Avett și Belle Thompson, spune ea. Ți-au comandat lucrări în valoare de o sută cincizeci și cinci de mii de dolari în ultimii cinci ani?

– Nu știu pe de rost dacă asta e suma corectă. Dar, da, îmi sunt clienți.

– Ai vorbit cu Belle de ieri, de la arestarea lui Avett? mă întreabă.

Mă gândesc la mesajele pe care i le-am lăsat în căsuța vocală. Șase mesaje. Rămase fără răspuns. Dau din cap că nu.

– Nu te-a sunat? întreabă.

– Nu, îi spun.

Naomi lasă ușor capul într-o parte și se gândește.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Știu cu cine am vorbit și cu cine n-am vorbit.

Naomi se apleacă spre mine, ca o prietenă.

– Vrem doar să fim siguri că ne spui totul. Spre deosebire de prietena ta, Belle.

– Ce vrei să zici?

– Să spunem doar că nu i-a fost de folos să-și proclame nevinovăția după ce a cumpărat patru bilete de avion spre Sidney, de la diferite aeroporturi din Carolina de Nord, în încercarea de a părăsi țara nedetectată. Nu e tocmai o dovadă evidentă că n-ar ști nimic, nu-i așa?

Am grijă să nu reacționez. Cum e posibil? Cum se poate ca Avett să fie în pușcărie și Belle să încerce s-o șteargă în țara ei natală? Și cum poate Owen să fie de negăsit în mijlocul tuturor acestor întâmplări? Owen care e deștept, care de obicei vede imaginea de ansamblu. Să cred că într-adevăr i-au scăpat atâtea aspecte grave din imaginea asta?

– A discutat Belle cu tine despre The Shop? întreabă Naomi.

– Nu mi-a zis niciodată nimic despre activitatea lui Avett. Pe Belle n-o interesa.

– Asta se potrivește cu ceea ce ne-a spus și ea.

– Unde este Belle acum?

– La casa ei din St. Helena, iar pașaportul e la avocatul ei. Își menține poziția, că e șocată când se gândește că soțul ei ar putea fi vinovat de asemenea fapte, spune O'Mackey și face o pauză. Dar din experiența noastră, soția de obicei știe.

– Nu și această soție, spun eu.

– Dacă tu ești sigură… Cineva trebuie să aibă grijă de fiica lui Owen, intervine Naomi, de parcă nici nu le-aș fi răspuns până atunci.

– Eu am grijă.

– Bine, zice. Bine.

Sună ca o amenințare. Și aud ceea ce, chipurile, nu spune. Aud insinuarea că ar putea s-o ia pe Bailey. Nu m-a asigurat Grady că n-o s-o ia?

– Va trebui să vorbim și cu Bailey, spune O'Mackey. Azi, când se întoarce de la școală.

– N-o să vorbiți cu ea, le spun. N-are nici cea mai vagă idee unde poate fi tatăl ei. Pe ea vă rog s-o lăsați în pace.

O'Mackey reacționează la tonul meu.

– Mă tem că asta nu depinde de tine, spune. Putem să stabilim o întâlnire acum sau putem, pur și simplu, să venim la voi acasă mai pe seară.

– Am primit consiliere legală, îi spun. Dacă vreți să vorbiți cu Bailey, trebuie să ajungeți la avocatul nostru mai întâi.

– Și cine este avocatul vostru? întreabă Naomi.

Îi spun numele înainte de a apuca să mă gândesc la implicații.

– Jake Anderson. Din New York.

– Perfect. Să ne contacteze, spune.

Încuviinţez din cap, încercând să-mi dau seama cum să dezamorsez situaţia, de teamă să nu stric aranjamentul lui Grady, privind păstrarea custodiei lui Bailey. Asta e cel mai important.

– Uitaţi ce e, ştiu că doar vă faceţi treaba, le spun. Dar sunt obosită şi, aşa cum i-am spus şerifului federal azi-dimineaţă, n-am prea multe răspunsuri pentru voi.

– Ăă… poftim?! face O’Mackey.

Mă uit la el şi la Naomi, care nu mai zâmbeşte.

– Şeriful federal care a venit la mine azi-dimineaţă, zic. Am trecut deja prin toate astea.

Se uită unul la altul.

– Cum îl cheamă? întreabă O’Mackey.

– Pe şeriful federal?

– Da, zice. Care-i numele lui?

Naomi e cu buzele strânse, ca şi cum regulile jocului s-ar fi schimbat într-un fel pentru care nu era pregătită. De aceea, decid să nu le spun adevărul.

– Nu-mi amintesc, zic.

– Nu-ţi aminteşti numele lui?

Nu mai spun nimic.

– Nu-ţi aminteşti numele şerifului federal care a apărut la uşa ta azi-dimineaţă. Asta spui?

– N-am prea dormit azi-noapte, și de aceea lucrurile sunt cam în ceață.

– Îți amintești dacă acest șerif federal ți-a arătat o insignă?

– Mi-a arătat.

– Știi cum arată o insignă de șerif al Statelor Unite? întreabă Naomi.

– Ar trebui să știu? zic. Nu știu cum arată nici insignele agenților FBI, acum, că tot ați adus vorba despre lucruri pe care nu le știu. Probabil că ar trebui să verific dacă sunteți cine spuneți că sunteți. Apoi putem continua această conversație.

– Suntem doar puțin confuzi pentru că acest caz nu intră sub jurisdicția Biroului Șerifilor Federali, spune ea. Așadar, trebuie să verificăm cine anume a vorbit cu tine azi-dimineață. N-ar fi trebuit să fie aici fără aprobarea noastră. L-a amenințat în vreun fel pe Owen? Pentru că trebuie să știi că dacă implicarea lui Owen este minimă, poate fi în avantajul lui să depună mărturie împotriva lui Avett.

– Așa e, spune O’Mackey. Nici măcar nu e considerat suspect deocamdată.

– Deocamdată? întreb.

– N-a vrut să spună „deocamdată“, zice Naomi.

– N-am vrut să spun „deocamdată“, întărește O’Mackey. Am vrut să spun că nu există motive să vorbești cu un șerif federal.

– Chestia ciudată e, agent O’Mackey, că și el a spus același lucru despre voi.

– Zău așa? întreabă Naomi și încearcă să se stăpânească, zâmbind. Hai s-o luăm de la capăt, bine? Suntem toți de aceeași parte aici. Dar, pe viitor, poate ar fi bine ca avocatul tău să fie de față înainte de a începe să vorbești cu oricine apare la ușa ta.

Îi întorc zâmbetul.

– E o idee excelentă, Naomi. O să aplic sfatul ăsta chiar începând de acum, îi

spun.

Apoi le fac semn spre poartă şi îi aştept să iasă pe ea.

Nu mă acuzați pe mine

După ce mă asigur că agenții FBI au plecat, părăsesc și eu atelierul.

Mă întorc la docuri, ținând strâns la piept laptopul lui Owen. Trec pe lângă Școala Primară Bayside, tocmai când ies copiii de la ore.

Mă uit în sus, simțind priviri ațintite asupra mea. O parte dintre mame (și tați) se uită fix spre mine. Nu chiar cu furie – nu ca Patty și Carl –, ci mai degrabă cu îngrijorare, cu milă. Oamenii ăștia țin la Owen, în fond și la urma urmei. Întotdeauna au ținut la el. L-au acceptat în mijlocul lor. E nevoie de ceva mai mult decât să vadă numele companiei lui la știri ca să se îndoiască de el. Asta se întâmplă în orașele mici, oamenii îi protejează pe ai lor. Le trebuie mult ca să se întoarcă împotriva cuiva la care țin.

De asemenea, le ia destul ca să accepte pe cineva nou. Cum e cazul meu. Încă nu sunt foarte hotărâți să mă accepte. Iar la început, când m-am mutat în Sausalito, era și mai rău. Mă scrutau cu privirea, dar din alt motiv. Puneau întrebări destul de tare încât Bailey să audă, să vină acasă și să le dea crezare. Voiau să știe cine era venetica asta cu care s-a hotărât Owen să se însoare. Nu înțelegeau cum cel mai râvnit burlac din Sausalito ieșise de pe piață din cauza unei lucrătoare în lemn, deși ei nu mă numeau așa. Mă numeau „tâmplărița“ – o tâmplăriță care nu se machia și nu purta pantofi la modă. Spuneau că li se părea ciudat ca Owen să aleagă o asemenea femeie – o femeie cu fața naturală, îndreptându-se spre patruzeci de ani, care probabil că n-o să-i dăruiască alți copii. O femeie care s-a jucat atâta cu lemnele ei încât nici n-a apucat să-și întemeieze o familie.

Nu păreau să înțeleagă despre mine ceea ce Owen înțelesese de la bun început. Bunicul meu mă crescuse în așa fel încât să mă bazez pe mine însămi. Problemele mele începeau atunci când încercam să mă potrivesc în viața altcuiva, mai ales dacă asta însemna să renunț la o parte din mine. Așa

că am așteptat până când n-a mai fost nevoie de asta – până când cineva s-a potrivit fără nici un efort. Sau poate e prea puțin spus. Poate e mai corect să spun că n-am resimțit ca pe un efort ceea ce a fost necesar să fac pentru a fi cu Owen. Am perceput totul ca pe niște detalii.

Acasă, încui ușa în urma mea, scot telefonul și caut un nume în agendă. JAKE. E ultimul telefon pe care vreau să-l dau în clipa asta, dar n-am de ales. Trebuie să-l sun pe singurul avocat pe care-l mai știu, în afară de Carl.

– Anderson…, răspunde el.

Sunetul vocii lui mă duce înapoi în timp, pe Green Street, și-mi amintesc de supa de ceapă și paharele de Bloody Mary, duminica, la Fanelli, de un alt stil de viață. Mă duce înapoi în timp, pentru că așa a răspuns întotdeauna la telefon fostul meu logodnic. Jake David Anderson jr., doctor în drept și deținător al unei diplome MBA de la Universitatea din Michigan, triatlonist, bucătar excelent.

În cei doi ani care au trecut de când am vorbit ultima dată, nu și-a schimbat felul de a răspunde la telefon, chiar dacă sună cam pedant. Îi place că sună pedant. De aceea și salută așa. I se pare că pedanteria asta intimidantă e un lucru bun având în vedere cu ce se ocupă. Este avocat la o firmă de avocatură cu mari pretenții din Park Avenue, pe cale de a deveni unul dintre cei mai tineri parteneri seniori. Nu este avocat de drept penal, dar este un avocat excelent, așa cum v-ar spune în primul rând el. Sper că orgoliul lui Jack îmi va fi de ajutor de data asta.

– Hei, bună, îi spun.

Nu întreabă cine e. Știe cine e, chiar și după atât timp. Știe, de asemenea, că mi se întâmplă ceva cu adevărat grav dacă l-am sunat.

– Unde ești? mă întreabă. Ești în New York?

Când l-am sunat pe Jack să-i spun că mă mărit, mi-a spus că într-o zi o să mă întorc, gata să fim din nou împreună. Chiar credea asta. Și, din câte se pare, crede că azi e ziua cu pricina.

– În Sausalito.

Fac o pauză, cântărindu-mi cuvintele. Nu vreau să le rostesc.

− Aș avea nevoie de ajutorul tău, Jack. Cred că am nevoie de un avocat…

– Așa, deci… divorțezi?

Tot ce pot să fac este să nu închid telefonul. Jake nu se poate abține. Chiar dacă s-a simțit ușurat când am anulat nunta, chiar dacă s-a însurat cu cineva la patru luni după aceea (și la scurt timp a divorțat), i-a plăcut să facă pe victima în relația noastră. Jake a persistat în versiunea conform căreia, din cauza antecedentelor mele, mi-era frică să-l las să intre în viața mea, deoarece mă gândeam că mă va părăsi, așa cum m-au părăsit părinții. N-a înțeles niciodată că nu-mi era teamă că m-ar fi părăsit cineva. Mi-era teamă că va rămâne cine nu trebuia.

– Jake, soțul meu este motivul pentru care te sun, îi zic. Are probleme.

– Ce-a făcut? întreabă.

E cea mai bună reacție la care mă pot aștepta de la el, așa că mă apuc să-i spun toată povestea, începând cu ceva informații generale despre munca lui Owen, investigația asupra companiei The Shop și dispariția lui bizară, trecând prin cele două vizite, cea a lui Grady Bradford și cea a FBI-ului, și precizând faptul că agenții FBI nu știau despre Grady. Îi explic în continuare că nimeni nu știe nimic despre locul în care se află Owen sau despre planurile lui – cu atât mai puțin eu sau Bailey.

– Și fiica… e cu tine? zice.

– Bailey, da. E cu mine. Deși e, probabil, ultimul loc în care ar vrea să se afle.

– Deci a lăsat-o și pe ea?

Nu-i răspund.

− Care e numele ei întreg? spune.

Îl aud tastând la calculator, luându-şi notiţe, făcând unul dintre acele tabele care acopereau podeaua livingului nostru. Iar Owen este acum cel luat la ţintă.

– Întâi de toate, nu fi prea îngrijorată că agenţii FBI nu ştiau de şeriful federal care a venit să stea de vorbă cu tine. E posibil să mintă cu toţii. Şi dincolo de asta, deseori e câte un război surd între diferite agenţii şi autorităţi abilitate, în special când scopul investigaţiei este încă în discuţie. Vreun semn de la SEC?

– Nu.

– O să vină. Ar trebui să trimiţi toţi reprezentaţii legii la mine, cel puţin până aflăm ce se întâmplă. Nu spune nimic, pune-i doar să mă sune direct pe mine.

– Apreciez. Mulţumesc.

– N-ai de ce, spune el. Dar trebuie să te întreb… tu cât de adânc eşti băgată în chestia asta?

– Păi, e soţul meu, deci aş spune că în mod intim.

– O să înceapă să apară cu mandate de percheziţie, spune. Mă mir că n-au apărut încă. Deci, dacă există vreun lucru care te implică pe tine, trebuie să-l îndepărtezi din casă.

– Nu pot fi implicată, îi spun. N-am nimic de-a face cu asta.

Simt că intru în defensivă. Şi simt că-mi creşte anxietatea, gândindu-mă că cineva ar putea veni la mine acasă cu mandate de percheziţie, gândindu-mă la geanta de voiaj pe care ar găsi-o, încă neatinsă, ascunsă sub chiuveta din bucătărie.

– Jake, încerc doar să-mi dau seama unde e Owen. De ce s-a gândit că singura cale de scăpare era să fugă de aici.

– Probabil nu vrea să meargă la închisoare, ca primă ipoteză.

– Nu, nu e asta. N-ar fi fugit din cauza asta.

– Atunci, care e teoria ta?

– Încearcă să-şi protejeze fiica, zic.

– De ce?

– Nu ştiu. Poate se gândeşte că, dacă tatăl ei este acuzat pe nedrept, asta o să-i distrugă viaţa. Poate e pe undeva şi încearcă să-şi dovedească nevinovăţia.

– Puţin probabil. Dar… există o altă posibilitate, spune.

– Şi anume?

– Să existe lucruri mai grave de care se face vinovat.

– Mă şi ajută asta, Jake.

– Uite ce-i, n-am să te iau pe ocolite. Dacă Owen nu fuge de The Shop, probabil fuge de ceea ce The Shop ar putea dezvălui despre el. Întrebarea este ce ar putea fi…, zice şi apoi tace pentru o clipă. Am un detectiv privat, unul bun. Am să-l pun să facă nişte săpături. Dar o să am nevoie ca tu să-mi trimiţi pe e-mail toată cronologia lui Owen. Tot ce ştii. Unde a studiat, unde a copilărit. Şi datele. Totul. Unde şi când s-a născut fiica lui.

Aud cum Jake începe să-şi muşte stiloul. Nimeni altcineva pe lume n-ar putea să-şi dea seama de asta, e un obicei secret. Ceva ce face Jake când e mai puţin încrezător. Dar eu îl văd ca şi cum aş sta chiar acolo, uitându-mă la capacul maltratat al pixului. E groaznic să ştii totul despre cineva, mult timp după ce persoana lui nu te mai interesează.

– Şi fă-mi o favoare. Ţine telefonul lângă tine, pentru cazul în care trebuie să te contactez. Dar să nu răspunzi la nici un număr pe care nu-l cunoşti.

Mă gândesc că Grady a spus că Owen şi-a aruncat telefonul – că a aruncat telefonul cu singurul număr al lui pe care l-aş recunoaşte.

– Dar dacă e Owen?

– Owen n-o să sune chiar acum, spune el. Ştii şi tu asta.

– Nu, nu știu.

– Ba eu cred că da.

Nu mai zic nimic. Chiar dacă bănuiesc că are dreptate, n-am să-i spun asta lui Jake. N-am să-l trădez pe Owen în felul ăsta. Nici pe Bailey.

– Și trebuie să-ți dai seama de ce fuge. Ceva mai concret decât că vrea să-și protejeze copilul…, spune. Și bine ar fi să te prinzi repede. Cei de la FBI n-o să mai fie multă vreme amabili.

Simt că mă ia cu amețeală când mă gândesc cât de puțin amabili mi se păruseră deja agenții FBI când m-au luat la întrebări.

– Mai ești acolo? întreabă Jake.

– Sunt aici.

– Încearcă să rămâi calmă. Știi mai mult decât crezi. Știi cum să treci prin asta.

Felul în care rostește acele cuvinte – tandru, încrezător – e de ajuns ca să mă facă să plâng, e o amabilitate profundă în versiunea lui Jake.

– Dar pe viitor, spune el, nu mai spune că cineva e nevinovat, bine? Spune că nu e vinovat, dacă trebuie să spui ceva. Dar să spui că cineva e nevinovat sună prostește. În special când cei mai mulți sunt ca dracu’ de vinovați.

Și asta a fost tot.

Cu șase săptămâni în urmă

– Ar trebui să ne luăm o vacanță, a spus Owen. Ar fi cazul.

Era miezul nopții. Stăteam întinși pe pat, iar el mă ținea de mână. O pusese pe pieptul lui, în dreptul inimii.

– Ar trebui să vii cu mine la Austin, i-am spus. Sau asta nu s-ar pune?

– Austin? a repetat el.

– Am o reuniune a prelucrătorilor de lemn, ți-am zis. Am putea s-o transformăm într-o escapadă. Să petrecem câteva zile în Texas Hill Country…

– E în Austin? Nu mi-ai spus că e în Austin…

Apoi a încuviințat din cap ca și cum ar fi cântărit propunerea, ca și cum s-ar fi gândit să vină cu mine – doar că am simțit la el un declic. Am simțit în corpul lui că se închide în sine.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Nimic, a spus.

Dar mi-a dat drumul la mână și a început să se joace cu verigheta, rotind-o întruna pe deget. Eu îi făcusem acea verighetă. Am făcut-o exact ca pe a mea: două benzi subțiri care, de la distanță, arătau ca orice inel de platină obișnuit. Dar le-am făcut din oțel șlefuit combinat cu stejar alb. Rustic și elegant în același timp. Am folosit cel mai mic strung. Owen stătuse așezat pe podea lângă mine în timp ce le-am lucrat.

– Se apropie și excursia lui Bailey la Sacramento, cu școala, mi-a zis. Putem

s-o ștergem la New Mexico, numai noi doi, să ne pierdem printre stâncile albe.

– Mi-ar plăcea foarte mult, am zis. N-am mai fost de mult în New Mexico.

– Nici eu. Din studenție. Am mers cu mașina până la Taos și am petrecut o săptămână pe munte.

– Ați mers cu mașina tot drumul, din New Jersey? l-am întrebat.

Dar el a continuat să-și rotească inelul, cufundat în gânduri.

– Poftim?

– Ați mers cu mașina tot drumul, din New Jersey până în New Mexico? Trebuie să fi durat o veșnicie.

Asta l-a făcut să se oprească și să lase verigheta în pace.

– N-a fost în timpul facultății.

– Owen! Tocmai ai spus că ați fost la Taos în studenție.

– Nu mai știu. Era undeva un munte. Poate era Vermont. Tot ce-mi amintesc e că aerul era rarefiat.

Am râs.

– Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic. Doar că…

L-am privit încercând să prind ceea ce nu spunea.

– Doar că îmi amintește de o parte ciudată din viața mea.

– Studenția?

– Studenția. Și după aceea, a zis, scuturând din cap. Îmi amintesc că am

rămas blocaţi pe un munte.

– OK… Păi, cred că ăsta e cel mai ciudat lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Știu.

S-a ridicat în capul oaselor şi a aprins lumina.

− Fir-ar, a spus. Chiar am nevoie de vacanţa aia.

– Să plecăm într-o vacanţă, am zis.

– OK, aşa o să facem.

S-a întins la loc şi şi-a pus mâna pe pântecul meu. Şi l-am simţit relaxându-se din nou. L-am simţit întorcându-se la mine. Aşa că n-am vrut să-l presez. N-am vrut să-l presez în momentul acela în legătură cu ceea ce fusese gata să-mi împărtăşească.

– Nu trebuie s-o lămurim chiar acum, dar aşa, ca să ştii, am zis. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte din studenţie cântând la chitară într-o trupă de coveruri după Joni Mitchell, ducându-mă la concursuri de poezie şi întâlnindu-mă cu un student la filosofie care lucra la un manifest despre faptul că televiziunea era mijlocul prin care guvernul încerca să controleze revoluțiile.

– Nu sunt sigur că se înşela în privinţa asta, a spus Owen.

– Poate că nu, dar ideea e că n-ai putea să-mi spui despre tine prea multe lucruri care să schimbe ceva, cel puţin nu între noi.

– Bine, a şoptit. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Ziua nu tocmai bună, ba chiar foarte rea, a lui Bailey

Când se întoarce de la şcoală, Bailey arată jalnic.

Stau pe bancă şi beau un pahar de vin roşu, cu o pătură pe genunchi. Încerc să analizez evenimentele de peste zi – o zi care a început şi o să se încheie fără Owen, oricât de neverosimil ar părea. Şi indiferent cât de furioasă, şi de tristă, şi de singură mă face să mă simt.

Şerpuieşte pe lângă docuri, cu capul plecat, până ajunge acasă. Apoi se opreşte în dreptul meu, fix în faţa băncii, şi rămâne aşa. Cu ochii scăpărându-i.

– Nu mă mai duc mâine acolo, spune. Nu mă mai duc la şcoală.

O privesc atent în ochi, îi observ teama. Iată-ne – fiecare, imaginea oglindită a celeilalte –, şi e ultimul mod în care aş fi vrut să ajungem aşa.

– Se prefac că nu vorbesc despre asta, spune ea. Despre tatăl meu. Despre mine. E mai rău decât dacă mi-ar spune verde-n faţă. De parcă nu i-aş fi auzit oricum şuşotind toată ziua despre asta.

– Ce spuneau?

– Ce vrei să ştii? spune ea. Cum l-a întrebat Brian Padura pe Bobby, după ora de chimie, dacă tatăl meu e un infractor? Sau cum Bobby i-a tras un pumn în gură pentru asta?

– A făcut Bobby aşa ceva?

– Mda…

Înclin din cap, uşor impresionată de Bobby.

– Şi de-aici, e tot mai rău, spune.

Mă dau puţin mai încolo şi îi fac loc pe bancă. Se aşază, dar numai pe o margine, ca şi cum ar putea să se răzgândească şi să se ridice în orice moment.

– Ce-ar fi să lipseşti mâine?

Se uită la mine surprinsă.

– Pe bune? zice. Nici măcar nu protestezi?

– Ar ajuta la ceva?

– Nu.

– Din punctul meu de vedere, ai scăpat de şcoală mâine.

Lasă capul într-o parte şi începe să-şi roadă unghiile.

– Mulţumesc, spune.

Aş vrea să mă întind şi să-i iau degetele de la gură, s-o apuc de mână. Să-i spun că o să fie bine, că o să se uşureze situaţia, într-un fel sau altul. Dar chiar dacă ar ajuta-o să audă asta, n-ar ajuta-o s-o audă de la mine.

– N-am energie să gătesc nimic, aşa că singura ta formă de nutriţie în seara asta va fi reprezentată de două pizze extra cheese cu ciuperci şi ceapă, care sunt în drum spre noi şi vor ajunge în cel mult treizeci de minute.

Aproape că schiţează un zâmbet, ceea ce face să-mi răsară în minte întrebarea pe care ştiu că trebuie să i-o pun, întrebarea care sper că mă va ajuta să-mi clarific nelămuririle care mă tot bântuiau de când am încheiat conversaţia cu Jake.

– Bailey, am spus, mă tot gândesc la ce m-ai întrebat mai devreme, ce cred eu că a vrut să spună tatăl tău în biletul pe care ţi l-a lăsat.

Oftează, aparent prea epuizată ca să mai schițeze și gestul complementar, de a-și da ochii peste cap.

– Știu, tatăl meu mă iubește. Ți-ai spus părerea, zice ea.

– Poate că am greșit în privința asta. Adică, am greșit când am spus că la asta se referea. Poate a vrut să spună altceva.

Mă privește confuză.

– Despre ce vorbești?

– Poate a scris ceea ce a scris pentru că tu știi ceva, îi zic. Știi despre el ceva ce vrea să-ți amintești.

– Ce-aș putea să știu? spune ea.

– Nu sunt sigură.

– Bun, mă bucur că am lămurit-o și pe asta, zice, apoi face o pauză. Deși toată lumea la școală pare să fie de acord cu tine.

– Adică?

– Toți par să creadă că eu știu de ce face tata ceea ce face. Ca și cum mi-ar fi spus la micul dejun că plănuiește să fure jumătate de miliard de dolari și să dispară în ceață.

– Nu știm dacă tatăl tău are vreo legătură cu asta, îi spun.

– Nu, știm doar că nu este aici.

Și are dreptate. Owen nu este aici. Din câte știm noi, poate să fie oriunde. Asta îmi amintește de ceea ce mi-a spus în treacăt Grady Bradford de dimineață – informația pe care mi-a furnizat-o întâmplător când încerca să mă convingă că ar trebui să vorbesc cu el, că e de partea noastră. Mi-a dat numărul lui de telefon. Mi-a dat numărul de telefon de la biroul lui. Avea un prefix pe care nu l-am recunoscut: 512. Bag mâna în buzunarul de la spate și scot șervețelul de la Fred’s. Sunt două numere scrise pe el și ambele încep cu

512. Nici o adresă. Iau telefonul de pe masă şi sun pe numărul de la birou. Inima îmi bubuie în piept când începe să sune şi intră robotul, informându-mă că am sunat la biroul Şerifilor Federali ai Statelor Unite.

Filiala din Texas a serviciului Şerifilor Federali ai Statelor Unite. Cu sediul în Austin, Texas.

Grady Bradford lucrează la biroul din Austin. De ce se arată la uşa mea un şerif federal din Texas? Mai ales, un şerif federal care, dacă e să-i cred pe O'Mackey şi Naomi, nu este autorizat în această investigaţie. Şi dacă nu este autorizat, atunci de ce? Ce a făcut Owen aşa încât Bradford să fie implicat în vreun fel în asta? Ce-are de-a face Texasul cu toată treaba asta?

– Bailey, zic, tu şi tatăl tău aţi stat vreodată la Austin?

– Austin, Texas? Nu.

– Gândeşte-te o clipă. Aţi trecut vreodată prin Austin în drum spre altă destinaţie? Poate înainte de a vă muta în Sausalito. Când încă locuiaţi la Seattle…

– Deci, când aveam vreo patru ani?

– Îmi dau seama că e mult de-atunci.

Ridică privirea, căutând în minte o zi sau un moment de care a uitat de mult şi de care află, pe neaşteptate, că e mult prea important ca să fie dat uitării. Pare supărată că nu găseşte nimic. Şi să o supăr este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

– Dar de ce mă întrebi? spune.

– A venit aici mai devreme un şerif federal din Austin, îi zic. Mă gândeam că poate a venit ca urmare a unei legături pe care o are tatăl tău cu acel oraş.

– Austin?

– Da, zic.

Face o pauză, se gândește, dă de ceva.

– Poate, îmi spune. Cu mult timp în urmă… E posibil să fi fost acolo la o nuntă. Adică, da, cred că am fost una dintre fetițele cu florile, pentru că m-au pus să apar într-o grămadă de fotografii. Și cred că mi-a spus cineva că suntem în Austin.

– Cât de sigură ești?

– Nu sunt sigură, spune. Adică nu foarte sigură.

– Atunci, ce-ți amintești de nuntă? întreb, încercând să restrâng pista.

– Nu știu, nu-mi amintesc decât că am fost acolo cu toții.

– Deci, și mama ta?

– Așa cred, da. Dar în momentele de care-mi amintesc cel mai bine ea nu a fost cu noi. Eu și tata am ieșit din biserică și am plecat să facem o plimbare, iar el m-a dus la stadionul de fotbal. Se juca un meci. Nu mai văzusem așa ceva. Era un stadion imens. Multe lumini. Totul era portocaliu.

– Portocaliu? repet eu.

– Lumini portocalii, uniforme portocalii. Îmi plăcea la nebunie portocaliul, făcusem o obsesie pentru Garfield, așa că îți dai seama… Și cam atât îmi amintesc. Tata a arătat spre lumini și mi-a spus: „E ca Garfield“.

– Și crezi că ați fost la o biserică?

– Da, la o biserică. Se poate să fi fost în Texas, însă la fel de bine putea fi oriunde altundeva.

– Și nu l-ai întrebat niciodată pe tatăl tău unde s-a ținut nunta aceea? Nu i-ai cerut niciodată detalii?

– Nu. De ce aș fi făcut-o?

– Da, ai dreptate.

– În plus, se supără când aduc vorba despre trecut, zice ea.

Ceea ce mă surprinde.

– De ce crezi?

– Din cauză că-mi amintesc atât de puține lucruri despre mama.

Rămân tăcută pentru câteva clipe. Dar Owen mi-a spus și mie ceva asemănător. Cum că o dusese pe Bailey la un psihoterapeut când era mică, pentru că-și reprima amintirile legate de mama ei. Psihoterapeutul i-a spus lui Owen că era ceva obișnuit, un mecanism defensiv pentru a ușura suferința pierderii unui părinte la o vârstă atât de fragedă ca a lui Bailey atunci când o pierduse pe Olivia. Dar Owen se gândea că era ceva mai mult de atât și, dintr-un motiv sau altul, părea că se simte vinovat din pricina asta.

Bailey închide ochii, de parcă i s-ar părea insuportabil să se gândească la mama ei, și i s-ar părea totodată insuportabil să se gândească și la tatăl ei. Se șterge la ochi, dar nu înainte să văd o lacrimă alunecându-i pe obraz. Nu înainte să observe și ea că am văzut. Nici măcar nu încearcă să ascundă cât de singură se simte. Dar îmi dau seama de un lucru în acel moment, în care stau alături de Bailey și asist la suferința ei. Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să-i alung durerea. Ca s-o ajut. Voi face orice numai să se simtă bine din nou.

– Putem să vorbim despre altceva? spune ea, apoi ridică o mână. Sau știi ce? Îmi retrag cuvintele. Putem să nu mai vorbim deloc? Nu mai am nici un chef de vorbă.

– Bailey…, spun eu.

– Nu, mă întrerupe ea. Poți, te rog, să mă lași în pace?

Apoi se lasă pe spate, așteptând să sosească pizza, iar eu să mă car, nu neapărat în această ordine.

Ce nu vrei să-ți amintești?

Mă duc înăuntru, respectând dorința lui Bailey de a rămâne singură. Nu vreau s-o presez. Nu vreau să-i cer să vină în casă. E confuză și furioasă, se întreabă dacă tatăl ei este cine crede ea că e – se întreabă dacă mai poate avea încredere în el, așa cum l-a știut dintotdeauna. Stabil, generos, tatăl ei. E furioasă pentru că trebuie să se îndoiască de asta – furioasă pe el, furioasă pe sine. E un sentiment pe care îl recunosc.

Protejeaz-o.

Dar s-o protejez de ce? De problemele în care este implicat Owen la The Shop? De ceea ce a permis să se întâmple acolo? Sau Owen vrea ca Bailey să fie protejată de altceva? Ceva ce nu înțeleg încă? Ceva ce nu vreau încă să înțeleg?

Mă plimb înainte și înapoi prin dormitor. Nu vreau să mă cert cu Bailey, dar simt nevoia urgentă să mă agăț de orice indiciu, oricât de nesemnificativ ar părea. E tot ce mă pot gândi să fac – să reconsider (să-i cer să reconsidere) amintirile noastre neclare, vagi în legătură cu Owen. Să le suprapunem peste aceste ultime douăzeci și patru de ore. Ce elemente comune sunt?

Dintr-odată, unul dintre elementele comune îmi răsare brusc în minte. Austin. Altceva ce știu despre Austin și Owen. Cu puțin timp înainte de a mă muta la Sausalito, mi s-a oferit un job acolo. O vedetă de cinema care trăia acolo își renova casa, un conac de pe Westlake Drive, aproape de Lake Austin.

Avea nevoie de ajutor ca să scape de aura fostului ei soț. Acestuia îi plăcea tot ce era modern și detesta orice element rustic.

Designerul ei de interior îi sugerase piesele mele din lemn. Dar ea voia să se implice, ceea ce însemna că trebuia să mă duc la Austin pentru două

săptămâni și să parcurg tot procesul împreună cu ea.

I-am zis lui Owen să vină cu mine, dar el nici n-a stat la discuții. Era supărat că vreau să merg undeva, oriunde, amânându-mi astfel mutarea la Sausalito, amânând începutul concret al vieții noastre împreună, pentru care făcuserăm atâtea planuri.

Și eu eram nerăbdătoare să merg în California – și nu foarte nerăbdătoare să încep lucrul alături de o actriță tot mai pretențioasă. Așa că am refuzat jobul. Totuși, am remarcat comportamentul lui neobișnuit. Nu-i stătea în fire să reacționeze așa – nu era genul posesiv, autoritar. Când am adus asta în discuție, mi-a cerut scuze că a reacționat prost. A zis că mutarea îl face să fie tensionat. Îl neliniștea felul în care avea să reacționeze Bailey la prezența mea în casă. Întotdeauna, pentru Owen, totul ducea la Bailey. Orice schimbare care o afecta pe ea îl afecta și pe el. I-am înțeles neliniștea și n-am mai deschis de atunci subiectul.

Dar mă gândesc la celălalt semnal de alarmă legat de Austin. Când i-am spus să vină cu mine la reuniunea lucrătorilor în lemn de la Austin, pentru un moment s-a schimbat la față. Nu s-a opus sugestiei, dar a schimbat subiectul. Da, chiar asta a făcut. Deci poate nu era vorba doar despre Bailey. Poate are de-a face cu orașul Austin în sine. Ceva peste care nu voia să dau acolo. Ceva de care fugise.

Pun mâna pe telefon și îl sun pe Jake, un împătimit al fotbalului american: meciurile între universități, NFL[9], meciuri clasice pe YouTube la opt dimineața.

– E târziu aici la mine, îmi spune în loc de bună seara.

– Ce poți să-mi spui despre Stadionul de Fotbal din Austin? îl întreb.

– Pot să-ți spun că nu se cheamă așa[10], zice.

– Știi ceva despre echipa lor?

– Longhorns? Ce vrei să știi?

– Culorile lor.

– De ce?

Aștept. Oftează.

– Portocaliu și alb, spune.

– Ești sigur?

– Da, portocaliu-închis și alb. Echipamentele, mascota. Porțile. Nocturnele. Tot stadionul. E miezul nopții. E trecut de miezul nopții. Dormeam. De ce mă întrebi?

Nu mi se pare că aș putea să-i spun adevărul, care sună aiurea. Șeriful federal care a apărut la noi acasă e de acolo. Bailey își amintește că au fost acolo. Poate. Iar Owen, în două rânduri, a reacționat ciudat la ideea de a merge acolo.

Nu vreau să-i spun că Austin e tot ce am.

Mă gândesc la bunicul meu. Dacă ar fi în viață și s-ar afla aici, lângă mine, lui i-aș putea spune. El nu s-ar gândi că sunt nebună. Ar sta, pur și simplu, acolo și m-ar ajuta să pun lucrurile cap la cap, până mi-aș da seama ce am de făcut. De aceea își făcea atât de bine treaba – și anume să mă ajute pe mine să înțeleg care era treaba mea. Prima lecție pe care mi-a predat-o a fost aceea că nu totul se rezumă la a modela o bucată de lemn până o faci să devină ce vrei tu. Este vorba și despre a rașcheta lemnul, a vedea ce este în interior, cum a fost înainte. Este primul pas în a crea ceva frumos. Primul pas în a face ceva din nimic. Dacă Owen ar fi aici, și el ar înțelege. Și lui i-aș putea spune. M-ar privi și ar ridica din umeri. „Ce ai de pierdut?“ M-ar privi și ar înțelege ce am hotărât deja.

Protejeaz-o.

– Jake? O să te sun din nou, îi spun.

– Mâine! spune el. Sună-mă din nou mâine.

Închid și mă întorc afară. O găsesc pe Bailey unde am lăsat-o, uitându-se fix la golf, sorbind din paharul meu de vin, ca și cum ar fi fost al ei.

– Ce faci? îi zic.

Paharul e aproape gol. Era plin când am intrat în casă. Acum e aproape gol. Are vin pe buze, iar colțurile gurii ei sunt pătate cu roșu.

– Ai putea să te abții? răspunde. Am băut un pic.

– Nu-mi pasă de vin.

– Atunci de ce te uiți așa la mine? zice.

– Ar trebui să te duci și să-ți faci bagajul, îi spun.

– De ce?

– M-am gândit la ce mi-ai spus, despre nuntă. Despre Austin. Și cred că ar trebui să mergem acolo.

– La Austin?

Încuviințez din cap. Se uită la mine confuză.

– E o prostie. La ce o să ne ajute? spune.

Aș vrea să-i dau un răspuns sincer. Dacă încerc să-l citez pe bunicul meu și să-i spun că ar putea fi un fel de rașchetare, oare ar înțelege? Mă îndoiesc. Iar dacă-i spun ce am pus cap la cap până acum – o idee vagă, în cel mai bun caz –, se va răzvrăti și va refuza să meargă. Așa că îi spun ceva ce poate accepta, ceva ce este, de asemenea, adevărat. Și sună ca ceva ce ar spune tatăl ei.

– E mai bine decât să stăm aici.

– Și școala? spune ea. O să lipsesc de la școală?

– Oricum ai spus că nu te duci mâine la școală. Nu așa ai zis?

– Mda. Presupun.

Mă întorc deja în casă. Mi se pare că deja am pornit la drum.

– Atunci, fă-ți bagajul.

Terminal pentru feriboturile care asigură legătura dintre San Francisco și numeroase localități din jurul golfului San Francisco, inclusiv Sausalito. Clădirea include o faimoasă piață agroalimentară.

În original, sosul se numește burnt butter sauce – literal, „sos de unt ars“.

National Public Radio

US Securities and Exchange Commission – agenție guvernamentală de supraveghere a pieței financiare

Enron, Theranos – companii americane private în domeniul energetic și, respectiv, tehnologiei medicale, implicate în scandaluri privind practicile comerciale incorecte și ilegale, care le-au condus la faliment

Bernard Lawrence Madoff (1938–2021) – expert financiar și infractor american, autorul celei mai mari fraude printr-o schemă Ponzi din istorie, valoarea prejudiciului ajungând la 64,8 miliarde de dolari

Mark-to-market (MTM sau M2M) – metodă contabilă prin care activul unei companii este reevaluat și înregistrat în documentele financiare la valoarea de piață curentă, spre deosebire de metoda historical cost care raportează activele la valoarea lor de achiziție. Metoda MTM este admisă de lege, dar dă posibilitatea de a declara valori mai mari decât cele reale. În acest fel, crește în mod eronat și fraudulos prețul la bursă al acțiunilor companiei.

Musical de compozitorul american Cole Porter (1891–1964), care se joacă pe Broadway încă din 1943; este o alegere tipică pentru spectacolele școlare.

National Football League – Liga Națională de Fotbal (american)

Se numește Darrell K Royal – Texas Memorial Stadium.

PARTEA A DOUA

„Fiecare specie de lemn are propriile structuri distinctive și culori, care sunt revelate când bolul e strunjit.“

Philip Moulthrop[11]

Păstrați bizareriile orașului Austin

[12]

Avem zbor la 6.55 dimineața, din San Jose.

Sunt patruzeci și șase de ore de când Owen a plecat la muncă, patruzeci și șase de ore de când am primit ultima veste de la el.

Îi cedez lui Bailey locul de la fereastră și îl iau eu pe cel dinspre interval, cu pasagerii lovindu-se de mine în timp ce se duc la singura toaletă din spatele avionului.

Bailey se reazemă de fereastră, cât poate de departe de mine, cu brațele strâns încrucișate la piept. Poartă un maiou cu trupa Fleetwood Mac, fără hanorac, și i s-a făcut pielea de găină pe brațe.

Nu știu dacă îi e frig sau e supărată. Sau ambele. N-am mai zburat niciodată împreună, așa că nu m-am gândit să-i amintesc să-și pună un hanorac în bagajul de mână. Nu că mi-ar fi urmat sfatul, oricum.

Chiar și așa, dintr-odată, aceasta îmi pare a fi cea mai mare crimă a lui Owen. Cum a putut să nu-mi lase nici un indiciu înainte de a dispărea? Cum a putut să nu-mi lase un set de reguli după care să mă ghidez ca să am grijă de ea? Regula numărul unu: spune-i să-și ia un hanorac când urcă într-un avion. Spune-i să poarte ceva cu mânecă lungă.

Bailey își ține ochii lipiți de orizont, evitând contactul vizual. E cu atât mai bine că nu are chef de conversație. Încep să îmi fac notițe în agendă. Îmi elaborez un plan de acțiune. Vom ateriza la Austin la ora locală douăsprezece și treizeci de minute, ceea ce înseamnă că, probabil, va fi aproape ora două după-amiaza până vom ajunge în oraș și ne vom caza la un hotel.

Aș fi vrut să cunosc mai bine orașul, dar n-am mai fost la Austin decât o dată, în timpul ultimului an de facultate. A fost primul job al lui Jules (era plătită cu optzeci și cinci de dolari și avea asigurată o cameră de hotel) și m-a invitat s-o însoțesc. Făcea fotografii la Festivalul Anual al Sosurilor Picante organizat de Austin Chronicle, pentru un blog de gastronomie din Boston. În cea mai mare parte a timpului petrecut la Austin, am fost la festival, arzându-ne gura cu o sută de feluri diferite de costițe condimentate, cartofi prăjiți, legume afumate și sosuri de jalapeño[13]. Jules a făcut șase sute de fotografii.

Doar cu puțin timp înainte de a pleca din oraș, ne-am aventurat și în afara grădinilor din East Austin, unde se ținea festivalul. Am găsit un deal care oferea o vedere incredibilă asupra orașului. Erau tot atâția copaci câți zgârie-nori și un cer mai degrabă senin decât înnorat. Iar lacul pitoresc făcea ca orașul Austin să semene mai puțin cu o capitală de stat și mai mult cu un orășel.

Jules și cu mine am decis atunci, pe loc, că ne vom muta în Austin după absolvire. Era mult mai puțin costisitor decât la New York, mult mai confortabil decât la Los Angeles. Nu ne-am mai gândit serios la asta când a venit timpul, dar în momentul acela, așa am simțit, privind în jos spre oraș. Am simțit ca și cum ne-am fi privit viitorul.

Acesta cu siguranță nu este viitorul pe care mi l-am imaginat.

Închid ochii încercând să nu mă las copleșită de întrebările care îmi roiesc prin minte într-un cerc repetitiv, întrebările la care am nevoie de răspuns: Unde este Owen? De ce a trebuit să fugă? Și ce mi-a scăpat mie în legătură cu el, iar lui i-a fost prea frică să-mi spună?

Este, în parte, motivul pentru care sunt acum în avion. Am această fantezie că, plecând de acasă, voi declanșa ceva în univers care să-l facă pe Owen să se întoarcă și să îmi ofere el însuși răspunsurile. Nu așa ar trebui să funcționeze? Ca ceainicul care dă în fiert odată ce nu te mai uiți la el.

Imediat ce vom ateriza în Austin, vom găsi un mesaj de la Owen întrebându-ne unde suntem, spunându-ne că el stă în bucătăria goală și ne așteaptă, în loc să se întâmple invers.

– Ce pot să vă ofer, doamnelor?

Ridic privirea și văd însoțitoarea de bord stând pe intervalul nostru, cu căruciorul argintiu de băuturi în fața ei. Bailey nu-și întoarce privirea de la fereastră, iar din cap nu i se vede decât coada mov.

– Cola normală, spune, cu multă gheață.

Ridic din umeri, o ofertă de pace în fața atitudinii lui Bailey.

– Dietetică, vă rog, zic eu.

Însoțitoarea de bord râde neafectată.

– Șaisprezece? șoptește.

Încuviințez din cap.

– Am și eu parte de așa ceva. Și gemeni, pe deasupra. Credeți-mă, înțeleg.

Acesta este momentul în care Bailey se întoarce.

– Nu e mama mea, spune.

E adevărat. Este ceva ce Bailey se poate să mai fi spus într-o zi, dornică să corecteze eroarea. Dar în momentul ăsta sună altfel și ustură într-un fel pe care mi-e greu să-l ascund. Nu e doar felul în care mă face să mă simt. E vorba și de concluzia trasă din aroganța comentariului ei – înțelegerea insuportabilă a faptului că ura și respingerea ei față de mine sunt mult mai puțin amuzante în situația în care, pe moment, nu mă are decât pe mine.

Chipul îi devine încordat când își dă seama de asta. Stau liniștită privind la ecranul TV de pe scaunul din fața mea un episod din Prietenii tăi, fără sonor, cu Rachel și Joey certându-se la bordul unui vapor.

Mă prefac că nu observ disperarea lui Bailey, dar nici nu-mi pun căștile. Este tot ce pot să fac ca să-i las un moment de respiro în timp ce încerc să-i dau de înțeles că îi sunt alături dacă are nevoie de mine.

Bailey îşi freacă braţele zgribulite fără să spună nimic o vreme. În fine, soarbe o gură de cola. Apoi schiţează o grimasă.

– Cred că ne-a inversat paharele, spune.

Mă întorc şi o privesc.

– Ce-i asta? zice, ţinând paharul plin cu gheaţă, cu cola până în buză. E dietetică, spune. Însoţitoarea de bord trebuie să mi-o fi dat mie pe a ta…

Încerc să nu par prea surprinsă când îmi dă paharul ei. Şi nu protestez. Îi dau lui Bailey paharul meu şi aştept să ia o sorbitură.

Bailey încuviinţează din cap, ca şi cum ar răsufla uşurată că are băutura corespunzătoare. Doar că amândouă ştim că însoţitoarea de bord ne-a dat de la început băuturile potrivite. Şi abia acum – după gestul lui Bailey, după încercarea ei de a atenua tensiunea – paharele sunt inversate.

Dacă ăsta e modul lui Bailey de a se apropia de mine, am să-i vin în întâmpinare.

Iau o gură de cola.

– Mulţumesc, spun. Mi s-a părut mie că a mea are un gust ciudat.

– Nici o problemă…, spune ea, apoi se întoarce să privească pe geam. Nu-i mare lucru.

Din aeroport, urcăm într-un Uber, iar eu derulez ştirile pe telefon.

Articolele despre The Shop umplu paginile de start ale site-urilor CNN, New York Times, Wall Street Journal. Multe dintre titluri se concentrează pe o conferinţă de presă ţinută de şeful SEC, oferind titluri-bombă precum: COMPANIA THE SHOP A FOST ÎNCHISĂ DEFINITIV.

Dau click pe cel mai recent articol din New York Times, care se ocupă de anunţul făcut de cei de la SEC privind acuzaţiile de fraudă împotriva lui

Avett Thompson. Și care citează o sursă din FBI conform căreia angajații cu vechime și cei din funcții de conducere vor fi mai mult ca sigur indicați ca persoane de interes în anchetă.

Nu se menționează numele lui Owen. Cel puțin, nu încă.

Uberul intră pe Presidential Boulevard și se îndreaptă spre hotel, aflat pe malul lacului Lady Bird, lângă Congress Avenue Bridge. E departe de vacarmul celei mai aglomerate părți a orașului, peste podul din inima orașului Austin.

Bag mâna în geantă, scot rezervarea de la hotel printată și trec cu privirea peste detalii. Numele complet al lui Jules, Julia Alexandra Nichols, îmi sare în ochi. Jules mi-a sugerat să rezerv camera cu cardul ei de credit, ca măsură preventivă. Am în portofel cardul ei de credit și actul de identitate, ca măsuri de siguranță suplimentare, pentru cazul în care ne urmărește cineva.

Desigur, există o înregistrare a zborului nostru la Austin. Jules a rezervat zborul cu cardul ei, dar pe bilete sunt numele noastre. E o cale sigură de a fi urmărite până aici, dacă cineva și-ar propune asta. Dar chiar dacă află că suntem în Austin, nu trebuie să știe și unde anume. Nu-i ajut pe următorii Grady sau Naomi să apară neanunțați la ușa mea.

Șoferul – un tip tânăr cu bandană – o privește pe Bailey în oglinda retrovizoare. Nu e cu mult mai mare decât ea și tot încearcă să stabilească un contact vizual.

– Ești pentru prima dată la Austin? o întreabă.

– Mda, răspunde ea.

– Cum ți se pare până acum?

– Judecând după cele patruzeci de minute de când am plecat de la aeroport?

El râde, ca și cum ea ar glumi cu el, ca și cum l-ar invita să continue conversația.

– Eu am crescut aici, spune el. Poți să mă întrebi orice despre oraș și pot să-ți

spun chiar mai mult decât ai vrut să știi.

– E bine de știut, spune ea.

Văd că Bailey e cu gândul în altă parte, așa că încerc să intru eu în vorbă cu el, pentru cazul în care s-ar putea dovedi util mai târziu.

– Ai crescut aici? întreb.

– M-am născut și am crescut aici, da. Am prins vremea când era doar un orășel, spune. A și rămas așa în multe sensuri, doar că acum e mult mai multă lume și avem clădiri mult mai înalte.

Iese de pe autostradă și simt un nod în capul pieptului când în fața noastră se ivește partea centrală a orașului. Știu că ăsta a fost planul, dar privind pe geam acest oraș ciudat, ideea mi se pare de-a dreptul nebunească.

El arată pe geam, pe măsură ce ne deplasăm spre zgârie-nori.

– Acela e Frost Bank Tower. Era cea mai înaltă clădire din Austin. Acum nu sunt sigur dacă mai e măcar pe locul cinci. Ați auzit de el?

– N-aș putea spune că am auzit, îi răspund.

– Da, are o poveste dementă. Dacă-l privești din anumite unghiuri, arată ca o bufniță. Exact ca o bufniță. De-aici s-ar putea să fie greu de văzut, dar e foarte tare dacă reușești…

Deschid geamul pe partea mea și mă uit atent la Frost Building – etajele de sus, ca niște urechi; cele două ferestre care arată ca niște ochi. Cu siguranță există o asemănare cu o bufniță.

– Orașul este un centru universitar, dar arhitecții au studiat toți la Rice University, iar bufnița este mascota lor. Deci e un fel de: „Dracu’ să vă ia, cu mascota voastră cu tot, și cu Longhorns, în general“, spune. Adică da, unii zic că e doar o teorie a conspirației, dar uitați-vă și voi. Clădirea arată ca o bufniță! Cum poate să fie o simplă întâmplare?

Cotește pe South Congress Bridge și văd în depărtare hotelul nostru.

– Aţi venit să vă interesaţi de universitate?

Îi adresează întrebarea lui Bailey, încercând din nou să stabilească un contact vizual cu ea în oglinda retrovizoare.

– Nu tocmai, spune ea.

– Atunci… ce faceţi aici?

Bailey nu răspunde. Deschide geamul, într-o încercare de a descuraja alte întrebări. N-o condamn pentru asta. N-o condamn că nu arde de nerăbdare să explice unui străin de ce se află aici, într-un oraș în care încearcă să-și amintească dacă a mai fost, căutând informaţii despre tatăl ei dispărut.

– Suntem doar iubitoare ale oraşului, zic.

– La fix, spune. O mică vacanță. Înțeleg perfect.

Trage la hotel, iar Bailey deschide uşa chiar înainte ca maşina să se fi oprit.

– Stai, stai! Să-ți dau numărul meu de telefon. În caz că apare ceva. Pot să fiu ghidul vostru cât sunteţi în oraș.

– Nu apare, spune Bailey.

Apoi își așază mai bine geanta pe umăr. Și pornește spre intrarea în hotel. Înhaț bagajele din portbagaj și mă grăbesc să țin pasul. O ajung din urmă în fața uşilor rotative.

– Ce enervant era tipul ăla!

Dau să zic că încerca doar să fie prietenos, dar ea nu e interesată să lege prietenii. Și cum trebuie să-mi aleg confruntările, hotărăsc că pe aceasta e mai bine s-o evit.

Intrăm și arunc o privire prin holul hotelului: un atrium înalt, barul, un Starbucks într-o parte. Sute de camere. Exact tipul de hotel lipsit de particularităţi, așa cum sperasem, un loc în care să fie uşor să te pierzi. Doar că mă uit în jur un pic prea mult, pentru că o angajată îmi surprinde privirea.

Are un ecuson cu numele, AMY, și o tunsoare bob scurtă.

Ne așezăm la coadă la recepție, dar e prea târziu. Tânăra vine spre noi, cu un zâmbet lipit pe față.

– Hei, bună. Eu sunt Amy, administratorul hotelului. Bine ați venit la Austin! Pot să vă ajut cu ceva în timp ce așteptați la cazare?

– Suntem în regulă. Doar dacă se întâmplă să aveți o hartă a campusului, spun.

– De la UT-Austin? Absolut. De asemenea, pot să vă ajut să programați un tur al campusului. Și există o cafenea remarcabilă pe care n-ați vrea s-o ratați când ajungeți în acea parte a orașului. Vă place cafeaua?

Bailey se uită la mine ca și cum ar fi vina mea că Amy se agită și turuie întruna – și poate că are dreptate. Am cerut o hartă în loc să-i spun lui Amy cea vorbăreață să-și vadă de drum. Dar vreau o hartă. Vreau să țin în mâini ceva care să-mi dea cât de cât aerul că știu ce fac.

– Pot să vă programez o cursă de transfer care să vă ducă acolo?

Ajungem în față, unde recepționerul pe nume Steve ne întinde două pahare cu limonadă.

– Salut, Amy!

– Steve! Tocmai sunt pe cale să le servesc pe aceste două doamne cu niște hărți ale campusului universitar și o cafea Flat White.

– Excelent, spune Steve. Eu mă ocup de cazarea dumneavoastră. Ce vă aduce în colțișorul nostru de lume? Și ce pot să fac ca orașul nostru să devină destinația dumneavoastră preferată?

E deja prea mult pentru Bailey. Se dă bătută și începe să se îndepărteze – Steve e ultimul cui bătut în coșciugul atitudinii prietenești agresive. Se îndreaptă spre lifturi, aruncându-mi o ultimă privire sfredelitoare, și pleacă. O privire de reproș pentru toate conversațiile astea de complezență, cărora nu le face față, pentru că e departe de casă, pentru că e în Austin, mai ales. Orice

strop de bunăvoinţă aş fi reuşit să capăt din partea ei în avion se pare că de-acum s-a dus.

– Deci, doamnă Nichols, veţi sta la etajul opt, într-o cameră cu o vedere splendidă spre lacul Lady Bird, spune Steve. Avem în hotel un centru spa nemaipomenit, dacă vreţi să vă refaceţi după zbor, înainte de a urca în cameră. Sau vă pot aranja o cină târzie?

Ridic mâinile în semn că mă predau.

– O cheie de la cameră, Steve. Doar cheia camerei. Cât de repede poţi tu.

Lăsăm sus valizele. Nu ne oprim să mâncăm.

La 14.30 plecăm de la hotel şi ne întoarcem spre Congress Avenue Bridge. Hotărăsc să mergem pe jos. Mă gândesc că un drum lung făcut pe jos poate să-i declanşeze o amintire lui Bailey, presupunând că ar avea ce declanşa. Iar drumul ăsta o să ne ducă prin inima oraşului, înspre campus şi mai departe, înspre Stadionul Darrell K Royal, singurul stadion de fotbal american din oraş.

Imediat ce trecem podul, oraşul se întinde în faţa noastră – animat şi în continuă mişcare, chiar şi după-amiaza devreme. Atmosfera e mai degrabă nocturnă: muzică, baruri deschise, terase pline de lume.

Bailey ţine capul plecat şi ochii în telefon. Cum o să recunoască vreun loc dacă nu e atentă? Dar când ne oprim la un semafor pe Fifth Street, cu mesajul STOP aprins în faţa noastră, ridică privirea.

Ridică privirea şi o surprind uitându-se atent.

– Ce e?

– Nimic.

Scutură din cap. Dar continuă să se uite fix.

Îi urmăresc privirea către un logo al clubului Antone’s[14], cu litere albastre. HOME OF THE BLUES[15] scrie sub el. Un cuplu se îmbrățișează la intrare, făcându-și un selfie.

Bailey arată spre club.

– Sunt aproape sigură că tata are un disc cu John Lee Hooker de aici.

În clipa în care o spune, știu că are dreptate. Parcă văd coperta albumului: logoul clubului pe față, Antone’s, cu scris caligrafic. Și cu Hooker cântând la microfon, cu pălărie, ochelari de soare și chitara în mână. Îmi amintesc o seară de săptămâna trecută – cum se poate să fi fost săptămâna trecută? – când Bailey era la antrenament, iar noi doi eram singuri acasă. Owen cânta la chitară. Nu-mi amintesc versurile cântecului, dar fața lui Owen în timp ce cânta… asta îmi amintesc.

– Da, are, zic. Ai dreptate.

– Nu că ar conta.

– Nu cred că știm încă ce contează.

– Asta e de natură să ne ridice în vreun fel moralul? mi-o întoarce ea.

Să ne ridice moralul? Cu trei zile în urmă, eram cu toții în bucătărie, la un milion de kilometri distanță de situația asta. Bailey mânca cereale dintr-un bol, vorbind cu tatăl ei despre weekend. Voia ca Owen s-o lase să meargă cu mașina până în peninsulă, împreună cu Bobby care voia să facă turul comitatului Monterey pe bicicletă. Owen zice că am putea merge cu toții. Bailey își dă ochii peste cap, dar îmi dau seama că analizează totuși ideea, mai ales după ce Owen spune că am putea să ne oprim în Carmel la întoarcere. Vrea să ne oprim să mâncăm supă cremă de scoici la un mic restaurant de pe faleză, care îi place ei foarte mult și unde el a tot dus-o de când s-au mutat în Sausalito.

Asta a fost cu trei zile în urmă. Acum ne aflăm amândouă într-o nouă realitate, în care Owen e dispărut, în care ne petrecem timpul încercând să descoperim unde e. Și de ce. O nouă realitate în care mă întreb constant dacă

nu cumva mă înşel stăruind în convingerea mea că răspunsurile la aceste întrebări n-au să răstoarne ideile de bază pe care le am despre Owen.

Nu caut ceva care să ne ridice moralul. Încerc doar să spun ceva neutru, aşa încât ea să nu ştie cât de furioasă sunt şi eu.

Când lumina semaforului se schimbă, traversez rapid, cotesc pe Congress şi continui să iau viteză.

– Încearcă să ţii pasul, îi zic.

– Unde mergem? mă întreabă Bailey.

– Într-un loc mai bun decât ăsta.

Aproximativ o oră mai târziu ne plimbăm prin oraş, pe Jacinto Boulevard. Şi stadionul apare în raza noastră vizuală. Este enorm, îţi captează atenţia, chiar de la câteva străzi distanţă.

În timp ce înaintăm spre el, Centrul Sportiv Caven-Clark se întinde în faţa noastră. Pare să fie centrul de recreere al studenţilor, completat cu o serie de clădiri decorate cu portocaliu, cu Clark Field[16] înconjurat de o pistă largă de atletism. Studenţii joacă fotbal american, sprintează pe scări în sus şi se odihnesc pe bănci, făcând din această parte a campusului una complet izolată şi, în acelaşi timp, integrată în oraş.

Mă uit pe harta campusului şi o iau spre cea mai apropiată intrare în stadion.

Dar Bailey se opreşte brusc şi spune:

– Nu vreau să fac asta. Chiar dacă am fost la stadion, ce-i cu asta?

– Bailey…

– Pe bune, ce facem aici?

N-o să reacţioneze bine dacă-i spun că noaptea trecută am stat trează şi am

citit despre amintirile din copilărie – cum le uităm. Și cum le recuperăm. Adesea reapar când ne întoarcem într-un loc și avem posibilitatea să repetăm experiența așa cum s-a desfășurat prima dată. Asta facem aici. Îi urmăm instinctul. Explorăm amintirea ei conform căreia a mai fost aici. Și instinctul meu din clipa în care mi-am dat seama de unde venea Grady Bradford.

– Sunt lucruri pe care tatăl tău nu ni le-a spus, dincolo de ceea ce se petrece la The Shop, îi explic. Încerc să-mi dau seama care sunt acelea.

– Asta sună destul de vag, spune ea.

– O să sune mai puțin vag pe măsură ce tu o să-ți amintești mai multe.

– A, deci… pe mine cade toată treaba?

– Nu, e treaba mea. Dacă am greșit aducându-te aici, o să fiu prima care o s-o spună.

Tace.

– Uite, vrei numai să intri? Poți să faci asta? Dacă tot am ajuns până aici.

– Am de ales?

– Da. Întotdeauna. Cu mine, întotdeauna o să ai de ales.

Văd cum i se luminează fața, când își dă seama cu surprindere că vorbesc serios. Și chiar vorbesc serios. Suntem la treizeci de metri de cea mai apropiată intrare, POARTA 2, dar depinde de Bailey. Dacă vrea să facă stânga-mprejur, n-am s-o opresc. Poate că asta o îndeamnă să meargă înainte, ceea ce și face.

Pășește spre intrare, iar eu o resimt ca pe o victorie. O a doua victorie: un grup care urmează să facă turul stadionului pare să se adune, iar noi ne lipim de el, trecând de controlul de securitate fără măcar o privire din partea studentului aflat la post.

– Bine ați venit la DKR, spune ghidul turului. Sunt Elliot și astăzi o să fiu ghidul vostru. Urmați-mă!

Conduce vizitatorii spre zona terminală și le lasă un moment să contemple stadionul, care este impresionant. Sunt locuri pentru o sută de mii de spectatori; într-un capăt al stadionului scrie cu litere imense TEXAS și, cu litere ceva mai mici, în capătul celălalt, AUSTIN. Este atât de vast, atât de impozant, încât pare genul de loc de care ai putea să-ți amintești, care să ți se fixeze în memorie, mai ales la o vârstă fragedă.

Elliot explică grupului ce se întâmplă la meciurile nocturne – cum se trage o salvă de tun de fiecare dată când se înscrie un eseu, cum Bevo, mascota, este un tăuraș în carne și oase și cum face el turul terenului, mânat de un grup de cowboy texani care se ocupă de el.

Când își termină discursul și începe să-i conducă pe toți spre tribuna presei, îi fac semn lui Bailey să rămânem în urmă, apoi o luăm înspre peluze.

Mă așez pe primul rând, iar Bailey îmi urmează exemplul. Mă uit fix la teren, observând-o cu coada ochiului în timp ce se instalează pe scaun. Apoi se îndreaptă de spate.

– Nu sunt sigură că a fost aici, nu știu. Dar mi-l amintesc pe tata spunându-mi că într-o zi, voi avea aceeași pasiune pentru fotbalul american ca și el. Mi-l amintesc spunându-mi să nu-mi fie frică de mascotă.

Asta sună greșit – nu partea cu mascota, care pare exact în stilul lui Owen, ci partea cu pasiunea pentru fotbal. De când suntem împreună, rareori l-am văzut uitându-se la un meci întreg. N-au fost după-amiezi lungi cu fotbal care să ne ocupe weekendurile. Nici rezumatele de luni seara. Una dintre multele schimbări reconfortante de după Jake.

– Dar probabil că-mi amintesc greșit, spune ea. Tatei nu-i place fotbalul american, nu-i așa? Adică… noi nici măcar nu ne uităm vreodată la meciuri.

– La asta mă gândeam și eu. Dar poate că îi plăcea atunci. Când credea că o să facă o suporteră din tine.

– Când aveam doar câțiva ani?

Am ridicat din umeri.

– Probabil s-a gândit că poate să facă din tine o suporteră a echipei Longhorn.

Bailey se întoarce cu spatele la teren. Nu pare să mai fi rămas nimic de adăugat la amintirea ei.

– Cred că asta era. Nu era vorba despre fotbalul american în general. El iubea echipa asta.

Face o pauză.

– Sau ce echipă o fi fost, în echipamentul ei portocaliu…

– Povestește-mi ce-ți amintești, ca și cum ăsta ar fi locul, îi spun. Ai venit aici după nuntă?

– Nu, era în timpul după-amiezii. Și eu eram în rochie. În rochia de fetiță cu florile. Asta știu sigur. Poate veneam de la cununie.

Face o pauză.

– Numai dacă nu cumva îmi imaginez toate astea. Ceea ce pare la fel de posibil.

Simt cum îi crește frustrarea. E foarte posibil ca Bailey să-și fi amintit în Sausalito tot ce a putut și acolo ar fi trebuit să rămânem. În casa noastră plutitoare, atât de goală fără Owen. Noi două, în golul îngrozitor lăsat de el acolo.

– Nu știu ce să spun, zice ea. Pe orice stadion aș putea să simt același lucru.

– Dar arată familiar?

– Da, oarecum.

Apoi îmi vine ceva în minte. Îmi vine repede și anticipez restul, în funcție de răspunsul pe care mi-l va da.

– Deci ai venit pe jos aici?

Îmi aruncă o privire ciudată.

– Da, cu tine.

– Nu, vreau să zic, ai venit aici pe jos, de la cununie? În ziua aceea, cu tatăl tău? Presupunând că a fost aici…

Scutură din cap ca și cum ar fi o întrebare absurdă, dar pe urmă deschide larg ochii.

– Da, trebuie să fi venit pe jos. Dacă eram în rochie, probabil că veneam direct de la biserică. Deci, probabil că am mers…

Nu știu dacă această conversație îi creează sau nu amintirea, dar dintr-odată devine mai hotărâtă.

– Cu siguranță am venit pe jos. Vreau să spun că am venit la meci pentru puțin timp, după cununie. Am venit pe jos. Sunt destul de sigură.

– Deci trebuie să fie pe-aici, pe-aproape.

– Ce să fie?

Mă uit pe hartă și văd opțiunile gata marcate pentru noi: o catedrală catolică nu prea departe de aici, două capele episcopale[17] și o sinagogă chiar mai aproape. La oricare dintre ele se poate ajunge pe jos. Și fiecare dintre ele este un posibil loc în care Owen a dus-o pe Bailey înainte de a veni cu ea aici.

– Nu-ți amintești întâmplător ce fel de ceremonie a fost? Adică de ce confesiune?

– Glumești, nu?

Nu glumesc.

– Sigur că glumesc, îi spun.

Cine are nevoie de ghid?

Încercuiesc bisericile pe hartă și părăsim stadionul pe la o altă ieșire. Coborâm treptele și trecem pe lângă o statuie care omagiază Longhorn Band, cu Centrul Etter-Harbin al absolvenților universității, în spate.

– Stai, spune Bailey. Mergi un pic mai încet…

Mă întorc.

– Ce-i?

Se uită în sus la clădire, la firma pe care stă scris CASA FOȘTILOR STUDENȚI TEXANI. Apoi se întoarce spre stadion.

– Asta mi se pare cunoscută, spune.

– Păi, seamănă puțin cu cealaltă intrare…

– Nu, totul mi se pare cunoscut, spune. Partea asta din campus mi-e cunoscută. Ca și cum aș fi fost aici de mai multe ori, sau așa ceva. Îmi pare familiar.

Începe să se uite împrejur.

– Lasă-mă să mă concentrez. Să-mi dau seama de ce mi se pare locul ăsta cunoscut. Nu asta e ideea? Că ceva aici trebuie să-mi pară familiar?

– OK, spun. Ia-o încet.

Încerc s-o încurajez, chiar dacă nu vreau să mă opresc aici. Aș vrea să ajungem la biserici înainte de a-și închide porțile pe ziua de azi. Aș vrea să găsim pe cineva cu care să vorbim.

Nu mai zic nimic şi stau cu ochii în telefon. Mă concentrez asupra cronologiei. Dacă Bailey a dat de ceva, dacă nu mergem pe o pistă complet greşită, înseamnă că trebuie să fi fost aici în 2009 – pe vremea când ea şi Owen locuiau încă în Seattle, pe vremea când Olivia încă trăia. În anul următor, Bailey şi Owen s-au mutat la Sausalito. Oricând înainte de asta, Bailey ar fi fost prea micuţă ca să-şi mai poată aminti acum ceva.

Deci, 2009 a fost momentul-cheie. Dacă Bailey are dreptate în legătură cu ceva din toate astea, acela este anul în care a fost aici.

Caut programul meciurilor de fotbal american. Caut meciurile jucate pe teren propriu în urmă cu doisprezece ani. Dar în timp ce derulez lista de meciuri, îmi sună telefonul. Apelul vine de la un număr ascuns. Ţin telefonul în mână şi nu ştiu ce să fac. Poate fi Owen. Dar mă gândesc la ce mi-a spus Grady, să nu răspund la numere necunoscute, şi mi se pare riscant. Bailey îmi face semn spre telefon.

– Ai de gând să răspunzi? Sau doar să te holbezi la el?

– Încă nu m-am hotărât.

Dacă e Owen, totuşi? Dacă e el? Apăs pe tasta de preluare a apelului. Dar nu spun nimic, aştept mai întâi să văd ce are de spus cel care m-a sunat.

– Alo? Hannah?

Femeia de la celălalt capăt are o voce piţigăiată, peltică, enervantă. Este o voce pe care o recunosc.

– Belle, spun.

– Vai, ce dezastru, ce porcărie! Eşti bine? Dar fiica lui Owen?

E încercarea lui Belle de a fi drăguţă, dar observ că nu-i spune pe nume lui Bailey. Îi spune „fiica lui Owen“ pentru că nu-şi aminteşte niciodată numele ei. N-a fost niciodată destul de important pentru ea încât să-l reţină.

– Să ştii că ei n-au făcut aşa ceva, mai spune.

Ei.

– Belle, am încercat să dau de tine, îi răspund.

– Știu, știu, trebuie să fii terminată. Eu, una, sunt terminată. Sunt ascunsă în St. Helena, ca un soi de criminal de drept comun. Cu echipe de cameramani postate la ușa mea. Nici măcar nu pot să plec de acasă! A trebuit s-o pun pe asistenta mea să-mi aducă pui la rotisor și sufleu de ciocolată de la Bouchon, ca să am ceva de mâncare. Tu unde ești?

Mă pregătesc să ocolesc întrebarea, dar nu e nevoie. Belle nici nu așteaptă răspunsul meu. Nu vrea decât să vorbească în continuare.

– Deci toată treaba asta e pur și simplu ridicolă. Avett este un antreprenor, nu un infractor. Iar Owen e un geniu, deși nu mai trebuie să-ți spun ție asta. Adică, Doamne iartă-mă, de ce ar avea nevoie Avett să facă așa ceva? Să fure de la propria companie? Ăsta e al câtelea? Al optulea start-up al lui? După asemenea carieră se apucă să umfle valori, să mintă și să fure? Sau orice altceva spun ei că face? Mă lași? Oricum avem atâția bani încât nu știm ce să facem cu ei.

Se opune vehement, argumentează puternic. Dar asta nu schimbă ceea ce lasă afară din discuție, ceea ce refuză să conștientizeze. Succesul de până acum al lui Avett, încrederea excesivă în sine care vine odată cu asta pot explica de ce a refuzat acum eșecul.

– Ideea e că i se înscenează, spune ea.

– Cine să-i însceneze, Belle?

– De unde dracu’ să știu eu? Guvernul? O firmă concurentă? Poate un hacker care vrea să ajungă primul pe piață. Asta e teoria lui Avett. Ideea este că o să câștigăm. Avett a muncit prea mult și de prea multă vreme ca să fie doborât de o chichiță contabilă.

Și în momentul acela aud ceea ce trebuie să fi auzit și alții – Patty, Carl, Naomi – când vorbeau cu mine. Aud aberația. Sună aberant. Probabil că așa se întâmplă când se duce totul de râpă. Pierzi abilitatea de a nuanța, de a face

ca ceea ce spui să aibă un sens pentru ceilalți.

– Deci, spui că a fost o înscenare sau că a fost o eroare contabilă? Sau spui pur și simplu că e vina tuturor cu excepția lui Avett?

– Pardon?

E furioasă. Nu mă interesează. N-am timp de ea, acum când îmi dau seama că această conversație o să ducă într-un punct în care ea o să vrea ceva de la mine. Nu mai am nimic să-i dau. Mă uit la Bailey, care se uită la mine cu o privire întrebătoare, mirată că vocea mea devine tot mai nervoasă și gândindu-se ce înseamnă asta pentru tatăl ei.

– Trebuie să închid, îi spun.

– Stai puțin.

Moment în care ajunge la subiect: ceea ce-i trebuie, de fapt.

– Avocații lui Avett nu reușesc să dea de Owen. Și vrem să ne asigurăm, vrem să știm… nu vorbește cu autoritățile, da? N-ar fi înțelept pentru nici unul dintre noi. Este un moment în care trebuie să rămânem cu toții uniți.

– Dacă Avett n-a făcut nimic rău, ce contează ce spune Owen?

– Nu fi naivă. Lucrurile nu merg așa, spune.

Aproape că o văd pe Belle stând în bucătăria ei insulară, pe scaunul pe care i l-am făcut eu, dând din cap consternată, cu cerceii rotunzi din aur, pe care nu și-i scoate niciodată din urechi, lovindu-i obrajii.

– Dar cum merg?

– Păi… capcane, mărturisiri forțate. E Owen atât de prost? zice, apoi tace pentru o clipă. Vorbește cu poliția?

Aș vrea să-i spun că tot ce știu e că nu vorbește cu mine. Dar nu-i ofer informația asta lui Belle. Nu-i ofer nimic. Ea și cu mine suntem în situații diferite. Ea nu e îngrijorată pentru siguranța lui Avett. Nu se întreabă cu

adevărat dacă guvernul acționează cu rea-credință sau dacă Avett e vinovat. Belle știe că soțul ei e vinovat. Doar încearcă s-o sucească, să facă ce are de făcut, să-l împiedice să plătească pentru greșelile lui.

– Avocații lui Avett au nevoie să discute cu Owen cât mai repede, pentru ca povestea să fie consecventă, spune Belle. Avem nevoie de ajutorul tău pentru asta. Trebuie să rămânem uniți.

Nu-i răspund.

– Hannah? Mai ești acolo?

– Nu, îi răspund. Nu mai sunt.

Și închid. Închid și mă întorc la programul meciurilor echipei UT-Austin.

– Cine a fost? întreabă Bailey.

– Greșeală, îi răspund.

– Așa o numești acum pe Belle?

Ridic ochii spre ea.

– De ce te prefaci? mă întreabă.

E furioasă și speriată. Și se pare că eu agravez situația în loc s-o ameliorez.

– Doar încerc să te feresc de o parte din toate astea, Bailey, îi spun.

– Dar nu poți, spune ea. Asta e problema. Nimeni nu mă poate feri de asta. Deci ce-ar fi să cădem de acord ca tu să fii sinceră de-acum încolo?

Brusc, pare mai mare decât este. Cu privirea sigură, cu buzele strânse.

Protejeaz-o.

Singurul lucru pe care mi l-a cerut Owen. Singurul lucru imposibil. Încuviințez din cap, fixând-o cu privirea. Vrea să fiu sinceră cu ea, ca și cum

ar fi un lucru simplu de făcut. Poate e mai simplu decât cred.

– Era Belle. În esenţă, mi-a confirmat că Avett e vinovat sau, cel puţin, are lucruri de ascuns. Și pare surprinsă că Owen a dispărut de pe radar în loc să-l ajute pe Avett să ascundă acele lucruri. Ceea ce, una peste alta, mă face să mă întreb ce ascunde tatăl tău. Și de ce, zic, apoi fac o pauză. Așa că aș vrea să găsim acele biserici și să vedem dacă ne oferă vreun indiciu asupra motivului pentru care a simțit că nu are altă opțiune decât să ne părăsească. Aș vrea să-mi dau seama dacă este vorba doar despre The Shop sau dacă ceea ce suspectez eu este adevărat.

– Ce suspectezi?

– Ceea ce l-a pus pe fugă datează de dinainte de asta. Și are legătură cu el. Și cu tine.

Nu zice nimic. Stă în fața mea, cu brațele încrucișate la piept. Apoi, brusc, le lasă să-i cadă pe lângă corp. Le lasă să-i cadă și vine în față, un pic mai aproape de mine.

– Deci… când ţi-am cerut să fii sinceră, mă refeream la chestii cum ar fi să nu mă minți în legătură cu cine te sună.

– Am mers puțin prea departe?

– Într-un sens pozitiv, spune ea.

S-ar putea să fie cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus vreodată.

– Păi, am încercat să te ascult.

– Mulțumesc pentru asta, spune.

Apoi îmi ia harta din mâini și o studiază cu atenție.

– Să mergem.

Cu trei luni în urmă

Era ora trei dimineața și Owen stătea la barul hotelului, sorbind un burbon, sec, dintr-un pahar înalt. A simțit că mă uit la el și a ridicat privirea.

– Ce faci aici? m-a întrebat.

I-am zâmbit.

– Cred că asta trebuie să te întreb eu pe tine…, i-am spus.

Stăteam într-un hotel-boutique din San Francisco, vizavi de Ferry Building. Fusese o furtună teribilă. Era genul de furtună care nu se produce prea des în Sausalito și ne obligase să evacuăm locuința, casa noastră plutitoare, din cauza riscului de inundație. Ne obligase să ne refugiem dincolo de Bay Bridge, în hotelul plin de alți refugiați din casele plutitoare. Deși se pare că Owen nu găsise aici cine știe ce refugiu.

A ridicat din umeri.

– M-am gândit să cobor să beau ceva, a zis. Și să lucrez puțin…

– Cum?

Am privit în jur. N-avea laptopul cu el. Nu erau hârtii înșirate. Nu era nimic pe bar în afară de paharul lui. Și încă ceva.

– Vrei să iei un loc? m-a întrebat.

M-am așezat pe scaunul de lângă el, înfășurându-mi și mai strâns brațele în jurul corpului. Mi-era frig în aerul rece din miez de noapte. Maioul și pantalonii de trening nu-mi erau de mare folos.

– Îngheți, a spus.

– Sunt OK.

Și-a scos hanoracul și mi l-a tras pe cap.

– O să fii, a zis.

Am privit. Și am așteptat. Am așteptat să-mi spună ce-l preocupa atât încât să plece din cameră. Să ne lase pe mine, în pat, și pe fiica lui, pe canapeaua extensibilă.

– E un pic de stres la muncă, asta-i tot. Dar nu-i nimic grav. Mă descurc.

Și a încuviințat din cap, ca pentru a-și întări spusele. Dar părea stresat. Mai stresat decât îl văzusem eu vreodată. În timp ce ne făceam bagajele ca să venim aici, l-am găsit în camera lui Bailey împachetând pușculița ei din copilărie și punând-o în geanta lui de voiaj. A părut stânjenit când l-am văzut și mi-a explicat că este unul dintre primele cadouri pe care i le dăruise. Nu voia să riște să se întâmple ceva cu ea.

Nu asta a fost partea ciudată – Owen împacheta tot felul de lucruri cu valoare sentimentală (prima perie de păr a lui Bailey, albume foto de familie) și le punea în bagajul lui. Partea ciudată a fost că celălalt lucru care se afla pe bar, pe lângă băutură, era pușculița lui Bailey.

– Păi, dacă te descurci, de ce stai aici singur, în toiul nopții, holbându-te la pușculița fiicei tale?

– Mă gândesc s-o sparg, a zis. În caz că avem nevoie de bani.

– Ce se întâmplă, Owen? l-am întrebat.

– Știi ce mi-a zis Bailey aseară, când i-am spus că trebuie să evacuăm? A zis că ar prefera să meargă cu familia lui Bobby. Că ei stau la Ritz și vrea să fie cu el. Și de aici a ieșit o întreagă tevatură.

– Eu unde eram?

– Să-ți încui atelierul.

Am ridicat din umeri, încercând să fiu blândă.

– Crește.

– Știu, e absolut normal, înțeleg, dar… când i-am spus nu, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Am aruncat o privire spre ea cum se târâia în spatele meu în drum spre mașină. Și nu m-am putut gândi decât că o să mă părăsească. Poate pentru că am fost atât timp un tată singur, încercând să mă mențin împreună cu ea pe linia de plutire… Dar nu cred că m-am gândit vreodată cu adevărat la asta… sau poate nu mi-am permis să mă gândesc.

– Și de-asta ești aici jos, la bar, și te zgâiești la pușculița ei în miezul nopții?

– Probabil. Sau poate e doar din pricina patului cu care nu-s obișnuit. Nu pot să dorm, a zis, apoi a luat paharul și l-a apropiat de buze. Când era micuță, la început, când am ajuns la Sausalito, îi era frică de docuri. Cred că din cauză că a doua zi după ce ne-am mutat, doamna Hahn a alunecat și a căzut, iar Bailey a văzut-o cum s-a dus în jos, aproape să aterizeze în apă.

– Asta e îngrozitor! am zis.

– Da, și, în primele două luni, mă punea s-o țin de mână tot drumul de la ușa din față până în parcare. Și mă întreba în timp ce mergeam: „Tată, mă ții bine, da? Tată, nu mă lași să cad?“ Ne lua șapte ceasuri să ajungem de la ușă la mașină. Am râs. Mă exaspera. A suta oară când a trebuit să fac asta, m-am gândit că poate chiar am înnebunit puțin, a spus el, apoi a tăcut pentru o clipă. Și știi care a fost singurul lucru mai rău decât ăsta? Ziua în care n-a mai avut nevoie s-o țin de mână.

Îi ating cotul și-l strâng ușor. Simt că mi se topește inima simțind dragostea lui față de ea.

– O să vină o vreme în care n-o să mai pot să-i ofer nici un fel siguranță, a spus. N-o să mai pot nici să-i spun nu.

– Păi, rezonez cu asta, i-am zis. Eu nici acum nu pot să-i spun nu.

A ridicat privirea spre mine, ținând încă paharul de burbon în mână, și a pufnit în râs. Chiar a râs – gluma mea i-a alungat gândurile triste, ducându-le undeva departe de el. A pus paharul jos și s-a întors spre mine.

– Pe o scară de la unu la zece, cât de ciudat e că stau aici?

– Fără pușculiță? întreb. Ar fi un doi, poate un trei…

– Și cu pușculiță? Ajung la un șase?

– Mă tem că da.

A pus pușculița pe un scaun liber și i-a făcut un semn barmanului.

– Vrei să-i prepari frumoasei mele soții o băutură la alegerea ei? a zis. Iar eu o să iau o ceașcă de cafea.

Apoi s-a aplecat și și-a sprijinit fruntea de a mea.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. E greu, înțeleg, dar n-o să se întâmple mâine, n-o să plece mâine, i-am spus. Și te iubește atât de mult. Niciodată n-o să te părăsească de tot.

– Nu știu ce să zic.

– Știu eu.

A rămas cu fruntea lipită de fruntea mea.

– Sper ca Bailey să nu se trezească și să descopere că am plecat. Dacă te uiți afară pe geam, se vede hotelul Ritz.

Bisericuțe albe

Elenor H. McGovern se uită la Bailey, pe deasupra ochelarilor cu lentile bifocale.

– Nu sunt sigură că am înțeles corect, spune. Ce vrei să știi?

Stăm în biroul lui Elenor, de la biserica episcopală. E o biserică mare, una dintre cele mai vechi catedrale din Austin, datând de mai bine de două sute de ani. Și aflată la mai puțin de un kilometru distanță de stadion. Dar, mai important, este singura biserică în care am intrat – ultima dintre cele șase vizate – care lui Bailey i s-a părut cunoscută.

– Căutăm doar o listă a cununiilor care s-au ținut aici în timpul sezonului de fotbal american din 2009, spune Bailey.

Elenor, care are peste șaptezeci de ani și aproape un metru optzeci înălțime, ne privește consternată.

– E mai puțin încurcată treaba decât pare, spun eu. De fapt, ne trebuie doar lista cununiilor oficiate de pastorul de aici în zilele din sezonul 2009 în care echipa a jucat acasă. Și nu avem nevoie de cununiile care au picat în celelalte zile din acele weekenduri. Doar cununiile care au avut loc în timpul meciurilor echipei Longhorn. Asta e tot.

– Aha, în timpul meciurilor pe teren propriu de acum doisprezece ani. Asta e tot?

Îi ignor tonul și insist, sperând s-o mai îmbunez.

– De fapt, am făcut deja munca de documentare, spun.

Împing lista peste masă, spre ea. Am întocmit un tabel cu programul

meciurilor echipei Longhorn, de acum doisprezece ani. Am pus-o pe Jules să verifice în San Francisco Chronicle, folosind instrumentele lor de căutare, doar ca să mă asigur că nu mi-a scăpat vreun meci, să fiu sigură că am bifat toate căsuţele completate din calendar.

Sunt în discuţie doar opt date. Sunt doar opt date în care micuţa Bailey ar fi putut să intre pe stadion, împreună cu Owen, în care ar fi putut să se afle acolo, în tribună.

Elenor se holbează la listă. Dar nu face nici o mişcare s-o ia.

Mă uit în jur prin birou după indicii cu privire la ea – indicii care să mă poată ajuta s-o câştig de partea mea. Masa la care stă este acoperită cu felicitări de Crăciun şi autocolante; pe poliţa şemineului sunt aliniate fotografii de familie; mai e şi un avizier, înţesat de poze şi scrisori de la enoriaşi. Biroul revelează patruzeci de ani de relaţii clădite chiar aici, în această încăpere, în această biserică. Ştie totul despre locul ăsta. Noi trebuie să aflăm doar o mică parte din ce ştie ea.

– Ştiu că pare complicat, zic. Dar dacă ai să te uiţi şi dumneata, vei vedea că am descărcat programul jocurilor din 2009. Şi nu sunt nici zece weekenduri. Le-am notat pe toate, trebuie numai căutate. Chiar dacă pastorul a oficiat două cununii într-un weekend, ar fi oricum mai puţin de douăzeci de cupluri.

– Uitaţi, zice Elenor. Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu sunt autorizată să vă dau aceste informaţii.

– Înţeleg că acestea sunt regulile şi înţeleg şi de ce. Dar trebuie să recunoşti şi dumneata că aici sunt nişte circumstanţe excepţionale.

– Desigur. Mi se pare îngrozitor că soţul dumitale a dispărut. Şi că dispariţia lui te-a lăsat cu multe probleme de gestionat. Dar asta nu schimbă regulile noastre.

– Nu puteţi face o excepţie de la reguli? spune Bailey, pe un ton puţin prea dur. În mod evident, nu suntem criminale în serie sau ceva de genul. Puţin ne pasă cine sunt oamenii ăia.

Pun o mână pe piciorul lui Bailey, încercând s-o calmez.

– Putem să stăm aici şi să citim numele, spun eu. Nici o hârtie scrisă şi nici o adresă nu trebuie să părăsească această încăpere.

Elenor se uită de la una la alta, ca şi cum ar oscila între a ne ajuta şi a ne da afară. Nu pot lăsa să se întâmple asta acum, când e posibil să fi găsit o pistă. Dacă ne-am putea da seama la ce cununie au fost Owen şi Bailey, am putea înţelege legătura cu Austin. Şi poate acea legătură ar explica ce căuta Grady la uşa mea şi ce caută Owen atât de departe de ea.

– Chiar cred că se poate ca Bailey să fi fost în această biserică, zic. Ar fi foarte important pentru ea, pentru noi amândouă, să fim sigure. Şi dacă ai şti şi dumneata prin câte am trecut săptămâna asta fără tatăl ei… Să spunem doar atât: ar fi un act de bunătate.

Văd un strop de compasiune ivindu-se în privirea lui Elenor şi simt deodată speranţa că pledoaria mea a convins-o să ne ajute.

– Mi-ar plăcea să vă ajut. Aş face-o. Dar nu e ceva care să-mi stea în puteri, drăguţă. Dacă vrei să-mi laşi numărul de telefon, pot să mă consult cu pastorul, dar nu cred că dumnealui o să vrea să vă dea detalii personale despre enoriaşii noştri.

– Doamne, cucoană, ai de gând să înţepeneşti în litera regulamentului? spune Bailey.

Recunosc, nu ar fi trebuit niciodată să folosească un asemenea limbaj.

Elenor se ridică în picioare cu capul periculos de aproape de a lovi tavanul.

– Trebuie să mă scuzaţi acum, spune. Avem un grup de studiu biblic în seara aceasta pentru care trebuie să pregătesc sala de întruniri. Deci, dacă nu vă supăraţi, găsiţi-vă singure drumul afară.

– Uite ce-i, Bailey n-a vrut să fie nepoliticoasă, dar tatăl ei a dispărut şi noi vrem doar să aflăm de ce. Familia noastră e supusă unui stres enorm. Şi familia e totul pentru noi, ceea ce sunt sigură că înţelegi, zic, făcând semn

spre şirul de fotografii de pe poliţa şemineului – pozele de Crăciun ale copiilor şi ale nepoţilor ei, instantanee cu soţul ei, câinii lor, ferma.

Mai multe fotografii cu Elenor şi, probabil, cu nepotul preferat, etalând un păr vopsit în şuviţe verzi, plin de personalitate.

– Sunt sigură că ai merge până în pânzele albe pentru familia dumitale. Îmi dau seama de asta. Te rog, gândeşte-te doar un moment. Dacă eu aş sta acolo şi dumneata, Eleanor, ai fi în locul meu, te întreb numai, ce ai spera că voi face? Pentru că eu aş încerca să te ajut.

Se opreşte şi îşi aranjează rochia. Apoi, ca printr-o minune, Elenor se aşază din nou, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

– Lasă-mă să văd ce pot face, spune ea, iar Bailey zâmbeşte uşurată. Numele nu trebuie să părăsească această încăpere.

– Nu vor părăsi biroul dumitale, Eleanor, îi spun. Ne vom da seama dacă este cineva care să poată ajuta familia noastră. Asta e tot.

Elenor încuviinţează din cap şi trage lista mea peste birou. Apoi o ia. O ţine în mâini şi se uită în jos la ea, de parcă nu-i vine să creadă că face asta.

Se întoarce la calculator şi începe să tasteze.

– Mulţumim, zice Bailey.

– Mulţumeşte-i mamei tale vitrege, spune Elenor.

Moment în care se întâmplă ceva uimitor. Bailey nu se crispează când sunt menţionată în felul ăsta. Nu-mi mulţumeşte. Nici măcar nu se uită la mine. Dar nu se crispează, ceea ce e aproape acelaşi lucru.

Nu apuc să savurez momentul pentru că telefonul meu începe să vibreze. Mă uit în jos şi văd un SMS de la Carl. „Sunt în faţa casei tale. Mă laşi să intru? Am bătut la uşă…“

Mă uit la Bailey, îi ating mâna.

– E Carl. Mă duc să văd ce vrea.

Bailey încuviinţează din cap abia băgându-mă în seamă, cu privirea concentrată asupra lui Elenor. Mă îndrept spre coridor şi îi scriu într-un SMS că o să-l sun imediat.

– Hei, spune când răspunde. Pot să intru? Sunt cu Sarah, am fost la o plimbare.

Mi-l imaginez stând în picioare la uşa noastră, cu Sarah în portbebe, purtând una dintre acele funde enorme pe care lui Patty îi place la nebunie să i le lipească în vârful capului. Carl, folosindu-se de plimbarea cu fetiţa ca pretext faţă de Patty – un pretext ca să vină să discute cu mine fără ca Patty să ştie.

– Nu suntem acasă, Carl, îi spun. Despre ce-i vorba?

– Nu e deloc genul de conversaţie de purtat la telefon, spune el. Aş prefera să vorbim faţă în faţă. Pot să revin mai târziu. O să ies cu Sarah după-amiază, la cinci şi un sfert, să ia un pic de aer înainte de cină.

– Eu aş prefera să aud acum ce ai de zis, îi spun.

Face o pauză, nu prea ştie ce să facă. Simt cum se gândeşte dacă nu e cazul să insiste să vorbim faţă în faţă mai târziu, când ar fi mai uşor pentru el să învârtească ce are de învârtit. Pentru că nu mă îndoiesc – n-am avut nici o îndoială de ieri, când i-am văzut expresia feţei – că ceva ştie, ceva ce se teme să spună.

– Ascultă, mă simt chiar prost pentru ceea ce s-a întâmplat ieri, când ai venit la noi. Am fost luat pe nepregătite, iar Patty era deja supărată. Dar îţi datorez scuze. N-a fost corect, mai ales că…, zice, dar apoi se opreşte, ca şi cum încă ar încerca să se hotărască dacă să-mi zică. Ei bine, poate ar trebui să-l acopăr, adică… Nu ştiu exact ce ţi-a spus Owen, dar era foarte stresat la muncă. Avea probleme cu Avett.

– Ţi-a spus ţie asta? îl întreb.

– Mda, n-a intrat în prea multe detalii, dar mi-a spus că e sub o mare presiune

să facă softul să meargă. Cel puțin, așa a zis. Că nu mergea chiar așa de ușor cum a lăsat Avett să se înțeleagă. Și că era cu spatele la zid…

Asta mi-a atras atenția.

– Cum adică „era cu spatele la zid“?

– A spus că nu poate, pur și simplu, să plece. Să se ducă să-și găsească alt job. Că trebuie să pună la punct ceea ce se întâmplă.

– A spus de ce?

– În partea asta n-a intrat. Îți jur. Și am încercat să-l conving. Nici un job nu merită atât stres…

Mă uit în spate, spre biroul lui Elenor, și văd că încă se uită fix la monitor, în timp ce Bailey umblă de colo colo prin birou.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Stai… mai e ceva.

Îl simt cum se frământă pentru a-și găsi cuvintele.

– Spune-o direct, Carl.

– Noi n-am investit în The Shop, Patty și cu mine.

Mă gândesc la ce mi-a spus Patty – cum l-a numit pe Owen escroc, cum l-a acuzat că le-a furat banii.

– Nu înțeleg.

– A trebuit să folosesc banii aceia pentru altceva, ceva despre care nu puteam să-i spun lui Patty, ceva ce are legătură cu Cara.

Cara. Femeia cu care Carl a avut o relație extraconjugală, cu intermitențe, înainte de a se naște Sarah.

– Ce anume?

– Prefer să nu intru în detalii, dar m-am gândit că ar trebui să știi.

Pot să-mi imaginez diverse scenarii care să-l coste zeci de mii de dolari – cel care devine predominant implică un alt copil, în alt portbebe, care, de asemenea, îi aparţine. Le aparţine celor doi.

Dar nu fac decât să-mi dau cu presupusul și n-am timp de așa ceva. De altfel, nici nu mă interesează în mod deosebit. Ceea ce mă interesează este că Owen nu a făcut lucrurile de care l-a acuzat Patty. E un fel de probă, o piesă care intră la locul ei, în puzzle-ul care să mă ajute să-mi dovedesc mie însămi faptul că Owen e încă Owen.

– Deci, chiar așa, cu tot ce se întâmplă, o lași pe nevasta ta să creadă că Owen v-a luat banii? Că te-a convins să investești economiile într-o companie frauduloasă?

– Îmi dau seama că e o mizerie.

– Pe bune?

– Nu primesc măcar o bilă albă pentru că ți-am spus adevărul? Asta este ultima conversație pe care vreau s-o port.

Mă gândesc la Patty, la atotștiutoarea Patty, povestind la clubul ei de lectură, la întrunirile de enologie, în grupul de tenis – spunând practic oricui ar fi dispus s-o asculte în cercurile ei de doamne că Owen e un escroc. Transmițându-le tuturor informația falsă pe care i-a dat-o soțul ei.

– Nu, Carl, ultima conversație pe care vrei s-o porți este cea pe care ești pe cale s-o porți. Cu nevasta ta. Pentru că ori îi spui adevărul, ori o fac eu în locul tău.

Moment în care am și închis, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu-mi ofer răgazul de a procesa implicațiile spuselor lui Carl, pentru că Bailey îmi face semn să mă întorc înăuntru. Mă adun și intru înapoi, în biroul lui Elenor.

– Îmi cer scuze.

– E în regulă, spune Elenor. Tocmai scot datele.

Bailey e gata s-o ia în jurul biroului spre calculator, dar Elenor îi face semn cu mâna să se oprească.

– Lasă-mă să printez înregistrările, continuă ea. Și puteți să vă uitați peste ele. Dar eu trebuie să ajung la întâlnirea aceea, deci va trebui să vă mișcați repede.

– Așa o să facem, o asigur eu.

Dar Elenor se oprește numaidecât din tastat. Se uită nedumerită la ecran.

– Despre sezonul 2009 întrebați?

Încuviințez din cap.

– Da, primul joc acasă are loc în primul weekend din luna septembrie.

– Văd asta în document, spune Elenor. Ceea ce vă întreb este dacă sunteți sigure de an.

– Destul de sigure, zic. De ce?

– 2009?

Bailey încearcă să nu pară iritată.

– 2009, da!

– În toamna aceea am avut biserica închisă pentru lucrări de construcție, spune Elenor. A fost o renovare majoră. Fusese un incendiu. Am închis ușile pe 1 septembrie și nu le-am mai deschis nici pentru slujbe, nici pentru ceremonii de nici un fel până în martie. Deci, nici o cununie.

Elenor întoarce monitorul ca să putem vedea cu ochii noștri calendarul – numai pătrățele goale. Simt că leșin.

– Poate vă înşelaţi asupra anului? Lăsaţi-mă să verific în 2010.

Întind mâna s-o opresc. N-are rost. Owen şi Bailey s-au mutat la Sausalito în 2010. Am date certe despre asta. Iar în 2008, Bailey ar fi fost prea mică să-şi amintească ceva. Nu are amintiri nici din Seatle, deci cu atât mai puţin şi-ar fi amintit de un weekend la Austin. Ca să spunem drept, chiar şi 2009 e cam strâns. Dar dacă mama ei a fost la nuntă – iar Bailey crede că ar fi putut să fie –, atunci 2009 este singurul an în care s-ar fi putut întâmpla.

– Uitaţi, n-a fost în 2010, spune Bailey. A fost în 2009.

Vocea începe să-i tremure pe măsură ce priveşte la ecranul gol.

– Am fost aici. Am fost aici. Şi este singura dată când aş fi putut să fiu. Am calculat. Era toamnă. Atunci ar fi trebuit să fie, dacă mama era cu noi.

– Să fi fost în 2008? întreabă Elenor.

– Când aveam doi ani şi jumătate? Dumneavoastră ce vă aminteaţi de când aveaţi doi ani?

– Atunci, n-a fost aici, spune Elenor.

– Dar n-are sens, spune Bailey. Vreau să spun că recunosc absida. Mi-o amintesc.

Mă apropii de Bailey, dar ea se îndepărtează. N-o interesează să fie consolată. O interesează să lămurească situaţia.

– Elenor, zic. Există alte biserici în apropiere de campus care să semene cu a voastră? Ceva ce ar fi putut să ne scape şi care ar fi putut să-i amintească lui Bailey de lăcaşul vostru?

Elenor clatină din cap.

– Nu, nu o catedrală asemănătoare cu a noastră.

– Poate o biserică, una care să se fi închis recent?

– Nu cred. Dar ce-ar fi să-mi laşi numărul dumitale de telefon? Pot să-l întreb pe pastor, sau pe unii dintre enoriaşi. Sau dacă-mi amintesc eu ceva, o să te sun. Ai cuvântul meu.

– Ce-aţi putea să vă amintiţi? zice Bailey. De ce nu spuneţi, pur şi simplu, că nu ne puteţi ajuta?

– Bailey, termină…

– Să termin? Tu eşti cea care a zis că, dacă-mi amintesc ceva, trebuie să urmăm pista şi acum îmi spui să mă opresc? Oricum, sunt aşa de sătulă de asta!

Se ridică imediat şi iese ca o furtună din biroul lui Elenor. Ne uităm după ea în tăcere.

Odată ce Bailey a plecat, Elenor îmi aruncă o privire amabilă.

– E-n regulă, zice. Ştiu că nu pe mine e furioasă.

– De fapt, s-ar putea să fie, spun eu. Dar greşeşte. Ar trebui să fie furioasă pe tatăl ei, dar el nu e aici s-o audă. Aşa că ea îşi varsă furia asupra tuturor.

– Înţeleg, spune Elenor.

– Mulţumesc pentru timpul acordat. Dacă-ţi vine în minte ceva, chiar dacă nu pare important, te rog, sună-mă.

Îi scriu pe o hârtie numărul meu de mobil.

– Sigur.

Confirmă din cap şi pune hârtia în buzunar în timp ce eu pornesc spre uşă.

– Cine face aşa ceva propriei familii? mă întreabă.

Mă întorc şi îi întâlnesc privirea.

– Poftim?

– Cine face aşa ceva propriei familii? repetă.

„Cel mai bun tată pe care-l ştiu“, îmi vine să-i zic.

– Cineva care nu are de ales, îi spun. Acela. Acela face aşa ceva propriei familii.

– Întotdeauna avem de ales, spune Elenor.

„Întotdeauna avem de ales.“ Asta a spus şi Grady. În fond, ce înseamnă asta? Că poţi să procedezi corect sau greşit. Simplu. Un verdict. Şi dacă eşti persoana despre care cineva pune întrebarea respectivă, înseamnă că ai ales greşit – ca şi cum lumea se împarte în oameni care nu au făcut niciodată o mare greşeală şi cei care au făcut.

Mă gândesc la Carl, care-mi spune la telefon că Owen avea probleme. Mă gândesc câte probleme o fi având acum, oriunde s-ar afla.

Simt că mă cuprinde un val de furie.

– Bun, am reţinut, spun pe un ton asemănător cu cel al lui Bailey.

Şi ies pe uşă s-o ajung din urmă.

Nu toată lumea poate să ajute

Când ajungem înapoi la hotel, comandăm de la room-service brânză la grătar cu cartofi dulci prăjiți. Pornesc televizorul. Unul dintre posturile din grila de bază a furnizorului de cablu difuzează o comedie romantică veche – Tom Hanks și Meg Ryan se găsesc unul pe altul în ciuda tuturor obstacolelor – și familiaritatea lui acționează ca un sedativ. Ne face să ne relaxăm. Bailey adoarme în patul ei.

Eu rămân trează și văd restul filmului, așteptând scena când Tom Hanks îi promite lui Meg Ryan că o să aibă grijă de ea, că o s-o iubească. Pentru tot restul vieții lor. Apoi curge genericul de final. Și sunt înapoi în camera întunecată de hotel, din orașul acesta ciudat, și mă lovește realitatea îngrozitoare: Owen a dispărut. Fără explicații. A dispărut.

Asta e teribil la o tragedie: nu te gândești tot timpul la ea. Uiți, apoi îți amintești iar. Și îți reapare în gând cu claritate: asta ți se cere acum, pur și simplu, să mergi înainte.

Sunt prea agitată să dorm, așa că încep să-mi revăd notițele de peste zi, încercând să găsesc o altă modalitate de a folosi weekendul nunții pentru a aprinde amintirea lui Bailey. Ce făceau ea și Owen în Austin, în afară de faptul că participau la cununie? E posibil să fi rămas aici mai mult de atât? Poate că Bailey nu se înșală. Poate de aceea campusul i s-a părut familiar. Să fi petrecut acolo mai mult timp decât weekendul acela? Și de ce?

Sunt ușurată când îmi sună telefonul, întrerupându-mi șirul gândurilor. N-am un răspuns valabil la întrebările mele.

Răspund la telefon, după ce văd numele apelantului: JAKE.

– Încerc de ore întregi să dau de tine, spune.

– Scuze, şoptesc. A fost o zi lungă.

– Unde eşti?

– La Austin.

– În Texas?

Ies pe hol, închizând uşor uşa dormitorului, atentă să n-o trezesc pe Bailey.

– Explicaţie mai lungă de atât, dar, în esenţă, Bailey îşi aminteşte că a fost la Austin când era mică. Nu ştiu, poate am împins-o eu să creadă că-şi aminteşte să fi fost aici. Dar cu asta şi cu apariţia lui Grady Bradford la uşa mea… m-am gândit că trebuie să venim aici.

– Aşadar… urmăreşti piste?

– În zadar, din câte se pare, spun. O să fim într-un avion înapoi spre casă, mâine.

Nu pot să sufăr cum sună cuvintele acelea. Iar gândul de a mă întoarce acasă, când Owen nu se mai află acolo, e îngrozitor. Cel puţin, aici pot să-mi întreţin iluzia că sunt în stare să-l aduc pe Owen înapoi, că Bailey şi cu mine, împreună, putem face asta.

– Bine, uite, trebuie să vorbesc cu tine, spune Jake. Şi n-o să-ţi placă.

– Va trebui să începi cu ceva care să-mi placă, Jake. Sau îţi închid.

– Prietenul tău, Grady Bradford, e pe bune. Este unul dintre oamenii de teren de la biroul din Texas. Cei de la FBI îl trimit deseori când un suspect dispare. Şi dacă el vrea să-l găsească pe Owen, cred că-l va găsi.

– Şi cum e asta o veste bună?

– Nu sunt sigur că altcineva poate să-l găsească, spune Jake.

– Ce vrei să spui?

– Owen Michaels nu există, spune el.

Aproape că izbucnesc în râs, într-atât de ridicol sună cuvintele lui – ridicol şi, desigur, greşit.

– Nu spun că nu ştii despre ce vorbeşti, Jake, dar pot să te asigur că există. Fiica lui doarme la cinci metri de mine.

– Lasă-mă să reformulez, zice. Owen Michaels, cel pe care îl ştii tu, nu există. În afară de certificatul de naştere şi codul numeric personal, care se potrivesc, atât pentru el, cât şi pentru fiica lui, restul detaliilor sunt inconsecvente.

– Despre ce vorbeşti?

– Detectivul despre care îţi spuneam – şi el ştie ce face – spune că nu există nici un Owen Michaels care să se potrivească din punctul de vedere al biografiei cu soţul tău. Sunt mai mulţi Owen Michaels care au crescut în Newton, Massachusetts, şi câţiva care au studiat la Princeton. Dar singurul Owen Michaels din evidenţe care a crescut în oraşul natal al lui Owen şi a fost şi la Princeton are şaptezeci şi opt de ani şi trăieşte cu partenerul lui, Theo Silverstein, în Provincetown din Cape Cod.

Simt că mi se taie respiraţia. Mă aşez pe mocheta din hol, cu spatele rezemat de perete. Simt. O bătaie în cap, o bătaie în inimă. Nici un Owen Michaels nu este acel Owen Michaels pe care îl ştii tu. Cuvintele trec prin mine, incapabile să-şi găsească locul.

– Să continui? întreabă.

– Nu, mulţumesc.

– Nici un Owen Michaels nu a cumpărat şi nu deţine o casă în Seattle, Washington, în 2006, nici nu şi-a înscris fiica, Bailey, la grădiniţă în anul acela şi nici nu s-a trecut în registrul plătitorilor de taxe înainte de anul 2010.

Asta îmi reţine atenţia.

– Acela a fost anul în care el şi Bailey s-au mutat la Sausalito.

– Exact. De acolo începe și Owen Michaels, cel pe care-l știi tu, să figureze în evidențe. Și de atunci, în mare parte, ce mi-ai zis tu se potrivește. Casa lor, educația lui Bailey, serviciul lui Owen. Și, desigur, a fost inteligent din partea lui să cumpere o casă plutitoare în locul uneia pe pământ. Mai puțină hârțogăraie. Nici măcar nu deține terenul. E mai degrabă un fel de contract de închiriere. Mai greu de urmărit.

Îmi pun mâinile la ochi încercând să opresc vârtejul din capul meu, încercând să-mi recapăt echilibrul.

– N-am găsit nici o informație care să susțină povestea pe care ți-a spus-o soțul tău despre viața lui dinainte de a ajunge la Sausalito. Ori a purtat alt nume, ori a purtat numele actual și a mințit în toate celelalte privințe. A mințit în legătură cu cine a fost.

La început, nu spun nimic. Apoi reușesc să articulez o singură întrebare:

– De ce?

– De ce și-ar schimba Owen numele? Și detaliile biografice?

Încuviințez din cap, ca și cum m-ar putea vedea.

– L-am întrebat pe investigator același lucru. El spune că, în general, sunt două motive pentru care cineva își schimbă identitatea și n-o să-ți placă nici unul dintre ele.

– Nu mai spune!

– Cel mai des întâlnit este, dacă-ți vine să crezi, acela că persoana în cauză mai are o familie pe undeva. Un alt copil. Sau alți copii. Și încearcă să-și mențină cele două vieți separate.

– Nu se poate, Jake, spun.

– Spune-i asta unui client pe care-l avem acum, un magnat petrolist, miliardar, care are o nevastă în Dakota de Nord, la ferma familiei, și alta în San Francisco, într-un conac din Pacific Heights. Mai jos, pe aceeași stradă

cu Danielle Steele. Timp de douăzeci și nouă de ani a fost cu ambele femei. Cinci copii cu una, cinci copii cu cealaltă. Și ele habar n-au. Ele cred că face călătorii dese, în interes de afaceri. Și că e un soț minunat. Știm despre familia lui dublă doar pentru că îi întocmim testamentul… Va fi un document interesant, fără doar și poate.

– Care este celălalt motiv pentru care Owen ar putea să facă așa ceva?

– Presupunând că nu are o altă nevastă pe undeva?

– Da, presupunând asta.

– Celălalt motiv pentru care cineva își creează o identitate falsă, aceasta fiind și ipoteza noastră de lucru, este că ar fi implicat într-o anumită activitate infracțională. Și fuge ca să evite necazurile, să înceapă o viață nouă, să-și protejeze familia. Dar aproape scăpat, infractorul intră iar în necazuri, ceea ce strică totul.

– Deci, asta înseamnă că, înainte, Owen a fost în conflict cu legea? Că nu este vinovat doar pentru ceea ce se întâmplă la The Shop, ci și pentru altceva?

– Asta sigur ar explica de ce a fugit, spune Jake. A știut atunci când s-a prăbușit compania că va fi demascat. A fost mai îngrijorat de trecutul care l-ar fi prins din urmă decât de orice altceva.

– Dar, urmând aceeași logică, nu este posibil ca el să nu fie un infractor? întreb. Să-și fi schimbat numele ca să scape de cineva? Cineva care voia să-i facă rău lui sau lui Bailey?

Protejeaz-o.

– Sigur, e posibil. Dar de ce nu ți-ar fi spus de la bun început?

Nu am un răspuns valabil. Dar am nevoie de o alternativă – altceva care să explice de ce Owen nu figurează în evidențe ca Owen.

– Nu știu. Poate e în programul de protecție a martorilor, spun. Asta ar explica prezența lui Grady Bradford.

– M-am gândit și la asta. Dar ți-l amintești pe amicul meu, Alex? Are un prieten cu o funcție destul de importantă în cadrul Biroului Șerifilor Federali, așa că l-am rugat să facă niște cercetări. Și Owen nu este un martor protejat.

– Ți-ar spune dacă ar fi?

– Mda.

– Ce fel de program de protecție e ăla?

– Nu prea grozav. Oricum, profilul lui nu prea cadrează cu programul de protecție a martorilor. Nici jobul lui de top, nici Sausalito. Martorii protejați vând cauciucuri undeva, prin Idaho. Și ăștia sunt cei norocoși. Nu e cum vezi prin filme. Cei mai mulți dintre ei sunt aruncați în pustiu, cu ceva bani cash în portofel și acte de identitate noi și li se urează baftă.

– Atunci, ce ar putea fi?

– Dacă aș paria? Aș opta pentru varianta a doua. E vinovat de ceva și a fugit multă vreme de asta. Și poate că din cauza asta a și fost prins în toată mizeria asta de la The Shop. Sau poate n-are legătură. Greu de știut. Dar dacă ar fi fost arestat, s-ar fi aflat, așa că a fugit ca să se salveze. Sau poate e cum ai zis tu și a fugit pentru că s-a gândit că e cel mai bun mod de a o proteja pe Bailey. Pentru ca, indiferent ce o fi făcut el, să nu se răsfrângă și asupra ei.

E primul lucru spus de Jake care are sens. Asta îmi tot spun și eu. Dacă ar fi fost doar greșelile lui Owen care l-ar fi ajuns din urmă, ar fi rămas cu noi. Ar fi înfruntat plutonul de execuție. Dar dacă unele dintre ele ar fi afectat-o și pe Bailey, decizia ar fi fost alta.

– Jake, chiar dacă ai dreptate, chiar dacă nu știu totul despre bărbatul cu care m-am măritat… știu că n-ar fi părăsit-o pe Bailey decât dacă ar fi trebuit neapărat. Lăsându-mă pe mine la o parte pentru moment, dacă ar fi fugit fără nici o intenție de a se mai întoarce, ar fi luat-o cu el. Ea este totul pentru el. Owen n-are capacitatea de a o părăsi. Și de a dispărea, pur și simplu.

– Acum două zile, ai fi crezut că are capacitatea de a-și fabrica întreaga biografie? Pentru că asta a făcut.

Mă uit fix la mocheta urâtă din holul hotelului, cu modelul ei cu trandafiri fucsia, încercând să găsesc în ei ceva încurajator.

Pare imposibil. Fiecare fărâmă din tot ce se petrece pare a fi cu neputință. Cum poți începe să accepți ideea că soțul tău fuge de omul care a fost, un om al cărui nume real nici măcar nu-l știi? Ai vrea să susții că cineva a înțeles greșit povestea. În povestea ta, cea pe care o știi pe de rost, nimic din toate astea n-are sens. Nici la începutul, nici pe parcursul ei. Și cu siguranță, nici acolo unde amenință să se sfârșească.

– Jake, cum să mă duc eu înapoi, în cameră, și să-i spun lui Bailey că nimic în legătură cu tatăl ei nu e așa cum crede ea? Nu știu cum să-i spun asta.

Se cufundă într-o tăcere neobișnuită pentru el.

– Poate să-i spui altceva, zice într-un sfârșit.

– Cum ar fi…?

– Cum ar fi că ai un plan s-o duci departe de toate astea, spune el. Măcar până se lămuresc lucrurile.

– Dar n-am.

– Dar ai putea să ai. Ai putea, pur și simplu, s-o duci undeva. Vino la New York. Stați cu mine. Amândouă, cel puțin până se rezolvă treaba. Am prieteni în consiliu la Dalton. Bailey poate să încheie anul școlar acolo.

Închid ochii. Cum am ajuns iar în situația asta? La telefon cu Jake? Cum se face că tocmai Jake e cel care mă ajută? Când am încheiat relația, Jake a spus că întotdeauna am fost absentă în relația cu el. Nu l-am contrazis – n-am putut. Pentru că eram puțin absentă. Simțeam că ceva îmi lipsește cu Jake. Exact acele lucruri pe care am crezut că le am cu Owen. Dar dacă Jake are dreptate în privința lui Owen, atunci eu și Owen n-am avut ceea ce credeam eu că avem. Poate nici pe aproape.

– Apreciez oferta. Și în momentul ăsta, nu sună chiar așa de rău.

– Dar…, spune el.

– Din ce-mi spui, am ajuns în situația asta pentru că Owen a fugit, zic. Nu pot să fug și eu, nu înainte de a afla cum stau lucrurile.

– Hannah, trebuie să te gândești la Bailey.

Deschid ușa camerei și trag cu ochiul. Bailey doarme adânc în patul ei. E ghemuită, în poziție fetală, cu părul ei mov sclipind ca un glob de discotecă pe pernă. Închid ușa și mă întorc în hol.

– Numai la asta mă gândesc, Jake, îi spun.

– Încă nu, spune el. Altfel, n-ai încerca să găsești singura persoană de care, după părerea mea, ar trebui s-o ferești.

– Jake, e tatăl ei.

– Poate ar trebui să-i amintească cineva și lui.

Nu spun nimic. Mă uit prin pereții de sticlă, spre atriumul de jos. Colegi de serviciu veniți de la o conferință (la patru ace, cu ecusoane laminate) se recreează în barul hotelului, cuplurile ies din restaurant ținându-se de mână, doi părinți extenuați își cară copiii adormiți și un arsenal LEGO suficient cât să deschidă un magazin. De la distanța asta, toți par fericiți. Deși, bineînțeles, n-am cum să știu. Dar, numai pentru un moment, mi-aș dori să fiu unul dintre ei, în loc să fiu cine sunt. Ascuzându-mă într-un hotel, la etajul opt. Încercând să înțeleg cum căsnicia mea, viața mea, totul este o minciună.

Simt cum mă cuprinde furia. Încă de când a plecat mama, mi-am făcut un motiv de mândrie din a observa cele mai mici detalii la o persoană. Și dacă cineva m-ar fi întrebat cu trei zile în urmă, aș fi spus că știu tot ce se poate ști despre Owen. Tot ce contează, în orice caz. Dar poate că nu știu nimic. Pentru că uite-mă aici, bâjbâind disperată după niște aspecte elementare.

– Scuze, spune Jake. A fost puțin cam dur.

– Nu zău?

– Uite, spun doar că ai un loc aici, dacă te hotărăști. Amândouă aveți. Fără

obligații. Dar dacă te hotărăști că nu vrei să mă incluzi în chestia asta, măcar pune la punct alt plan. Înainte să-i dai cu totul viața peste cap fetei ăleia, convinge-o că știi ce faci.

– Cine știe ce e de făcut într-o situație ca asta, Jake? Cine ajunge într-o situație ca asta?

– Se pare că tu.

– Mersi, asta chiar mă ajută.

– Vino la New York. După mintea mea, așa te-aș putea ajuta cel mai bine.

Cu opt luni în urmă

– Nu ne-am înţeles aşa, spune Bailey.

Stăteam la marginea unei pieţe de vechituri din Barkeley, iar Owen şi Bailey erau într-un impas neobişnuit. El voia să intre. Pe când Bailey nu voia să meargă nicăieri decât acasă.

– Ba aşa ne-am înţeles, a spus Owen. Atunci când ai fost de acord să venim la San Francisco. Aşa că las-o baltă, bine?

– Am fost de acord să mergem după dim sum[18], a zis ea.

– Şi a fost bun, nu-i aşa? Ţi-am dat ultimul colţunaş cu carne de porc. De fapt, la fel a făcut şi Hannah. Asta înseamnă doi colţunaşi cu porc suplimentari.

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat ea.

– Ce-ar fi să fii fată de comitet şi să vii cu noi pentru o jumătate de oră?

Ea s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în piaţa de vechituri înaintea noastră, păstrând distanţa necesară de câţiva metri, pentru ca nimeni să nu se prindă că suntem împreună.

Se săturase să negocieze cu tatăl ei. Şi, din câte se pare, se săturase şi de sărbătorirea zilei mele de naştere.

Owen a ridicat din umeri în chip de scuză.

– Bun sosit la patruzeci de ani, a spus.

– O, dar eu nu am patruzeci. Am douăzeci şi unu.

– A, corect! a zis el, cu un zâmbet. Grozav. Atunci mai am nouăsprezece șanse să nimeresc corect.

L-am luat de mână și ne-am împletit degetele.

– Ce-ar fi să mergem, pur și simplu, acasă? am zis. Brunch-ul a fost chiar drăguț. Dacă ea vrea să meargă acasă…

– Las-o, că e bine.

– Owen, zic și eu, nu e mare lucru.

– Nu, nu e mare lucru, spune el. Nu e mare lucru pentru ea să cedeze și să se bucure de târgul ăsta minunat. O să se simtă bine plimbându-se pe-aici jumătate de oră.

S-a aplecat să mă sărute și am luat-o spre intrare. S-o găsim pe Bailey. Tocmai intram pe poarta din față, când un bărbat voinic s-a oprit din drumul lui și a strigat după Owen.

– Nu se poate! a zis.

Purta o șapcă de baseball și un pulover asortat, mulat pe burtă. Și ducea un abajur galben, din catifea, cu prețul încă pe el. S-a întins să-l îmbrățișeze pe Owen, lovindu-l, din stângăcie, cu abajurul peste spate.

– Nu pot să cred că ești tu, a spus. Câtă vreme a trecut?

Owen s-a tras de lângă el, cu grijă să se desprindă din îmbrățișare astfel încât să se ferească de abajur.

– Douăzeci de ani? Douăzeci și cinci? a spus bărbatul. Cum se face că regele balului nu vine la nici o reuniune?

– Îmi pare rău să-ți spun, dar cred că mă confunzi, i-a spus Owen. N-am fost niciodată rege pe nicăieri, întreab-o pe nevastă-mea, a zis Owen, arătând spre mine.

Iar bărbatul, străinul acela, a zâmbit la mine.

– Mă bucur să te cunosc, a zis. Eu sunt Waylon.

– Hannah, am zis.

Apoi el s-a întors iarăși spre Owen.

– Stai. Deci spui că n-ai fost la Roosvelt? Promoția 1994?

– Nup. Am fost la școală în Newton, Massachusetts, a spus Owen. Dar ai ghicit anul, totuși.

– Frate, ești sosia perfectă a unui tip cu care am fost coleg. Adică, părul e oarecum diferit, iar el era ceva mai musculos decât tine. Nu te supăra. Și eu eram un pic mai musculos pe atunci.

Owen a ridicat din umeri.

– Toți eram.

– O sosie, totuși, a zis el, clătinând din cap. E bine, totuși, că nu ești el. Era cam jigodie.

Owen a râs.

– Ai grijă de tine, i-a zis.

– Și tu, a zis Waylon.

Apoi a pornit-o spre parcare. Dar s-a întors.

– Știi pe cineva care a învățat la Liceul Roosvelt în Texas? a întrebat. Un văr, ceva? Trebuie să fiți măcar rude.

Owen a zâmbit amabil.

– Îmi pare rău, amice, a zis. Nu vreau să te dezamăgesc, dar nu sunt nici măcar din aceeași zonă cu tipul respectiv.

Ne pare rău, e deschis

Cuvintele lui Jake îmi bubuie în cap. Owen Michaels nu există. Owen nu e Owen. M-a înşelat cu privire la cele mai importante aspecte din viaţa lui. A înşelat-o pe fiica lui cu privire la cele mai importante aspecte din viaţa ei. Cum e cu putinţă? Pare de-a dreptul imposibil, dacă mă gândesc la omul pe care credeam că l-am cunoscut. Că îl cunosc. Încă mai cred asta, în ciuda dovezilor evidente indicând contrariului. Şi această încredere în el (în noi) dovedeşte fie că sunt o parteneră statornică, fie că sunt o mare proastă. Sper ca cele două să nu se demonstreze că sunt unul şi acelaşi lucru.

La urma urmei, iată ce am crezut că ştiu. Cu doi ani şi patru luni în urmă, un bărbat a intrat în atelierul meu din New York, purtând o jachetă sport şi tenişi Converse. În drum spre teatru, în seara aceea, m-a dus la cină la un mic restaurant de pe Tenth Avenue şi s-a apucat să-mi spună povestea vieţii lui. Povestea a început în Newton, Massachusetts, şi a inclus patru ani la Liceul Newton, urmaţi de patru ani la Universitatea Princeton, mutarea la Seattle, Washington, împreună cu iubita din facultate, apoi mutarea la Sausalito, California, cu fiica lui. Avusese trei joburi, două diplome şi o soţie înaintea mea, pe care o pierduse într-un accident de circulaţie. Fusese un accident despre care, chiar şi după un deceniu, vorbea cu greu, cu o faţă sumbră şi întunecată. Apoi mai era şi fiica lui. Partea cea mai luminoasă a poveştii – partea cea mai luminoasă a vieţii lui –, fiica lui încăpăţânată, inimitabilă. S-a mutat cu ea într-un orăşel din nordul Californiei pentru că ea l-a indicat pe o hartă. Şi a zis „Hai acolo“. Şi asta a fost ceva ce el i-a putut oferi.

Asta este ceea ce credea fiica lui că ştie. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în Sausalito, California, în casa plutitoare, cu un tată care n-a lipsit niciodată de la un meci de fotbal sau de la o piesă de teatru. A avut parte de cine de duminică, la un restaurant ales de ea, şi o dată pe săptămână, de un film la cinematograf. Au fost o mulţime de vizite la muzee din San Francisco, petreceri cu grătar în vecinătate. Ea nu-şi amintea viaţa lor dinainte de

Sausalito, cu excepţia unor instantanee fugare: o petrecere aniversară la care venise un mare magician; un spectacol de circ la care ea a plâns din cauza clovnului; o nuntă undeva, în Austin, Texas. Bailey a completat spaţiile goale cu ceea ce i-a povestit tatăl ei. De ce nu? Aşa umpli golurile – cu poveşti şi cu amintiri ale celor care te iubesc.

Dacă ei te mint, aşa cum a făcut el, atunci tu cine eşti? Cine este el? Persoana pe care credeai că o cunoşti, persoana ta preferată începe să dispară ca un miraj, doar dacă nu cumva te convingi singur că lucrurile care contează sunt totuşi adevărate. Dragostea lui este adevărată. Pentru că dacă nu este, cealaltă variantă e că totul a fost o minciună, şi ce-ar trebui să faci atunci? Ce-ar trebui să faci după ce afli aşa ceva? Cum să pui toate piesele la un loc, aşa încât să nu dispară şi el complet?

Bailey se trezeşte puţin după miezul nopţii. Se freacă la ochi. Apoi se uită în jur şi mă vede aşezată pe scaunul jerpelit de hotel, uitându-mă la ea.

– Am adormit? întreabă.

– E târziu. Ar trebui să te culci la loc.

Se ridică în capul oaselor.

– E cam greu cu tine privindu-mă.

– Bailey, ai fost vreodată la casa părintească a lui Owen din Boston[19]? o întreb. Te-a dus vreodată în vizită acolo?

Mă priveşte confuză.

– Adică unde a crescut el?

Am încuviinţat din cap.

– Nu. Nu m-a dus niciodată la Boston. Nu prea s-a mai dus nici el acolo.

– Şi nu ţi-ai întâlnit niciodată bunicii?

– Au murit înainte de a mă naşte eu. Ştii asta. Care e treaba?

Cine îi va completa golurile astea? Eu nu ştiu de unde să încep.

– Ți-e foame? o întreb. Trebuie să-ți fie foame. Abia te-ai atins de mâncarea de la cină. Iar eu sunt lihnită.

– De ce? Tu ai mâncat de una singură ambele porţii.

– Îmbracă-te, OK? îi spun. Te îmbraci, te rog?

Se uită la ceasul cu radio al hotelului.

– E miezul nopţii, zice.

Îmi pun un pulover şi îi arunc şi ei hanoracul. Se uită la hanorac cum stă întins peste picioarele ei, cu tenişii Converse ivindu-se de sub glugă.

Îşi trage hanoracul peste cap lăsând gluga în jos, până când părul mov iese la iveală.

– Pot cel puțin să-mi iau o bere?

– În nici un caz.

– Am un act de identitate fals care zice altceva.

– Te rog, îmbracă-te, îi spun.

*

Magnolia Cafe este un local din Austin faimos pentru că acolo se poate mânca toată noaptea, ceea ar putea să explice de ce este încă aglomerat – cântă muzica, fiecare separeu e ocupat – la ora unu fără un sfert.

Luăm două cafele mari şi o tonă de clătite cu ghimbir. Lui Bailey par să-i placă cele dulci, condimentate, glazurate cu unt şi zahăr de cocos, cu banane alături. Şi uitându-mă la ea cum le devorează, e de ajuns ca să-mi dea senzația că fac ceva bun pentru ea.

Stăm lângă uşă, iar deasupra capetelor noastre, pe un panou luminos roşu, care clipeşte neîncetat, scrie: NE PARE RĂU, E DESCHIS. Lumina îmi bate-n ochi în timp ce încerc să găsesc cuvintele prin care să-i spun lui Bailey ceea ce am aflat de la Jake.

– Se pare că tatăl tău n-a purtat întotdeauna numele de Owen Michaels, îi spun.

Ridică privirea către mine.

– Despre ce vorbeşti? spune ea.

Vorbesc calm, neutru, punând-o, doar, la curent. O informez că numele nu este singurul lucru pe care şi l-a schimbat tatăl ei. Detaliile vieţii lui – povestea vieţii lui – au fost, de asemenea, din câte se pare, denaturate. Nu a crescut în Massachusetts, nu a studiat la Princeton şi nu s-a mutat în Seattle la douăzeci şi doi de ani. Cel puţin, nu a făcut toate astea în aşa fel încât să poată fi dovedite.

– Cine ţi-a spus asta?

– Un prieten din New York. Lucrează cu un detectiv care se ocupă de astfel de lucruri. Detectivul crede că tatăl tău şi-a schimbat identitatea cu puţin timp înainte de mutarea la Sausalito. E sigur de asta.

Bailey priveşte confuză în farfurie, ca şi cum ar fi auzit greşit, ca şi cum i-ar fi imposibil să proceseze sensul acelor cuvinte.

– De ce-ar face aşa ceva? întreabă, fără să mă privească.

– Bănuiala mea este că încerca să te protejeze pe tine de ceva, Bailey.

– Cum ar fi? Ceva ce a făcut el? Pentru că tata ar fi primul care ar zice că dacă fugi de ceva, de obicei fugi de tine însuţi.

– Nu ştim sigur asta.

– Corect. Tot ce ştim sigur e că m-a minţit, spune ea.

Și simt cum începe să crească în ea furia, furia justificată de excluderea ei de la cele mai elementare detalii ale propriei vieți. Chiar dacă făcuse asta pentru binele ei. Chiar dacă o făcuse pentru că nu avusese de ales. Într-un fel sau altul, Bailey va trebui să decidă dacă asta se poate ierta. Amândouă va trebui să decidem.

– Și pe mine m-a mințit, spun, iar ea ridică privirea. Tocmai spuneam că și pe mine m-a mințit.

Înclină capul ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă poate crede așa ceva, dacă poate s-o ia așa cum se aude. De ce-ar crede? De ce ar avea încredere în oricine în momentul ăsta? Dar mi se pare esențial să încerc totuși să-i dau asigurări, că în mine poate avea încredere, că eu n-am înșelat-o. Pare că totul depinde de încrederea ei.

Mă privește cu o expresie atât de vulnerabilă încât mi-e greu să vorbesc. Mi-e greu și să-i susțin privirea fără să mă prăbușesc.

Și în momentul ăsta îmi dau seama, într-o străfulgerare, unde am greșit față de ea – unde am greşit în felul în care am încercat să stabilesc o conexiune cu ea. Am crezut că dacă sunt destul de amabilă, destul de drăguță, ea va înțelege că se poate baza pe mine. Dar nu așa afli că poți conta pe cineva. Afli în momentele în care toată lumea e prea obosită ca să mai fie drăguță, prea obosită ca să se mai străduiască. Afli prin ceea ce face cineva pentru tine atunci.

Iar ceea ce voi face pentru ea acum este ceea ce bunicul meu a făcut pentru mine, și anume, tot îmi stă în putință pentru ca ea să se simtă în siguranță.

– Deci… el nu era el, corect? spune ea. Dacă a făcut asta, nici eu nu sunt cine a spus el că sunt, corect? Numele meu și tot restul… La un moment dat, le-a schimbat.

– Da, îi răspund. Dacă Jake are dreptate, atunci, da, și tu te numeai altfel.

– Și toate datele sunt diferite, corect? spune, apoi face o pauză. Cum ar fi… data mea de naștere?

Asta mă blochează, durerea din vocea ei când îmi pune asemenea întrebare.

– Deci, ziua mea de naștere nu e adevărata mea zi de naștere?

– Nu, probabil că nu.

Se uită în jos. Nu se mai uită la mine.

– Ai zice că măcar atâta lucru ar trebui să știi despre tine.

Mă chinuiesc să-mi reţin lacrimile, apucând de marginea mesei, a măsuţei din acest restaurant vesel din Austin – cu tablouri pe pereți, totul în culori vii, totul asortat și în deplină antiteză cu felul în care mă simt. O fată de șaisprezece ani, care se pare că nu are pe altcineva în afară de mine, are nevoie ca eu să nu plâng. Are nevoie ca eu să-i fiu alături. Așa că mă adun și îi las răgazul să se prăbușească. O las să-și trăiască propriile emoții.

Își împreunează mâinile pe masă și ochii i se umplu de lacrimi. Iar eu mă simt distrusă privind-o cum suferă în felul acela.

– Bailey, știu că pare imposibil, îi spun, dar tu ești tu. Oricare ar fi datele, oricare ar fi detaliile pe care nu ţi le-a spus tatăl tău, asta nu schimbă cine ești tu cu adevărat.

– Dar cum de nu-mi amintesc să mă fi chemat altfel? Sau unde am trăit? Ar trebui să-mi amintesc, nu-i așa?

– Ai spus-o chiar tu, erai foarte mică. Aveai doi–trei ani abia, când ai devenit Bailey Michaels. Nimic din toate astea nu se reflectă asupra ta, în nici un fel.

– Doar asupra lui?

Mă gândesc din nou la tipul de la piața de vechituri din Berkeley, cel care l-a numit pe Owen regele balului. Îmi vine în gând reacţia calmă a lui Owen. Era complet netulburat. Ar fi putut să se prefacă atât de bine? Și ce spune asta despre el? Are vreo relevanță?

– Nu-ți amintești cumva ca cineva să i se fi adresat lui Owen pe alt nume? Înainte de Sausalito?

– Cum ar fi cu un diminutiv?

– Nu, mai degrabă… cu alt nume.

– Nu cred. Nu știu…, zice și își împinge cafeaua pe masă. Nu pot să cred că se întâmplă asta.

– Știu.

Începe să-și răsucească o șuviță de păr pe deget, și movul se îmbină cu nuanța închisă a ojei, iar ea începe să clipească tot mai des în timp ce se gândește.

– N-am idee cum i se spunea, zice. N-am fost niciodată atentă, de ce-aș fi fost?

Se lasă pe spătar, sătulă să-și mai dea cu presupusul despre tatăl ei, sătulă să-și mai dea cu presupusul despre propriul trecut, complet epuizată de sentimentele pe care probabil că le încearcă. Cine ar putea s-o condamne? Cine ar vrea să stea într-un local bizar din Austin încercând să-și dea seama drept cine s-a dat până atunci cea mai importantă persoană din viața sa? Și cum de i-a scăpat. Cine este cu adevărat.

– Știi ceva? Hai să mergem. E târziu. Hai să ne întoarcem la hotel și să încercăm să dormim puțin.

Dau să mă ridic, dar Bailey mă oprește.

– Stai…, spune.

Mă așez la loc.

– Bobby mi-a spus ceva acum vreo două luni. Voia să-și depună candidatura pentru admiterea la facultate și voia să-i ceară tatei o recomandare pentru Princeton, în calitate de absolvent. Dar când a consultat lista absolvenților, n-a găsit nicăieri nici un Owen Michaels. Nici ca absolvent al facultății de inginerie, nici ca student. I-am spus că, în mod evident, nu s-a uitat unde nu trebuie, apoi el a ales Universitatea din Chicago și a lăsat-o baltă cu asta. Nici măcar nu mi-am adus aminte să-l întreb pe tata, dar am presupus că n-a știut Bobby să se descurce în baza de date cu absolvenții, sau în fine, zice, apoi

tace pentru o clipă. Poate ar fi trebuit să-l întreb.

– Bailey, de ce l-ai fi întrebat? De ce te-ai fi gândit că te minte?

– Crezi că urma să-mi spună vreodată? Plănuia să mă scoată la o plimbare într-o zi și să-mi dezvăluie cine sunt, de fapt? Sincer, avea de gând să-mi spună că, în principiu, tot ce știu despre viața mea e o minciună?

O privesc în lumina slabă. Mă gândesc la discuția mea cu Owen, discuția despre o vacanță în New Mexico. Oare îi trecuse prin gând să-mi dezvăluie atunci ceva din toate astea? Dacă aș fi insistat puțin mai mult, ar fi făcut-o?

– Nu știu, îi răspund.

Mă aștept ca ea să spună cât de nedrept este. Mă aștept să se supere din nou. Dar ea rămâne calmă.

– Ce-l sperie atât de tare? spune ea.

Aici are dreptate. Pentru că asta e. Aici este cheia întregii povești. Owen fuge de ceva care-l înspăimântă. Și-a petrecut viața fugind de ceva. Și, mai important, și-a petrecut viața încercând s-o protejeze pe Bailey.

– Cred că atunci când o să ne dăm seama, o să știm unde este el acum, spun.

– A, simplu ca bună ziua, răspunde Bailey, apoi râde.

Dar din râs o dă numaidecât în plâns. Însă exact în clipa în care mă gândesc că o să spună că vrea să plecăm de aici – să mergem la hotel, apoi să ne întoarcem la Sausalito –, ea pare că și-a găsit echilibrul. Pare că s-a călit.

– Și noi ce facem mai departe? întreabă.

Noi. Ce facem noi. Înfruntăm împreună situația asta, din câte se pare, ceea ce îmi încălzește inima, chiar dacă ne-a adus în cantina asta nocturnă din sudul orașului Austin, atât de departe de casă. Chiar dacă ne-a dus pe un teritoriu pe care n-am vrut niciodată să fim. Chiar dacă aș da orice ca Bailey să nu fie implicată în toată povestea asta. Suntem împreună și amândouă vrem să mergem înainte. Amândouă vrem să-l găsim pe Owen, indiferent ce ar avea

de ascuns, indiferent unde se află.

– Acum, rezolvăm situaţia.

Jocul acesta se joacă în doi

Aştept să se facă dimineaţă să-l sun. Aştept să mă calmez şi să fiu sigură că pot să fac ceea ce trebuie.

Îmi adun toate notiţele şi-mi pun o rochie de vară. Închid fără zgomot uşa camerei, atentă să n-o trezesc pe Bailey. Apoi o iau în jos, pe scări, trec prin holul animat şi ajung afară, pe stradă, unde pot să controlez mai bine ceea ce va auzi el pe fundal.

E încă liniște – lacul e calm și liniștit – chiar și cu agitația matinală, cu navetiștii care trec peste Congress Street Bridge în drum spre locurile lor de muncă, spre școlile la care învață copiii, pe cale să înceapă o zi plăcută, normală.

Bag mâna în buzunar și scot șervețelul de la Fred’s cu numărul de mobil al lui Grady subliniat cu două linii.

Pornesc telefonul şi telefonez cu identitate ascunsă, în speranţa că asta mă va ajuta să-mi blochez localizarea un pic mai mult timp – în caz că e tentat să încerce să afle unde mă găsesc.

– Grady la telefon, răspunde.

Îmi iau inima-n dinţi şi mă pregătesc să mint. Până la urmă, doar asta mi-a mai rămas de făcut.

– Hannah sunt, zic eu. Am vorbit cu Owen.

Asta, în loc de bună ziua.

– Când? zice Grady.

– Târziu, azi-noapte, pe la două. A zis că nu poate vorbi în caz că ne ascultă cineva ca să-l localizeze. Suna de la un telefon public sau așa ceva. Apelul mi-a intrat de la un număr ascuns, iar el vorbea foarte repede. Voia să știe dacă sunt bine, dacă Bailey e bine și a susținut foarte hotărât că el n-a avut nici un rol în ceea ce se întâmplă la The Shop. A spus că a avut o bănuială că Avett punea ceva la cale, dar nu cunoștea gravitatea situației.

Îl aud în telefon pe Grady la celălalt capăt, foșnind ceva. Poate se uită după un carnet, ceva pe care să noteze indiciile pe care pare să creadă că o să i le dau.

– Spune-mi exact ce ți-a zis.

– A zis că nu e sigur pentru el să stea la telefon, dar că ar trebui să te sun, că tu o să-mi spui adevărul.

Foșnetul se oprește.

– Adevărul? Despre ce?

– Nu știu, Grady. Din câte mi-a dat Owen de înțeles, tu ai ști să răspunzi la întrebarea asta.

Grady tace pentru o clipă.

– E devreme în California, zice. De ce ești trează la ora asta?

– Tu ai putea să te culci la loc dacă soțul tău te-ar suna la ora două noaptea și ți-ar spune că are probleme?

– Am un somn destul de sănătos, deci…, răspunde el.

– Trebuie să știu ce se întâmplă, Grady. Ce se întâmplă cu adevărat. De ce un șerif federal din Austin, Texas, vine până la San Francisco în căutarea cuiva care nu este un suspect?

– Și eu vreau să știu de ce mă minți că te-a sunat Owen când e evident că nu te-a sunat.

– De ce Owen Michaels nu figurează în nici un fel de evidenţe înainte de a ajunge la Sausalito? întreb.

– Cine ţi-a spus asta?

– Un prieten.

– Un prieten? Ai primit nişte informaţii greşite de la prietenul tău.

– Nu cred, zic.

– OK, dar i-ai spus prietenului tău că una dintre principalele funcţii ale noului software de la The Shop este aceea de a-ţi schimba istoricul online? Că te ajută să-ţi ştergi o urmă pe care nu vrei s-o laşi, corect? Nici o înregistrare online privind identitatea ta. Asta include bazele de date ale universităţilor, evidenţele imobiliare…

– Ştiu cum lucrează softul.

– Atunci de ce nu ţi-a trecut prin minte că dacă cineva a şters datele lui Owen, acela poate fi singurul om capabil să facă asta?

Owen. El spune că Owen a făcut în aşa fel încât trecutul lui să rămână ascuns.

– De ce ar fi făcut asta?

– Poate îşi testa softul. Nu ştiu. Spun doar că tu faci un scenariu elaborat când există o mulţime de explicaţii privind ceea ce a găsit sau n-a găsit prietenul tău despre trecutul lui Owen.

Încearcă să mă facă să-mi pierd siguranţa. N-am de gând să-i permit aşa ceva. N-o să-l las să deturneze povestea asta în interesul lui, care pare tot mai dubios.

– Ce a făcut, Grady? Înainte de toate astea? Înainte de The Shop? De ce şi-a schimbat identitatea? De ce şi-a schimbat numele?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba cred că știi. Cred că asta explică de ce ai venit până la San Francisco pentru o investigație care nu intră sub jurisdicția ta.

Râde.

– Jurisdicția mea mă plasează cu siguranță la conducerea acestei investigații, spune el. Cred că ar trebui să-ți faci ceva mai puține probleme în privința asta și mai multe în alte privințe.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că prietena ta, agent special Naomi Wu de la FBI, amenință să-l treacă în mod oficial pe Owen în rândul suspecților.

Tac. Eu nu i-am spus numele. Știa numele ei. Pare să știe tot.

– N-avem foarte mult timp la dispoziție până când o să apară la ușa ta cu un mandat de percheziție. Lupt din greu s-o țin pe loc pentru moment, dar nu-ți garantez că o să mai pot s-o țin așa.

Mă gândesc la Bailey, cum s-ar simți dacă ar trebui să vină acasă și să-și găsească dormitorul întors cu susul în jos – lumea ei, cu totul răvășită.

– De ce, Grady?

– Poftim?

– De ce lupți tu așa, din greu, să nu se întâmple asta?

– E munca mea, spune el.

O spune pe un ton convingător, dar eu nu sunt sigură. Pentru că mi s-a aprins un beculeț. La fel ca și mine, Grady nu vrea să i se întâmple lui Owen nimic din toate astea. Grady vrea să-l țină pe Owen în afara acestui curs al lucrurilor. De ce? Dacă Grady doar îl investighează pe Owen, dacă doar încearcă să-l găsească pe Owen, dacă încearcă doar să rezolve cazul, n-ar trebui să-i pese atât de mult. Dar aici se întâmplă altceva – ceva mult mai necurat decât implicarea lui Owen într-o simplă fraudă. Și dintr-odată sunt îngrozită că acel ceva e mult mai rău decât orice mi-am imaginat până acum.

Protejeaz-o.

– Owen ne-a lăsat o geantă cu bani, îi spun.

– Despre ce vorbești? întreabă el.

– De fapt, a lăsat-o pentru Bailey. Sunt o grămadă de bani și dacă apare cineva cu vreun mandat de-ăla de percheziție cu care mă amenințI tu, nu vreau s-o găsească. Nu vreau să fie folosită împotriva mea sau ca scuză ca să mi-o ia pe Bailey.

– Nu așa merge treaba.

– Sunt încă începătoare în domeniu, deci, până una, alta, ți-am spus despre bani, îi zic. Se află sub chiuveta din bucătărie. Nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

Tace.

– Bun, apreciez. Atunci e mai bine să-i iau eu decât să-i găsească ei. Pot să pun pe cineva de la biroul nostru din San Francisco să vină și să-i ia.

Privesc dincolo de lacul Lady Bird, către Austin, cu clădirile sale cuminți, cu copacii care lasă lumina dimineții să pătrundă printre coroanele lor. Grady probabil că e deja într-una dintre clădirile acelea, începându-și ziua. Brusc, Grady este mai aproape decât mi-aș dori să fie.

– Acum nu e momentul.

– De ce?

Fiecare părticică din mine mă îndeamnă să-i zic adevărul. „Suntem în Austin.“ Dar încă nu sunt sigură dacă el ne este prieten sau inamic. Sau ambele. Poate că toți pot fi incluși într-o anumită măsură în ambele categorii, inclusiv Owen.

– Am niște treburi de rezolvat înainte ca Bailey să vină de la școală, spun. Și m-am gândit… poate ar trebui să o iau pe Bailey și să mergem undeva până se liniștesc apele.

– Ca, de exemplu, unde?

Mă gândesc la oferta lui Jake. Mă gândesc la New York.

– Nu știu, zic. Dar noi nu trebuie să fim în Sausalito, nu-i așa? Vreau să zic că nu trebuie să rămânem acolo din cine știe ce motive legale, corect?

– Oficial, nu, dar n-ar da bine să plecați, spune Grady, după care face o pauză.

Tace, ca și cum ar asculta ceva.

– Stai. De ce ai spus „acolo“?

– Poftim?

– Ai spus că nu trebuie să rămâneți acolo. Vorbind despre casa ta, despre Sausalito. Dacă erai acasă, trebuia să spui „aici“. „Nu trebuie să rămânem aici.“

Nu zic nimic.

– Hannah, trimit pe unul dintre colegii mei să te verifice, spune.

– O să pun de cafea.

– Nu glumesc.

– Nici n-am crezut asta.

– Deci, unde ești? întreabă Grady.

Dacă Grady vrea să-mi localizeze telefonul, știu că are mijloacele necesare. Poate că o și face deja. Mă uit în zare, la orașul lui Grady, întrebându-mă ce reprezintă el pentru soțul meu.

– Unde te temi că aș fi, Grady? îl întreb.

Apoi, înainte ca el să apuce să-mi răspundă, închid telefonul.

Cu un an în urmă

– Crezi că poți să dai buzna aici când ai tu chef?

Glumeam. Dar eram surprinsă că Owen se strecurase până la mine, apărând neanunțat la atelierul meu, în miezul unei zile lucrătoare. Nu-i stătea în obicei. Își petrecea zilele la sediul din Palo Alto[20], uneori ducându-se până în San Francisco, pentru câte o ședință. Rareori era acasă în timpul săptămânii, în afară de zilele în care Bailey avea nevoie de el pentru ceva.

– Dacă aș da buzna de câte ori aș vrea, aș fi aici tot timpul, a spus. La ce lucrezi?

Și-a frecat palmele, fericit că se află cu mine în atelier. Îi plăcea ce făceam, îi plăcea să se implice. Și de câte ori vedeam cât de sinceră era bucuria lui, îmi aminteam încă o dată cât de norocoasă sunt că-l am.

– Ce faci acasă atât de devreme? l-am întrebat. E totul în regulă?

– Depinde, mi-a răspuns.

Mi-a ridicat masca de protecție ca să-mi dea un sărut. Eram în echipamentul de lucru, alcătuit dintr-o jachetă cu guler înalt și masca respectivă – o combinație care mă făcea să arăt ca ruptă din viitor și din trecut în același timp.

– E gata scaunul meu?

L-am sărutat și eu, punându-mi brațele pe umerii lui.

– Încă nu, am spus. Și nu e scaunul tău.

Era un scaun Windsor pe care îl făceam pentru o clientă din Santa Barbara,

pentru biroul ei de design interior, dar imediat ce l-a văzut în lucru – ulm închis la culoare; spătar înalt –, Owen a hotărât că nu ne putem despărți de el. A hotărât că îi era destinat lui.

– Mai vedem noi, a spus.

În acel moment, i-a sunat telefonul. Owen s-a uitat cine-l caută și s-a întunecat la față. A respins apelul.

– Cine era? am întrebat.

– Avett, a spus. O să-l sun mai târziu.

În mod clar, nu voia să vorbească despre asta, dar n-am putut s-o las așa – nu când am simțit că se neliniștește. Nu când a devenit atât de agitat doar pentru un apel la care n-a răspuns.

– Ce e cu el?

– E un pic irațional, asta e tot.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu oferta publică inițială. Nu e mare lucru.

Dar în privire îi scăpăra un amestec de furie și iritare. Două stări pe care rareori le exterioriza. Două stări pe care le manifestase mai des în ultima vreme. Și, desigur, se afla în atelierul meu în loc să fie la biroul său.

Am încercat să-mi aleg cuvintele cu grijă, vrând să-l ajut, și nu să-l subminez. N-am fost nevoită niciodată să lucrez într-un birou, n-a trebuit să gestionez relația cu un șef în fața căruia să trebuiască să răspund – cineva precum Avett Thompson, cu care aș putea să nu fiu de acord. Și totuși, voiam să-mi dau seama cum să i-o spun – și anume că mi se părea tot mai stresat. Că era doar un job. Că, după părerea mea, putea oricând să-și găsească altul.

Dar înainte de a apuca să spun ceva, telefonul i-a sunat din nou. Numele lui Avett apărea din nou pe ecran. Owen s-a uitat în jos la telefon. S-a uitat în jos la el, ca și cum ar fi avut de gând să răspundă, cu degetele planând deasupra

ecranului. Dar a apăsat din nou pe tasta de respingere și a băgat telefonul în buzunar.

– Nu contează de câte ori spun același lucru, a răspuns, clătinând din cap. Avett nici nu vrea să audă. Ce ne-ar trebui ca să facem treaba să meargă.

– Bunicul meu spunea că cei mai mulți oameni nu vor să afle cum să facă pentru ca lucrurile să meargă mai bine. Vor să afle ce să facă pentru ca lucrurile să meargă mai ușor.

– Și ce spunea că-i de făcut în situația asta?

– Să găsești alți oameni. Mă rog, pentru început.

A înclinat capul și m-a privit atent.

– Cum știi tu de fiecare dată ce să-mi spui?

– Păi, de fapt bunicul a spus-o, dar sigur…

Mi-a luat mâna în timp ce un zâmbet larg îi răsărea pe chip. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat sau, cel puțin, ca și cum nu ar fi fost atât de important pe cât crezuse.

– Gata, ajunge, a spus. Hai să vedem scaunul meu.

A început să mă tragă spre ușă, care dădea către curtea din spate și terasa pe care se usca scaunul, proaspăt șmirgheluit, proaspăt lustruit.

– Știi că nu poți avea scaunul ăsta, i-am spus. L-a comandat cineva. Dă o mulțime de bani pe el.

– Îi urez baftă, spune el. Posesia reprezintă nouă zecimi din dreptul de proprietate.

Zâmbesc.

– Ce știi tu despre dreptul de proprietate?

– Destul cât să înțeleg că dacă mă așez pe scaunul ăla, nimeni altcineva n-o să-l aibă.

Șterge tot istoricul

La zece dimineața, cafeneaua hotelului, slab luminată, e deja plină de lume.

Stau la bar și beau un suc de portocale, în timp ce majoritatea celor din jurul meu au dat startul cocktailurilor matinale – Mimosa, Bloody Mary, White Russian.

Privesc la șirul de televizoare, fiecare fixat pe alt program de știri. Le recepționez ca titluri, cele mai multe relatând despre The Shop. PBS arată cadre cu Avett Thompson când i se pun cătușele și este scos sub escortă. MSNBC are un promo cu interviul lui Belle din News Today în care Belle numește arestarea lui Avett o parodie de justiție. Burtiera de pe CNN avertizează continuu, în reluare, că urmează mai multe puneri sub acuzație. Este aproape ca o promisiune care o oglindește pe cea a lui Grady, cum că Owen va avea în curând și mai multe probleme. Că, indiferent de ce fuge soțul meu, el e gata să-l prindă din urmă.

Asta mă roade neîncetat, gândul la soțul meu – gândul că ceva vine peste el, peste noi toți, iar el nu-l poate opri. Că m-a părăsit ca să încerce să oprească tăvălugul în ceea ce-l privește.

Îmi scot carnetul și recapitulez ceea ce a spus Grady în timpul discuției noastre telefonice, încercând să-mi amintesc fiecare detaliu și să mă concentrez pe ceea ce ar putea fi mai important de spicuit din tot. Îmi amintesc cum a spus că Owen ar fi putut să-și șteargă tot istoricul online. Și, oricât de greșit pare, încerc să mă deplasez în acea direcție, spre acea presupunere, ca să văd ce iese de aici.

E momentul în care am o revelație. Există lucruri pe care nu le putem șterge, anumite lucruri pe care le dezvăluim celor mai apropiați, conștient sau involuntar.

Există lucruri pe care, fără să vrea, Owen mi le-a spus doar mie.

Aşadar, fac o altă listă. O listă cu tot ce ştiu despre trecutul lui Owen. Nu informaţiile false – Newton, Princeton, Seattle. O listă cu celelalte informaţii – sau non-informaţii: lucruri pe care le-am aflat accidental, în timpul petrecut împreună, lucruri care, privind retrospectiv, par nişte incidente bizare. Precum incidentul cu tipul de la Liceul Roosvelt. Am căutat Liceul Roosvelt şi am găsit optzeci şi şase de asemenea licee răspândite pe tot teritoriul Statelor Unite. Nici unul dintre ele în apropiere de Massachusetts. Dar opt dintre ele sunt în Texas, în locuri precum San Antonio şi Dallas.

Am reţinut informaţia şi am trecut apoi la seara în care am ajuns cu Owen la hotel, la puşculiţa de pe bar. Şi acum îmi dau seama de ceva legat de puşculiţă – ceva ce m-am chinuit să-mi aduc aminte. Aşa să fie sau memoria îmi joacă feste, dintr-un sentiment vecin cu disperarea?

Îi trimit lui Jules un SMS să verifice pentru mine şi continui să mă gândesc.

Lucrez mai departe cu informaţii pe care le ştiu doar eu. Anecdotele şi poveştile pe care mi le-a spus Owen noaptea, târziu, când eram doar noi doi, aşa cum le spui persoanei pe care ai ales-o martoră la viaţa ta.

Acele poveşti, pe care mi le-a împărtăşit în momente în care nici măcar nu-şi dădea seama că face asta, nu pot fi şi ele false. Refuz să cred aşa ceva. Şi o să refuz să cred până când mi se va dovedi contrariul.

Încep să derulez prin ele, marile lui poveşti. Zilele în care a făcut o călătorie cu barca de-a lungul Coastei de Est, cu tatăl lui, pe când abia împlinise şaisprezece ani, singura dată când au petrecut mai multe zile singuri. Momentul din ultimul an de liceu când a lăsat câinele iubitei lui să se joace pe-afară, iar câinele a fugit, după care Owen şi-a petrecut toată după-amiaza căutând câinele în loc să se întoarcă la muncă şi a fost concediat. Când s-a furişat cu prietenii la proiecţia nocturnă a filmului Star Wars, iar părinţii lui s-au trezit când s-a întors, la trei fără un sfert dimineaţa.

Şi altă poveste pe care mi-a spus-o, despre facultate, despre motivul pentru care au început să-i placă ingineria şi tehnologia. Primul an de facultate al lui Owen, la numai nouăsprezece ani, când a urmat un curs de matematică unde

avea un profesor pe care-l adora, cineva căruia îi datora actuala lui carieră. Și asta deși profesorul cu pricina îi spusese lui Owen că era cel mai slab student pe care îl avusese vreodată. Mi-o fi spus oare cum se numea profesorul? Tobias nu știu cum. Newton? Sau profesorul Newhouse? Și nu i se spunea într-un anumit fel?

Mă reped sus, în cameră, să o trezesc pe Bailey – singura persoană care s-ar putea să fi auzit despre acest profesor de mai multe ori decât mine. Dau la o parte pilota și mă așez pe marginea patului ei.

– Dorm, zice ea.

– Nu mai dormi, îi răspund.

Se ridică cu greu în capul oaselor și se reazemă de tăblia patului.

– Ce e?

– Tu îți amintești numele profesorului pe care l-a avut tatăl tău? Acela pe care l-a iubit atât de mult, care i-a predat în primul an de facultate?

– Habar n-am despre ce vorbești, spune ea.

Îmi stăpânesc nerăbdarea, gândindu-mă de câte ori a dat Bailey ochii peste cap la povestea asta, la felul în care Owen a folosit-o ca pe un prilej de a-i da lecții. A folosit-o ca s-o convingă pe Bailey să persevereze în ceva care contează pentru ea, să se țină de un plan. A folosit-o și atunci când încerca s-o convingă de contrariul.

– Știi povestea asta, Bailey. Profesorul care preda cursul acela imposibil de teorie a câmpului cuantic și analiză globală. Tatălui tău îi plăcea foarte mult să vorbească despre el. Profesorul care i-a spus că e cel mai slab student pe care l-a avut vreodată. Și cum asta, de fapt, l-a făcut pe Owen să vrea să fie mai bun. Cum i-a dat o direcție.

Bailey începe să încuviințeze din cap, reamintindu-și treptat.

– Te referi la ăla care a pus lucrarea semestrială a lui tata la panoul facultății, nu? Ca să nu uite toate direcțiile în care poate progresa.

– Exact, da!

– „Uneori, pasiunea cere muncă și nu trebuie să renunți doar pentru că nu e ușor…“, zice, imitând vocea lui Owen. „Uneori, puștoaico, trebuie să muncești mai mult ca să ajungi într-un loc mai bun.“

– Asta e. Da. Ăsta e omul. Cred că prenumele lui era Tobias, dar trebuie să știu numele întreg. Te rog, spune-mi că ți-l amintești.

– De ce? mă întreabă.

– Spune-mi doar dacă ți-l amintești, Bailey.

– El îi spunea câteodată pe numele de familie. Un diminutiv de la numele de familie. Începea cu J…, nu-i așa?

– Posibil, eu nu știu.

– Nu, nu cred că era așa… Era Cook… Îi spunea Cook. Sau poate era Cooker? Sau era Cookman?

Zâmbesc, aproape că pufnesc în râs. Are dreptate. Îmi amintesc de cum o aud. De notat că nu eram nici măcar pe-aproape.

– Ce-i așa de nostim? mă întreabă. Mă sperii.

– Nimic, e grozav! Asta voiam să știu, îi spun. Culcă-te la loc.

– Nu vreau, îmi răspunde. Spune-mi ce-ai descoperit.

Deschid telefonul și îi tastez numele în motorul de căutare. Câți profesori universitari de matematică, pe nume Tobias Cookman, să existe? Și care predau, în mod particular, teoria câmpului cuantic și analiză globală.

Unul singur pe care îl și găsesc, unul care predă teorie matematică. Unul care deține zeci de titluri și de premii pentru activitatea lui didactică. Unul care, judecând după fotografiile care-mi apar, arată exact așa, ursuz, cum îl descria Owen. Frunte încrețită, sprâncene încruntate. Și, dintr-un motiv oarecare, în

multe dintre fotografii este încălțat cu cizme roșii de cowboy.

Profesorul Tobias „Cook“ Cookman.

N-a predat niciodată la Princeton.

Dar în ultimii douăzeci și nouă de ani, a predat la facultate, la Universitatea Texas din Austin.

E știință, nu-i așa?

De data asta, luăm un taxi.

Bailey își privește fix mâinile, fără să clipească, părând de-a dreptul năucită. Și eu sunt amețită și mă străduiesc să-mi păstrez echilibrul. Una este când un detectiv privat intuiește că numele soțului tău e altul, că detaliile vieții lui sunt diferite. Dar dacă pista asta se verifică – dacă Owen a urmat un curs cu acest profesor Cookman –, este prima noastră probă concretă că Owen a mințit cu privire la povestea vieții lui. Este prima dovadă că instinctul meu a fost corect, că povestea asta, adevărata poveste a lui Owen, într-un fel sau altul, s-ar putea să înceapă și să se termine la Austin. Faptul că ne apropiem de adevăr e un soi de victorie. Dar dacă adevărul te duce undeva unde nu vrei să mergi, iarăși ești nesigur. Nu ești convins că vrei să ai dreptate.

Taxiul parchează în dreptul Facultății de Științe ale Naturii – un grup de clădiri mai mare și mai extins decât facultatea mea de arte, cu tot cu campus și dormitoare.

Mă întorc și o privesc pe Bailey. Ea contemplă clădirile – cu gazonul de un verde proaspăt printre ele și în jurul lor.

Chiar și în împrejurările date, e greu să nu te lași impresionat, mai ales când coborâm din mașină și mergem pe iarbă și peste podețul care duce la clădirea departamentului de matematică.

Corpul Robert Lee Moore: sediul departamentelor de matematică, fizică și astronomie din cadrul Universității Texas. Peretele de onoare etalează cu mândrie dovezi că de pe băncile instituției ies anual sute dintre cei mai valoroși absolvenți de științe și matematică din America. Este, de asemenea, o adevărată pepinieră de laureați ai Premiului Nobel, ai Premiului Wolf, Abel, Turing și ai Medaliei Fields.

Printre deținătorii Medaliei Fields, profesorul Cookman.

Pe când luăm liftul spre biroul lui, vedem un afiș mare cu fața profesorului. Aceleași riduri de expresie, aceeași încruntare.

Pe afiș scrie: OAMENII DE ȘTIINȚĂ DIN TEXAS SCHIMBĂ LUMEA. Și enumeră câteva dintre studiile de cercetare ale profesorului Cookman, câteva dintre distincțiile lui. Câștigător al Medaliei Fields, finalist al Premiului Wolf.

Ajungem în fața biroului său, iar Bailey caută în telefon o fotografie a lui Owen, cea mai veche fotografie pe care o avem la noi, în speranța că profesorul Cookman va fi dispus să se uite la ea.

Fotografia este făcută în urmă cu zece ani. Owen o îmbrățișează pe Bailey după primul ei spectacol de teatru de la școală. Owen, mândru, îi cuprinde umerii cu brațele. Fața lui Bailey este în mare parte ascunsă sub buchetul enorm de flori pe care el i l-a dat – gerbera, garoafe, crini, un buchet mai mare decât ea. Bailey se iţeşte din spatele florilor, cu un mare zâmbet pe față. Owen privește spre cameră. Fericit. Râzând.

Abia suport să mă uit la fotografie, mai ales când dau zoom pe chipul lui Owen. Cu ochii lui strălucitori și plini de viață. Ca și cum ar fi aici. Ca și cum ar putea fi aici.

Încerc să-i zâmbesc încurajator lui Bailey în timp ce intrăm și găsim o doctorandă stând la un birou în anticameră. Poartă ochelari cu rame negre, subțiri, și se concentrează asupra corectării unui teanc gros de lucrări.

Nu ridică privirea, nu lasă din mână pixul roșu. Dar își drege glasul.

– Pot să vă ajut? spune, ca și cum ar fi ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă.

– Sperăm să putem vorbi cu domnul profesor Cookman, răspund eu.

– Asta este evident, spune ea. De ce?

– Tatăl meu este un fost student al dumnealui, spune Bailey.

– E la curs. În afară de asta, aveți nevoie de o programare.

– Desigur, dar ceea ce încearcă Bailey să spună este că şi ea e interesată să studieze aici. La Universitatea Texas. La fel ca tatăl ei. Iar Nielon Simonson, din comisia de admitere, i-a sugerat ca astăzi să asiste la cursul profesorului Cookman.

Ridică privirea.

– Cine anume din comisia de admitere?

– Nielon? răspund, încercând din răsputeri să dau autenticitate numelui pe care tocmai l-am inventat. El a spus că dacă nici Cook n-o poate convinge să vină aici, atunci nimeni nu poate. Crede că ar trebui să asiste la cursul de azi.

Doctoranda ridică din sprâncene. Folosirea diminutivului Cook pune capăt discuţiei, pentru că în sfârşit mă crede.

– Ei bine, cursul e deja la jumătate, dar dacă vrei să asişti la ce a mai rămas din el, cred că pot să te duc acolo.

– Ar fi grozav, spune Bailey. Mulţumesc.

Doctoranda îşi dă ochii peste cap, neinteresată.

– Atunci hai, spune ea.

O urmăm afară din birou şi coborâm câteva şiruri de trepte până ajungem la un mare amfiteatru.

– Când intraţi, o să vă aflaţi în faţa sălii, spune ea. Nu vă opriţi, nu vă uitaţi la profesorul Cookman. Urcaţi treptele şi mergeţi direct în fundul amfiteatrului. Aţi înţeles?

Încuviinţez din cap.

– Sigur.

– Dacă-i deranjaţi în vreun fel cursul, o să vă dea afară. Credeţi-mă.

Deschide uşa, iar eu dau să-i mulţumesc, dar ea îşi pune degetul la gură

făcându-mi semn să tac.

– Ce-am spus eu?

Apoi pleacă, închizând uşa în urma ei şi lăsându-ne înăuntru.

Ne uităm la uşa închisă. Apoi facem ce ni s-a spus. Îmi ţin privirea aţintită în faţă în timp ce urc cele câteva trepte şi mă îndrept spre fundul amfiteatrului, trecând pe lângă optzeci şi ceva de studenţi care umplu băncile.

Fac semn spre un loc în spate, lângă perete, şi ne îndreptăm într-acolo, încercând să trecem neobservate. Abia pe urmă ne întoarcem şi privim amfiteatrul.

Profesorul Cookman stă în picioare în faţă, în spatele unui mic pupitru. Văzut în carne şi oase, pare să aibă vreo şaizeci de ani şi nu mai mult de un metru şaizeci şi cinci înălţime.

Ochii tuturor sunt îndreptaţi spre el. Toată lumea e atentă. Nimeni nu şuşoteşte cu vecinul. Nimeni nu-şi verifică e-mailurile. Nimeni nu trimite SMS-uri.

În timp ce profesorul Cookman se întoarce să scrie ceva pe tablă, Bailey se apleacă spre mine.

– Nielon Simonson? şopteşte. L-ai inventat?

– Suntem aici sau nu? îi zic.

– Suntem.

– Atunci, ce mai contează?

Mie mi se pare că vorbim încet, dar se aude suficient de tare încât cineva de pe rândul din spate să se întoarcă şi să se uite la noi.

Şi cel mai rău este că profesorul Cookman se opreşte din scris şi se întoarce şi el. Ne aruncă o privire cruntă şi toată clasa îl imită.

Simt că roșesc și mă uit în jos. Profesorul nu zice nimic, dar nici nu-și întoarce privirea de la noi. Rămâne așa timp de cel puțin un minut. Un minut care pare mult mai lung de atât.

Din fericire, în cele din urmă, se întoarce înapoi la tablă și își continuă cursul.

Îi observăm în liniște pe studenți și e evident de ce toată lumea este atât de concentrată la profesorul Cookman. În ciuda staturii lui, este un bărbat impunător. Susține cursul ca pe un spectacol, captivându-i pe studenți. Și poate, în același timp, speriindu-i. Numește doar studenți care nu ridică mâna. Când știu răspunsul, Cookman întoarce privirea, fără să le acorde vreo recunoaștere. Când un student nu știe răspunsul, îl fixează cu privirea pe vinovat. Se uită așa până devine stânjenitor, cam cum s-a uitat și la noi. Abia pe urmă numește pe altcineva.

După ce scrie o ultimă ecuație pe tablă, anunță că ora s-a sfârșit și le dă liber tuturor pentru restul zilei. Studenții încep să iasă din amfiteatru, iar noi o luăm pe scări în jos spre pupitrul profesorului, care-și adună lucrurile în geanta de umăr.

Nu pare să ne vadă și continuă să-și strângă hârtiile. Pe urmă însă, începe să vorbească.

– Aveți un obicei să deranjați cursuri? Sau trebuie să mă consider privilegiat?

– Domnule profesor Cookman, spun, îmi pare rău pentru asta. N-am vrut să ne auziți.

– Și crezi că așa e mai puțin grav? Cine anume sunteți? Și de ce vă aflați în amfiteatrul meu?

– Eu sunt Hannah Hall, iar ea este Bailey Michaels, spun.

– OK, spune și se uită de la una la alta, așteptând mai multe explicații.

– Căutăm informații despre un fost student de-ai dumneavoastră. Sperăm că veți putea să ne ajutați.

– Și de ce-aș face asta? Mai ales pentru domnișoara care mi-a deranjat

cursul?

– S-ar putea să fiţi singurul care poate, îi spun.

Mă priveşte de parcă abia acum devine conştient de prezenţa mea. Fac semn spre Bailey care îi întinde profesorului Cookman telefonul cu fotografia tatălui ei.

El îşi scoate o pereche de ochelari din buzunarul cămăşii şi îşi întoarce privirea spre telefon.

– Bărbatul care stă lângă tine în fotografie? E unul dintre foştii mei studenţi?

Ea confirmă din cap, dar rămâne tăcută. El îşi înclină capul, se uită bine la fotografie şi chiar pare că încearcă să-şi amintească. Încerc să-i dau o mână de ajutor.

– Dacă avem anul corect al absolvirii, a urmat cursul dumneavoastră acum douăzeci şi şase de ani. Sperăm că poate ştiţi cum îl cheamă.

– Şi voi ştiţi că a urmat cursul meu în urmă cu douăzeci şi şase de ani? Dar nu ştiţi cum îl cheamă?

– Noi ştim ce nume poartă acum, dar nu ştim numele lui adevărat. E o poveste lungă.

– Avem timp pentru varianta scurtă, spune el.

– Este tatăl meu, spune Bailey.

Sunt primele cuvinte pe care le scoate Bailey şi reuşeşte să-i capteze atenţia profesorului, care ridică privirea şi se uită în ochii ei.

– Cum aţi ajuns de la el la mine? întreabă.

Mă uit la Bailey să văd dacă vrea să răspundă, dar ea a amuţit din nou. Şi pare obosită. Prea obosită pentru cei şaisprezece ani ai ei. Ridică privirea la mine şi-mi face semn. Îmi face semn să intervin.

– Din câte se pare, soţul meu a falsificat o mulţime de date… despre viaţa lui, spun. Cu excepţia faptului că ne-a spus o poveste despre dumneavoastră, despre influenţa pe care aţi avut-o asupra lui. Își amintește de dumneavoastră cu multă afecţiune.

Profesorul îşi coboară din nou privirea la fotografie şi cred că văd o sclipire în ochii lui în timp ce se uită fix la Owen. Când o privesc pe Bailey, îmi dau seama că şi ea a observat acelaşi lucru. Dar, desigur, asta e ceea ce vrem noi să vedem.

– Acum se numeşte Owen Michaels. Dar când era studentul dumneavoastră, se numea altfel.

– Și de ce și-a schimbat numele?

– Asta încercăm să aflăm, îi spun.

– Ei bine, am avut mulţi studenţi de-a lungul anilor şi nu pot spune că-l recunosc.

– Dacă ajută, suntem aproape sigure că asta se întâmpla când eraţi în al doilea an la catedră.

– Poate că memoria voastră lucrează altfel, dar din experienţa mea, e tot mai greu să-ți amintești pe măsură ce te îndepărtezi în timp.

– Și din experienţa mea recentă e cam la fel, spun.

Lasă capul într-o parte şi mă priveşte cu luare-aminte. Şi poate că vede prin ce trecem, pentru că tonul lui devine mai blând.

– Îmi pare rău că nu pot să vă ofer mai mult ajutor. Eventual, încercaţi la secretariat. Ei ar putea să vă îndrepte în direcţia bună.

– Și ce să întrebăm acolo? spune Bailey.

Încearcă să rămână calmă. Dar văd cum o cuprinde furia.

– Poftim? spune el.

– Mă gândeam ce să întrebăm la secretariat. Dacă au avut în evidenţe un student care acum se numeşte Owen Michaels, dar înainte se numea altfel? Această persoană care pare că a dispărut în neant?

– Da, bine, ai dreptate. Probabil că n-o să vă poată ajuta cu asta… Cu siguranţă nu este specialitatea mea, răspunde el şi îi dă telefonul înapoi lui Bailey. Vă doresc succes.

Apoi îşi pune geanta pe umăr şi porneşte spre ieşire.

Bailey se uită fix la telefonul din mâna ei. Pare speriată – speriată şi disperată – în timp ce profesorul Cookman se îndepărtează de noi, iar Owen nu pare să se apropie. Am crezut că ne apropiem. L-am găsit pe profesorul lui Owen. Am ajuns aici. Dar acum Owen pare foarte departe. Ceea ce poate să explice de ce l-am strigat pe profesorul Cookman, de ce am refuzat să-l las, pur şi simplu, să plece.

– Soţul meu a fost cel mai slab student pe care l-aţi avut vreodată, îi spun.

Profesorul Cookman stă pe loc. Se opreşte şi se întoarce din nou spre noi.

– De ce spui asta? mă întreabă.

– Îi plăcea să ne povestească cum făcea mari eforturi la cursul dumneavoastră şi, după ce s-a omorât învăţând pentru examenul parţial, i-aţi spus că îi veţi păstra lucrarea înrămată în birou, ca pe o lecţie pentru următorii studenţi. Nu ca pe un model de urmat, ci ca pe o încurajare: „Măcar nu-s atât de slab ca tipul ăsta“.

Rămâne tăcut. Eu continui să vorbesc, să umplu tăcerea.

– Poate este ceva ce faceţi în fiecare an cu câte un student, mai ales că pe el l-aţi avut atât de devreme în carieră, şi, la drept vorbind, în momentul acela cine ar fi putut fi cel mai slab din orice punct de vedere? Dar cu el a mers. V-a crezut. Şi în loc să fie frustrat, l-a făcut să vrea să depună şi mai multe eforturi. Ca să vă demonstreze ce poate.

Profesorul încă nu spune nimic.

Bailey mă apucă de braţ, ca şi cum ar face asta în mod obişnuit, încercând să mă tragă înapoi, ca să-l las pe profesor să plece.

– Nu ştie, îmi spune ea. Ar trebui să plecăm.

E cuprinsă de un calm neobişnuit, ceea ce e, parcă, şi mai rău decât atunci când credeam că o să se piardă cu firea.

Dar profesorul Cookman nu se mişcă din loc, deşi pare că a scăpat de noi.

– Am înrămat-o, spune.

– Ce? întreabă Bailey.

– Lucrarea. Am pus-o în ramă, începe el şi se apropie de noi. Eram în al doilea an de predare şi nu cu mult mai în vârstă decât copiii aceia. Încercam să-mi impun autoritatea. În cele din urmă, soţia mea m-a pus să dau jos lucrarea şi s-o arunc. A zis că e prea urât ca o lucrare semestrială mizerabilă să fie tot ceea ce lasă în urmă un student. La început, eu n-am văzut lucrurile aşa. Ea e mai inteligentă decât mine. Am păstrat chestia aia în ramă multă vreme. Îi înspăimânta pe studenţii mei, dar ăsta era şi scopul.

– Nimeni nu voia să fie atât de slab? am întrebat.

– Nici măcar când le spuneam cât de bun a devenit după aceea.

Întinde mâna după telefonul lui Bailey, care i-l dă, şi amândouă îl urmărim cum încearcă să pună nişte lucruri cap la cap.

– Ce-a făcut? întreabă el. Tatăl tău.

Îi adresează întrebarea lui Bailey. Mă aştept ca ea să ofere o versiune prescurtată despre ce se întâmplă cu The Shop şi cu Avett Thompson – şi să-i spună că noi încă nu ştim restul poveştii. Nu ştim care este implicarea lui în fraudă şi ce l-a făcut să plece şi să ne lase singure, încercând să punem piesele la locul lor. În schimb, ea scutură din cap şi îi spune cea mai rea parte din tot ce a făcut Owen:

– M-a minţit.

El încuviinţează din cap, semn că pentru el, asta e destul. Profesor Cookman. Prenume, Tobias. Diminutiv, Cook. Matematician premiat. Noul nostru prieten.

– Veniţi cu mine.

Unii studenți sunt mai buni decât alții

Profesorul Cookman ne duce înapoi, în biroul său, iar Cheryl, doctoranda care lucrează la biroul lui, se arată mult mai amabilă decât a fost mai devreme. Porneşte mai multe computere de la staţia de lucru a lui Cook, în timp ce alt doctorand, Scott, începe să caute în fişetul profesorului – mişcându-se amândoi cât pot de repede.

În timp ce Cheryl descarcă fotografia lui Owen în laptopul profesorului, Scott trage afară un biblioraft enorm, trântind apoi uşa fişetului, şi vine înapoi spre birou.

– Lucrările pe care le aveţi aici nu sunt mai vechi de 2001. Acestea sunt din 2001–2002.

– Atunci de ce mi le dai? Ce-ar trebui să fac cu astea?

Scott se blochează, în timp ce Cheryl pune laptopul pe biroul profesorului Cookman.

– Du-te şi verifică în fişetele din arhivă, spune profesorul. Apoi cere-i arhivarului şi adu-mi lista din 1995. Adu-le şi pe cele din 1994 şi 1996, ca să fim siguri.

Cheryl şi Scott ies din birou cu sarcini precise, iar Cook se întoarce spre laptop, unde fotografia lui Owen acoperă ecranul.

– Şi în ce fel de necaz se află tatăl tău? spune el. Dacă pot să întreb.

– Lucrează la The Shop, spune Bailey.

– The Shop? Compania lui Avett Thompson?

– Exact, spun eu. El scrie cea mai mare parte din coduri.

Profesorul pare confuz.

– Coduri? Asta mă surprinde. Dacă tatăl tău e persoana la care mă gândesc, el era mult mai interesat de teoria matematică. Voia să lucreze în universitate. Voia în mediul academic. Programarea nu este tocmai o extensie firească a teoriei.

„Poate de aceea s-a hotărât s-o facă“, îmi vine să spun. A fost o cale de a se ascunde într-un domeniu adiacent celui de care era interesat, dar destul de îndepărtat încât nimeni să nu-l caute acolo.

– Este suspectat în mod oficial? întreabă Cook.

– Nu. Oficial, nu, răspund.

Se întoarce spre Bailey.

– Îmi închipui că pe tine nu te interesează decât să-ți găsești tatăl, oricum ar fi.

Ea încuviințează din cap. Cook își îndreaptă atenția spre mine.

– Și cum anume se integrează schimbarea numelui în toată povestea?

– Asta încercăm să descoperim, îi răspund. S-ar putea să fi avut anumite probleme încă dinainte de a lucra la The Shop. Nu știm. Tocmai aflăm despre toate neconcordanțele dintre ceea ce ne-a spus nouă și…

– Și adevăr?

– Da.

Apoi mă întorc și mă uit la Bailey, să văd cum face față. Îmi întoarce privirea ca și cum ar spune: „E OK“. Nu că ar fi chiar împăcată cu situația, dar poate că e OK totuși că încerc să-i dau de capăt.

La început, profesorul Cookman se uită fix la ecranul computerului, fără să

zică nimic.

– N-ai cum să ți-i amintești pe toți, dar pe el mi-l amintesc, spune. Deși mi-l amintesc cu părul mai lung. Aproape un fel de chică. Și mult mai solid. Arată destul de diferit.

– Dar nu total diferit? întreb.

– Nu, spune el. Nu total.

Mă gândesc la asta – încerc să mi-l imaginez pe Owen umblând prin lume cu înfățișarea pe care ne-o descrie profesorul Cookman. Încerc să mi-l imaginez pe Owen umblând prin lume ca altă persoană. Mă uit la Bailey și văd pe fața ei, din expresia ei încruntată, că face același lucru.

Profesorul Cookman închide laptopul și se apleacă peste birou, spre noi.

– Uitați, n-o să pretind că-mi imaginez cum vă simțiți, dar o să vă spun, dacă are vreo importanță, că în toți anii mei de predare am descoperit ceva care mă calmează în asemenea momente, mai presus de orice altceva. Este o teorie a lui Einstein la origine, motiv pentru care sună mai bine în limba germană.

– S-ar putea să trebuiască să rămânem la limba engleză, spune Bailey.

– Einstein a zis așa: „Atât timp cât teoriile matematice sunt despre realitate, ele nu sunt sigure; în momentul în care sunt sigure, nu sunt despre realitate“.

Bailey lasă capul într-o parte.

– Încă așteptăm traducerea, domnule profesor, spune ea.

– În principiu, asta înseamnă că nu știm nici un rahat despre nimic.

Bailey râde – încet, dar sincer – și e prima dată când râde de câteva zile încoace, prima dată când râde de când au început toate astea.

Sunt atât de recunoscătoare, încât aproape că mă întind peste birou să-l îmbrățișez pe profesorul Cookman. Înainte să apuc să fac asta, Cheryl și Scott se întorc în birou.

– Poftiți lista pentru semestrul de primăvară din 1995. În 1994, țineaţi două seminarii diferite cu anul terminal. Iar în ’96, ați predat exclusiv la masterat. În primăvara lui ’95 ați predat la anii inferiori. Deci acela trebuie să fi fost anul în care era studentul.

Cheryl îi înmânează triumfătoare registrul.

– Erau şaptezeci şi trei de studenţi în an. Optzeci şi trei la început, apoi zece au renunţat. Se întâmplă în mod obişnuit, în limitele abandonului normal. Presupun că nu aveţi nevoie de numele celor care au abandonat.

– Nu, spune profesorul.

– Așa m-am gândit, așa că i-am șters deja de pe listă pentru dumneavoastră, spune ea, ca și cum tocmai ar fi descoperit ceva mai mic decât atomul.

Și, în ceea ce mă privește, chiar a descoperit. În timp ce profesorul studiază lista, Cheryl se întoarce spre noi.

– Nu figurează nici un Owen aici, nici măcar vreun Michaels.

– Asta nu e nici o surpriză, spune profesorul.

Cook continuă să privească lista, dar clatină din cap.

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele lui. Ai zice că ar trebui să știu, de vreme ce am avut lucrarea lui înrămată deasupra capului atât timp.

– A fost demult, spun.

– Totuși. Aș fi de mult mai mult ajutor dacă mi-aș aminti atâta lucru, dar numele astea mie nu-mi spun nimic.

Profesorul Cookman ne întinde lista și o iau recunoscătoare, cât de repede pot, înainte să apuce să se răzgândească.

– Șaptezeci și trei de nume sunt mult mai ușor de gestionat decât un miliard. Este infinit mai ușor de gestionat decât să nu ai nici un punct de plecare.

– Presupunând că e pe-acolo, pe undeva, spune profesorul Cookman.

– Da, așa este.

Cobor privirea la foaia printată, la cele șaptezeci și trei de nume care se uită și ele la mine – șaizeci dintre ele, nume de băieți. Bailey se uită și ea, peste umărul meu. Trebuie să găsim o cale să trecem prin ele cât se poate de repede. Dar am mai multă speranță decât până acum pentru că avem de la ce să pornim. Pentru că avem o listă de nume de care ne putem lega, iar Owen e și el undeva, printre ele. Sunt sigură de asta.

– Nu știți cât de mult apreciem, spun. Mulțumim.

– Cu plăcere, răspunde el. Sper să vă ajute.

Ne ridicăm să plecăm, iar Cookman se ridică și el. Nu e deosebit de dornic să-și continue treburile zilei. Acum, că s-a implicat, vrea să afle mai multe. Pare să vrea să știe cine era Owen, cum a ajuns acolo unde este acum – indiferent unde o fi.

Pornim spre ușa biroului când Cookman ne oprește.

– Vreau să vă spun… Nu știu ce se întâmplă cu el acum, dar pot să vă spun că pe atunci era un puști de treabă. Și deștept. Acum, totul începe să se amestece, dar anii aceia de început – îmi amintesc câte ceva din ei. Poate fiindcă ne străduim mai mult la început. Dar îmi amintesc. Îmi amintesc că era chiar un băiat bun.

Mă îndrept înapoi, spre el, recunoscătoare să aud despre Owen ceva ce seamănă cu ceea ce știu eu.

El zâmbește și ridică din umeri.

– N-a fost numai vina lui. Lucrarea execrabilă. Era prea preocupat de una dintre fetele din an. Nu era singurul. Într-un an aproape numai de băieți, ea ieșea în evidență.

În momentul acela, simt că-mi stă inima-n loc. Bailey se întoarce și ea spre Cookman. Aproape că simt cum i se taie răsuflarea.

Unul dintre puținele lucruri pe care Owen ni le-a spus în mod repetat despre Olivia, unul dintre puținele lucruri de care Bailey a trebuit să se agațe în privința mamei sale, era acela că s-a îndrăgostit de ea în facultate și că au fost împreună încă de atunci. A spus că erau în ultimul an, că ea locuia în apartamentul de alături. Să fi fost și aceea o minciună? Cel mai mic detaliu schimbat, pentru a evita să ofere vreo pistă către dezvăluirea trecutului său real?

– Era gen… iubita lui? întreabă Bailey.

– Asta nu am de unde să știu. Îmi amintesc de ea doar pentru că el mi-a făcut cunoscut că domnișoara cu pricina era cauza pentru care munca lui avea de suferit. Că era îndrăgostit. Mi-a adus asta la cunoștință într-o scrisoare lungă și i-am spus că am s-o pun pe perete, alături de lucrarea lui îngrozitoare, dacă nu își îmbunătățește rezultatele.

– E umilitor, spune Bailey.

– Se pare că a fost și eficient, răspunde profesorul.

Mă uit pe listă, cercetând numele fetelor. Treisprezece în total. Caut pe listă numele de Olivia, dar nu-l văd. Deși, desigur, ar putea să nu fie acela numele pe care trebuie să-l găsesc.

– Știu că vă cer foarte mult, dar nu vă amintiți cumva numele ei? Numele fetei?

– Îmi amintesc că era o studentă mai bună decât soțul tău, spune profesorul.

– Nu erau toți mai buni? spun.

Profesorul Cookman încuviințează din cap.

– Da, și asta e adevărat.

Cu un an și două luni în urmă

– Ei, şi cum te simţi ca femeie măritată? m-a întrebat Owen.

– Tu cum te simţi ca bărbat însurat? am spus.

Eram la Frances, un restaurant intim de tip farm-to-table[21], din districtul Castro, unde avusese loc mica noastră nuntă. Ziua începuse cu noi doi căsătorindu-ne la primărie. Eu purtasem o rochie albă, scurtă, iar Owen fusese la cravată şi cu tenişi Converse noi. Şi se încheia cu noi doi continuând distracţia spre miezul nopţii – terminând şampania şi descălţându-ne, acum, că puţinii noştri invitaţi plecaseră.

Jules fusese acolo, şi câţiva prieteni de-ai lui Owen – Carl, Patty. Şi Bailey. Desigur, Bailey. Într-o rară demonstraţie de generozitate faţă de mine, ajunsese la primărie la timp şi rămăsese la restaurant până după ce am tăiat tortul. Chiar mi-a adresat un zâmbet înainte de a pleca să-şi petreacă noaptea la prietena ei, Rory. Am sperat că asta însemna că se bucură măcar un pic de ziua aceea. Ştiam însă că, probabil, însemna că se bucură că Owen a lăsat-o să bea şampanie.

Oricum, eram în câştig.

– E destul de bine să fii însurat, a spus Owen. Deşi n-am idee cum ajungem în noaptea asta acasă.

Am râs.

– Nu e o problemă gravă.

– Nu, a spus el. Sunt altele mult mai grave.

S-a întins după sticla de şampanie, şi-a umplut paharul şi l-a umplut şi pe al

meu. Apoi și-a dat scaunul la o parte și s-a așezat în spatele meu. M-am sprijinit cu spatele de el, trăgând adânc aer în piept.

– Am parcurs un drum lung de la cea de-a doua întâlnire a noastră, când nici nu m-ai lăsat să te duc cu mașina la cină, a spus.

– Nu știu ce să zic, eram destul de nebună după tine încă de pe atunci.

– Ai găsit un mod ciudat de a mi-o arăta. Nici măcar nu eram sigur că o să te mai văd după seara aia.

– Păi, mi-ai pus o groază de întrebări.

– Aveam o groază de lucruri de aflat despre tine.

– Toate, într-o singură seară?

A ridicat din umeri.

– Am simțit că trebuie să aflu despre „băieții care ar fi putut să fie“. M-am gândit că e șansa mea să nu devin unul dintre ei.

Am întins mâna în spate și i-am atins obrazul – mai întâi cu dosul palmei, apoi cu buricele degetelor.

– Devii exact opusul.

– Cred că s-ar putea ca ăsta să fie cel mai bun lucru pe care l-a spus cineva vreodată despre mine, a zis el.

– E adevărat.

Și chiar era adevărat. Owen era opusul. Îl simțisem așa din prima zi, încă de la prima noastră întâlnire din atelierul meu, dar acum era mai mult decât o senzație. Dovedise că era opusul. Nu doar pentru că mă simțeam în largul meu cu el (deși era și asta) sau pentru că simțeam cum câștig în profunzime alături de el, într-un fel în care nu mai simțisem în nici o altă relație. Nu era nici măcar faptul că ne înțelegeam unul pe altul în acel mod subtil pe care ori îl ai cu cineva, ori nu-l poți atinge niciodată – acea comunicare telegrafică în

care o privire ne putea spune ce vrea celălalt: „E timpul să plecăm de la petrecere; e timpul să vii lângă mine; e timpul să-mi lași puțin spațiu să respir“.

Era câte puțin din toate și ceva cu mult mai presus de ele. Cum explici când ai găsit în cineva ceea ce ai așteptat toată viața? O numești soartă? Sună superficial să-i spui soartă. E mai degrabă ca și cum ți-ai găsi drumul spre casă – unde „casă“ înseamnă un loc spre care năzuiești în secret, un loc pe care ți l-ai închipuit, dar în care n-ai ajuns niciodată până acum.

Acasă. Când n-ai fost sigur că vei avea vreodată așa ceva.

Acasă – ceea ce era el pentru mine.

Owen mi-a dus mâna la buzele lui și a ținut-o acolo.

– Deci… ai de gând să răspunzi la întrebare și să-mi spui cum te simți ca femeie măritată?

Am ridicat din umeri.

– Încă nu sunt sigură, am spus. E prea devreme să-mi dau seama.

A râs.

– OK, bine, e în regulă, a spus.

Am luat o gură de șampanie și am râs și eu. Nu m-am putut abține. Eram fericită. Eram, pur și simplu, fericită.

– Se pare că ai un mic răgaz să te decizi, a spus.

– Cam cât restul vieții noastre?

– Sper că și mai mult de atât.

Dacă te măriți cu regele balului…

Șaptezeci și trei de nume; șaizeci dintre ele, nume de băieți.

Unul dintre ei poate fi Owen.

Traversăm grăbite campusul către biblioteca principală, unde Cheryl ne-a spus că este cel mai probabil să se afle albumele anuale. Dacă putem pune mâna pe albumele din anii în care Owen a studiat la UT, asta ar putea fi cheia pentru a parcurge listele cât se poate de repede. Albumul anual ne va oferi nu doar numele studenților, ci și fotografii. E posibil să conțină și o fotografie din tinerețe a lui Owen, asta dacă a mai făcut în facultate și altceva decât să pice la matematică.

Intrăm în biblioteca Perry-Castañeda, care este enormă – șase etaje ticsite de cărți și hărți, și fișe, și carduri, și săli de computere – și ne îndreptăm spre pupitrul bibliotecarei, care oferă informații. Ne spune că trebuie să depunem o cerere la arhivă ca să primim albumele tipărite din anii trecuți, dar că putem accesa arhiva digitală de pe un computer al bibliotecii.

Mergem la etajul doi, la laboratorul de informatică, aproape gol, și ne așezăm într-un colț. Accesez de pe unul dintre computere albumele din primul și al doilea an de facultate ai lui Owen. Bailey caută în albumele din penultimul și ultimul an. Și, umăr lângă umăr, începem să trecem în revistă studenții din clasa lui Cookman, unul câte unul, urmărind lista în ordine alfabetică. Primul nostru candidat: John Abbot din Baltimore, Maryland. Îl găsesc într-o fotografie granulată cu echipa de schi. Nu seamănă prea tare cu Owen în fotografie – piele palidă, barbă –, dar este greu să-l excluzi complet doar pe baza acelei unice fotografii. La o primă căutare pe Google, obținem prea multe rezultate, dar când adaug și informația despre schi, aflu că John Abbot (născut la Baltimore, absolvent al UT Austin) trăiește acum în Aspen, cu partenera lui și cei doi copii ai lor.

Putem să excludem mult mai uşor următorii băieţi de pe listă: unul are un metru cincizeci înălţime şi părul creţ, roşcat; altul are un metru nouăzeci, este balerin profesionist şi locuieşte la Paris; unul trăieşte în Honolulu, Hawaii, şi candidează pentru senat.

Suntem la litera E când îmi sună telefonul. ID-ul apelantului: ACASĂ. Pentru o secundă, îmi imaginez că e Owen. Owen s-a întors şi ne sună ca să ne spună că a rezolvat totul şi că trebuie să venim imediat acasă. Ca să ne poată explica toate acele lucruri care par absurde. Unde a fost, cine a fost înainte de a-l cunoaşte. De ce a ascuns aceste lucruri.

Dar nu e Owen la telefon. E Jules.

Jules răspunde la SMS-ul pe care i l-am trimis din barul hotelului, cel în care i-am cerut să găsească puşculiţa.

– Sunt în camera lui Bailey, spune ea când îi răspund la apel.

– Era cineva afară? o întreb.

– Nu cred. N-am văzut pe nimeni suspect în parcare, iar pe docuri nu e nimeni.

– Vrei să tragi jaluzelele cât timp eşti acolo?

– Le-am tras deja.

Mă uit la Bailey, în speranţa că e prea ocupată cu albumele ca să fie atentă la mine. Dar îi înregistrez privirea îndreptată spre mine, aşteptând să vadă despre ce e vorba. Poate sperând, împotriva aşteptărilor, că acesta va fi apelul care s-o ducă înapoi la tatăl ei.

– Şi ai dreptate, spune Jules. Scrie „Lady Paul“ pe partea laterală.

Nu spune ce este, desigur. Nu spune că e o puşculiţă pentru a cărei recuperare se află în casa noastră – puşculiţa lui Bailey –, deşi ar suna destul de nevinovat dacă ar spune-o cu glas tare.

Nu-mi dădusem seama. Notiţa de pe ultima pagină a testamentului lui Owen,

în dreptul curatorului, L. Paul. Era acelaşi nume ca cel de pe partea laterală a pușculiței albastre din camera lui Bailey – LADY PAUL, scris cu negru, sub fundiță. Aceeași pușculiță albastră pe care o luase Owen când am fost evacuați, cea cu care l-am găsit în toiul nopții la barul hotelului. L-am ironizat că e sentimental. Dar mă înșelam. Luase pușculița pentru că era ceva ce trebuia să păstreze în siguranță.

– Dar este o mică problemă, spune Jules. Nu pot s-o deschid.

– Cum adică nu poți s-o deschizi? zic. Sparge-o cu un ciocan.

– Nu, n-ai înțeles, este un seif în pușculiță, spune ea. Și e făcut din oțel. Va trebui să găsesc pe cineva care știe să spargă un seif. Ai vreo idee?

– Așa, pe loc, nu.

– OK, o să mă ocup, spune Jules, dar ai citit știrile? L-au pus sub acuzație pe Jordan Maverick.

Jordan este directorul de operațiuni al companiei The Shop, numărul doi după Avett, omologul lui Owen pe partea de afaceri a firmei. A divorțat recent și a stat pentru scurt timp la noi acasă. Am invitat-o pe Jules la cină, sperând că se vor combina. Nu s-au combinat. Ea îl găsea plictisitor. Mie mi se părea că nu-i un defect chiar atât de mare – sau poate că eu nu-l vedeam așa.

– Și notează: gata cu aranjamentele matrimoniale, spune ea.

– Am înțeles, îi răspund.

Cu altă ocazie, asta mi-ar fi dat curajul necesar ca s-o întreb despre colegul ei, Max, s-o tachinez cum că poate el era celălalt motiv pentru care nu era interesată de aranjamente matrimoniale.

Dar acum, informația asta nu face decât să-mi amintească de faptul că Max are o sursă în interior. Una care ar putea să ne ajute în privința lui Owen.

– A mai auzit Max ceva în afară de chestia cu Jordan? întreb. A auzit ceva despre Owen?

Bailey întoarce capul spre mine.

– Nimic concret, dar sursa lui din FBI a spus că softul tocmai a devenit funcțional.

– Și asta ce înseamnă?

Eu pot doar să-mi dau cu presupusul. Înseamnă că Owen s-a gândit, probabil, că e în afara pericolului. S-a gândit, probabil, că orice plan de urgență ar fi fost nevoit să-și facă, acesta ar putea fi lăsat din nou ca variantă de rezervă. Înseamnă că, atunci când Jules l-a sunat pe Owen să-i spună că vine poliția, lui nu i-a venit să creadă. Nu i-a venit să creadă că acum, când ajunsese atât de aproape de a fi în siguranță, era pe punctul de a fi prins.

– Max îmi trimite un SMS, spune Jules. Te sun după ce găsesc un spărgător de seifuri, bine?

– Pun pariu că sunt niște cuvinte pe care n-ai fi crezut să le spui vreodată.

Râde.

– Pe bune.

Îmi iau la revedere și mă întorc spre Bailey.

– Era Jules, îi spun. Am rugat-o să verifice ceva la noi acasă.

Încuviințează din cap. Nu mă întreabă dacă avea să ne spună ceva despre tatăl ei. Știe că i-aș fi spus dacă era cazul.

– Ai făcut vreun progres? o întreb.

– Sunt la H, spune.

– Păi e un progres.

– Mda. Doar că el poate nici nu e pe listă.

Telefonul sună din nou. Mă gândesc că e Jules care îmi telefonează încă o

dată, dar numărul este unul pe care nu-l recunosc – cu prefixul 512. Texas.

– Cine e? mă întreabă Bailey.

Clatin din cap, în semn că nu știu. Apoi preiau apelul. Femeia de la celălalt capăt deja vorbește cu mine. E la jumătatea unei fraze pe care are impresia că am ascultat-o de la început.

– Meciuri de antrenament, spune. Trebuia să fi ținut cont și de ele. De meciurile de antrenament.

– Cine sunteți?

– Sunt Elenor McGovern, de la biserica episcopală. Și cred că s-ar putea să am un răspuns pentru voi despre nunta la care a fost fata. Sophie, una dintre vechile noastre enoriașe, are un fiu care joacă fotbal american la UT Austin. Nu lipsește de la nici un meci. A fost aici mai devreme să ajute la micul dejun al noilor membri și m-am gândit că ar putea fi persoana potrivită pe care s-o întreb, în caz că îmi scapă mie ceva. Mi-a spus că, pe timpul verii, echipa Longhorns are meciuri de antrenament.

Mi se taie respirația.

– Și se joacă pe stadion? La fel ca meciurile din campionat?

– Exact ca meciurile din campionat. De obicei, cu destul de mulți spectatori. Lumea se duce ca și la meciurile din campionat, spune ea. Cum nu sunt mare amatoare de fotbal, nu m-am gândit la asta de prima dată.

– V-ați gândit s-o întrebați, asta e grozav, am spus.

– Poate. Dar partea care urmează sigur e grozavă. Am verificat pentru voi datele meciurilor de antrenament din perioada în care biserica a fost deschisă. Am avut o singură cununie, care a coincis cu data ultimului meci de antrenament din 2009. O singură nuntă la care fiica ta vitregă ar fi putut să participe. Ai un pix? Ar trebui să-ți notezi asta.

Elenor e mândră de ea și are și de ce. Se poate să fi găsit o legătură cu Owen – cu ce făcea Owen în Austin în acel weekend, la atâta vreme după

absolvire. Și cu motivul pentru care Bailey îl însoțea.

– Notez, am spus.

– A fost cununia dintre Reyes și Smith, a spus. Am aici toate informațiile despre această cununie. Ceremonia a avut loc la prânz. Recepția s-a ținut afară. Nu se specifică unde.

– Elenor, e nemaipomenit! Nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc.

– Cu multă plăcere, răspunde ea.

Mă întind spre Bailey să iau lista cu clasa lui Cookman. Iată. Nici un Reyes, dar este un Smih.

Katherine. Katherine Smith. Arăt spre numele ei, iar Bailey începe să tasteze rapid, căutând indexul albumului. KATHERINE SMITH apare. SMITH, KATHERINE. Zece pagini de numere apar pe numele ei.

Poate că erau prieteni, sau poate că ea era iubita lui Owen, cea de care își amintea profesorul Cookman. Iar Owen venise în oraș la nunta lui Katherine. Își adusese familia să participe la ceremonie. Poate dacă o găsesc, ea ar putea să facă lumină în privința identității de atunci a lui Owen.

– Elenor, prenumele ei era Katherine?

– Nu, nu Katherine. Stai să văd. Prenumele miresei era Andrea, spune Elenor. Și… da, uite aici, Andrea Reyes și Charlie Smith.

Mă simt dezamăgită că nu era Katherine, dar poate că se înrudește în vreun fel cu Charlie. Poate exista totuși o legătură. Dar înainte de a-i spune asta lui Bailey, ea ajunge la o pagină care prezintă cercul de dezbateri și pe președinta acestuia, Katherine „Kate“ Smith.

Și se deschide fotografia.

Este o fotografie de grup, cu întreaga echipă de dezbateri. Stau pe scaune înalte, într-un mic bar de modă veche, care aduce mai degrabă cu un salon de cocktail decât cu un pub tradițional: căpriori de lemn, un perete lung de

cărămidă, sticle de burbon înșirate ca niște cadouri. Spoturi aliniate deasupra barului, luminând din spate sticlele de burbon și sticlele întunecate de vin de deasupra lor.

Sub fotografie, scrie: PREȘEDINTA ECHIPEI DE DEZBATERI, KATHERINE SMITH, SĂRBĂTOREȘTE CÂȘTIGAREA CAMPIONATULUI STATAL ÎN BARUL FAMILIEI SALE, THE NEVER DRY, CU COLEGII DE ECHIPĂ (DE LA STÂNGA LA DREAPTA:…)

– Nu se poate, spune Bailey. Acela ar putea fi barul. Unde a fost nunta.

– Despre ce vorbești?

– N-am spus nimic, dar aseară, când am fost la Magnolia Cafe și tu îmi puneai toate întrebările alea, mi-am amintit că am fost la petrecerea de nuntă într-un bar. Sau, mai degrabă, într-un mic restaurant. Apoi mi-am dat seama că era târziu și că eram disperată să găsesc ceva… orice… așa că am lăsat-o baltă. Nici n-am mai pomenit de el. Dar locul ăsta din poză, barul ăsta, The Never Dry, pare a fi cel pe care mi-l amintesc.

Acopăr microfonul telefonului și mă uit la Bailey, care arată cu degetul tremurând, aproape nevenindu-i să creadă. Arată spre un pick-up din colț, un soi de dovadă ciudată.

– Nu glumesc, spune. Ăsta e barul. Îl recunosc.

– Sunt milioane de baruri care arată ca ăsta.

– Știu. Dar există două lucruri de care îmi amintesc din Austin. Iar barul este unul dintre ele.

În momentul acesta, Bailey mărește poza. Fețele celor din echipa de dezbateri devin mai puțin blurate, iar fața lui Katherine este mai bine definită. Ușor de văzut.

Amândouă amuțim. Barul nu mai contează. Nici chiar Owen nu mai contează atât de mult.

Tot ce contează este figura aceea.

Nu este o fotografie care să semene cu cele ale femeii pe care o știu ca fiind mama lui Bailey – și pe care, lucru și mai important, Bailey o știe ca fiind mama ei. Olivia. Olivia cu păr roșu și cu pistrui de fetiță. Olivia care seamănă puțin cu mine.

Dar femeia care ne privește fix – această Katherine „Kate“ Smith – seamănă cu Bailey. Seamănă perfect cu Bailey. Are același păr închis la culoare, același ten palid. Și, cu atât mai remarcabil, are aceiași ochi intenși – mai degrabă intransigenți decât drăguți.

Această femeie care ne răspunde la privire ar putea fi Bailey.

Bailey stinge brusc monitorul ca și cum nu ar mai suporta să privească. Fotografia, fața lui Kate, identică cu a ei. Se uită spre mine, întrebându-se ce o să fac în continuare.

– O cunoști? mă întreabă.

– Nu, îi răspund. Dar tu?

– Nu, nu știu, spune ea. Nu!

– Alo? spune Elenor. Mai ești acolo?

Îmi țin mâna pe microfon, dar Bailey poate să audă. Aude întrebările puse cu voce ascuțită. Asta o face să se încordeze și mai tare. Umerii i se tensionează. Își trece mâinile prin păr, apoi și-l dă după urechi.

Nu sunt mândră de asta, dar îi închid telefonul lui Elenor.

Și mă întorc spre Bailey.

– Trebuie să mergem acolo imediat, spune Bailey. Trebuie să merg la barul ăsta… să văd și eu localul ăsta… The Never Dry.

E deja în picioare. Deja își strânge lucrurile.

– Bailey, îi spun. Știu că ești supărată, știu. Și eu sunt supărată.

Încă nu spunem, cel puţin, nu cu voce tare, cine credem noi că ar putea fi Katherine Smith – cine se teme şi speră Bailey că este.

– Stai să vorbim o clipă, îi spun. Cred că cea mai bună şansă de a da de capăt întregii poveşti e să continuăm să parcurgem listele. Suntem la cel mult cincizeci şi cinci de nume distanţă de un răspuns legat de tatăl tău.

– Poate da, poate nu.

– Bailey, spun.

Scutură din cap. Nu se aşază înapoi.

– Lasă-mă să ţi-o spun altfel. Mă duc la bar chiar acum. Poţi să vii cu mine sau poţi să mă laşi să mă duc singură.

Stă acolo şi aşteaptă. Aşteaptă să vadă ce am de gând să fac. Ca şi cum aş avea de ales.

– Vin cu tine, bineînţeles, îi spun.

Apoi mă ridic. Şi pornim împreună spre uşă.

Barul The Never Dry

În timpul drumului cu taxiul spre barul The Never Dry, Bailey se tot trage de buza de jos – aproape ca un tic nervos pe care l-a căpătat dintr-odată –, iar privirea ei aleargă dintr-o parte într-alta, agitată și îngrozită.

Aud întrebările pe care nu mi le pune cu glas tare, iar eu nu vreau s-o presez. Dar nu pot nici să stau și să mă uit cum suferă, așa că îi caut obsesiv pe telefon pe Katherine „Kate“ Smith, pe Charlie Smith – caut orice aș putea să-i spun, orice informație aș putea să-i ofer, în încercarea de a o liniști.

Dar găsesc mult prea mult. Smith e un nume prea comun, chiar și cu filtrele mele (UT-Austin, născută în Austin, campioană la dezbateri). Sunt sute de rezultate și de imagini – nici una pentru acea Katherine care ne-a privit din fotografie la bibliotecă.

Și atunci îmi vine ideea. Bag numele Andrea Reyes în motorul de căutare împreună cu Charlie Smith și în sfârșit apare ceva ce ar putea să ne ajute.

Apare o pagină de Facebook pentru acel Charlie Smith. A absolvit Facultatea de Istorie din cadrul Universității Texas în 2002, urmând apoi două semestre la Școala Postuniversitară de Arhitectură și un stagiu de practică la o firmă de arhitectură peisagistică din Austin.

Nici un parcurs profesional după asta.

Nici un update și nici o fotografie din 2009 încoace.

Dar scrie că soția lui este Andrea Reyes.

– Uite-l acolo, spune Bailey.

Arată cu degetul spre o ușă albastră, încadrată de iederă. L-ai fi putut rata cu

ușurință, cu ușa aceea albastră banală, cu THE NEVER DRY scris pe o plăcuță minusculă, aurie. Stă acolo liniștit, în colțul diagonal opus față de West Sixth Street, cu o cafenea într-o parte și o alee în cealaltă.

Sărim din taxi și, în timp ce mă întorc să plătesc șoferului, văd hotelul nostru peste lacul Lady Bird. Simt un impuls ciudat, vreau să lăsăm totul baltă, să ne întoarcem acolo.

Apoi Bailey se duce să deschidă ușa albastră.

Și atunci, intervine ceva ce nu am mai simțit niciodată. Să-i zicem instinct matern. O înșfac de braț înainte de a-mi da seama ce fac.

– Ce dracu'? spune ea.

– Așteaptă aici.

– În nici un caz.

Gândesc repede, pentru că adevărul nu pare să poată fi spus. Dacă intră și o vede? Această Katherine Smith. Dacă tatăl tău te-a luat de la ea? Dacă ea încearcă să te ia de la mine? Și totuși, iată, e primul lucru care îmi vine în minte.

– Nu vreau să intri acolo, îi spun. E mai probabil să-mi răspundă la întrebări dacă nu ești și tu acolo.

– Pentru mine, nu e de ajuns, Hannah, spune ea.

– Păi de ce? întreb. Nu știm al cui e barul. Nu știm cine sunt oamenii ăștia sau dacă nu cumva sunt periculoși. Tot ce știm e că pare din ce în ce mai clar că tatăl tău s-ar putea să te fi luat de aici și, cunoscându-l, dacă a făcut asta, înseamnă că încerca să te apere de ceva. Poate că voia să te apere de cineva. Nu poți să intri acolo înainte să aflu.

Rămâne tăcută. Se uită la mine nemulțumită, dar nu zice nimic.

Îi fac semn spre cafeneaua de alături. Pare liniștită, aproape goală, după agitația din timpul după-amiezii.

– Du-te, stai înăuntru şi ia-ţi o plăcintă, bine?

– Nu cred că am avut vreodată mai puţină poftă de o plăcintă decât acum.

– Apoi ia-ţi o cafea şi continuă să parcurgi lista profesorului Cookman. Vezi dacă mai găseşti pe cineva. Mai avem cale lungă.

– Nu-mi place planul ăsta, spune ea.

Scot lista din geantă. I-o întind.

– Vin să te iau când e totul sigur aici.

– Sigur în ce fel? De ce nu spui clar? De ce nu spui cine crezi tu că e înăuntru?

– Din acelaşi motiv pentru care nici tu nu eşti pregătită s-o spui, Bailey.

Asta loveşte la ţintă. Dă din cap că e de acord.

Apoi îmi ia lista din mână şi se îndreaptă spre cafenea.

– Nu sta prea mult, OK? îmi spune.

Apoi deschide uşa cafenelei şi dispare înăuntru, iar ultimul lucru pe care-l zăresc e o umbră mov.

Răsuflu uşurată şi deschid uşa albastră a barului The Never Dry. Dau de o scară în spirală şi urc la etaj până ajung la un coridor slab luminat şi la o a doua uşă albastră, care este, de asemenea, neîncuiată.

Deschid uşa aceea şi intru într-un mic salon de cocktailuri, pustiu. Mă uit de jur împrejur şi văd căpriori din lemn de arţar, şi o tejghea din mahon întunecat, şi canapele de două locuri, îmbrăcate în catifea, cu măsuţe în faţa lor. Nu arată ca un bar dintr-un oraş universitar. Uşa ascunsă, încăperea intimă. Arată ca un pub clandestin – ferit de ochii lumii, senzual, confidenţial.

Nu e nimeni în spatele tejghelei. Singurul indiciu că cineva se află acolo sunt lumânărelele aprinse pe mesele de cocktail şi vocea lui Billie Holiday

răsunând de la un vechi pick-up.

Înaintez spre tejghea, privind cu atenţie rafturile din spatele acesteia. Sunt pline de lichioruri închise la culoare, băuturi spirtoase, dar există un raft dedicat unor fotografii cu rame groase, argintii, şi câtorva extrase din ziare, înrămate şi ele. Kate Smith apare în mai multe dintre ele, deseori, alături de acelaşi tip deşirat, cu părul închis la culoare. Nu e Owen. Ar putea fi oricine în afară de Owen. Sunt, de asemenea, mai multe fotografii cu tipul cu păr închis la culoare singur. Mă aplec peste tejghea şi încerc să văd ce scrie într-unul dintre extrasele din ziare. Include o fotografie a lui Kate, îmbrăcată într-o rochie de seară, alături de lungan, îmbrăcat în frac. Un cuplu mai în vârstă îi încadrează. Încep să citesc numele de sub fotografie. Meredith Smith, Kate Smith. Charlie Smith…

Atunci, aud paşi.

– Bună!

Mă întorc şi îl văd pe Charlie Smith. Tipul deşirat din fotografii. Poartă o cămaşă apretată şi duce o ladă de şampanie. Arată mai în vârstă decât în fotografiile cu rame elegante. Mai puţin deşirat. Părul închis la culoare îi încărunţeşte de-acum, pielea e arsă de soare, dar sigur este el. Indiferent cine ar fi el pentru Bailey. Indiferent cine ar fi Bailey pentru Kate.

– N-am deschis încă, spune el. De obicei nu servim până aproape de ora şase.

– Îmi pare rău, uşa era descuiată, spun, făcând un semn în spate, în direcţia din care vin. N-am vrut să dau buzna.

– Nici o problemă, poţi să iei un loc la bar şi să arunci o privire pe meniul de cocktailuri, spune. Eu mai trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

– Sună grozav.

Pune şampania pe bar şi îmi adresează un surâs afabil. Mă silesc să-i zâmbesc şi eu. Nu e simplu să fiu aproape de străinul acesta care are aceeaşi pigmentaţie ca Bailey, iar zâmbetul pe care mi-l adresează este acelaşi cu al ei, completat de aceeaşi gropiţă care-i luminează chipul.

Mă salt pe un scaun, în timp ce el umblă prin spatele barului și începe să despacheteze șampania.

– Pot să-ți pun o mică întrebare? Sunt nou-venită în Austin și cred că m-am rătăcit un pic. Caut campusul. Pot să ajung pe jos de aici?

– Sigur, dacă ai la dispoziție patruzeci și cinci de minute sau cam așa. Probabil ar fi mai ușor să iei un Uber dacă te grăbești, spune el. Unde vrei să ajungi, mai precis?

Mă gândesc la biografia lui, la ceea ce am găsit despre el.

– La Facultatea de Arhitectură, spun.

– Zău așa? face el.

Nu sunt o bună actriță, așa că e o provocare pentru mine să afișez un aer relaxat în timp ce spun minciuna asta. Dar se pare că ține figura. El se arată brusc interesat, exact așa cum speram. Charlie Smith: aproape patruzeci de ani, aproape arhitect, căsătorit cu Andrea Reyes. Căsătorit cu Andrea în cadrul unei nunți la care au luat parte Bailey și Owen.

– Am fost și eu cândva la niște cursuri ale Facultății de Arhitectură, spune el.

– Ce mică-i lumea!

Mă uit în jur ca să-mi potolesc bătăile inimii, să-mi găsesc echilibrul.

– Tu ai proiectat spațiul ăsta? E superb.

– Nu pot să-mi asum meritul. Am reproiectat puțin când l-am preluat, dar structura de bază a rămas aceeași.

Termină de pus șampania la locul ei și se apleacă peste bar.

– Ești arhitectă? mă întreabă.

– Arhitect peisagist. Și candidez pentru un post la catedră, îi spun. Ca suplinitoare doar, ca să țin locul unei profesoare aflate în concediu de

maternitate. Dar sunt invitată la un dineu în cadrul facultății, așa că am speranțe.

– Ce-ai zice de puțin curaj lichid? spune el. Ce-ai vrea să bei?

– Alegerea casei.

– E periculos, spune el. Mai ales când am puțin timp.

Charlie se întoarce și se gândește ce să aleagă, după care ia o sticlă de burbon serie limitată. Îl privesc în timp ce pregătește un pahar de martini, cu gheață, bitter și zahăr. Apoi toarnă încet burbonul consistent. Încheie cu o fâșie de coajă de portocală.

Împinge băutura spre mine.

– Specialitatea casei, spune el. Un burbon în stil clasic.

– Arată prea frumos ca să-l beau.

– Bunicul meu făcea el însuși bitterul. Acum îl fac eu, de cele mai multe ori. Sunt puțin depășit de situație, dar merită efortul.

Sorb un pic din băutură, care e catifelată, rece și tare. Mi se duce direct la cap.

– Deci, ăsta este barul familiei tale?

– Da, bunicul meu a fost primul proprietar, spune. Voia un loc în care să joace cărți cu prietenii lui.

Face semn spre un separeu din colț, tapițat cu catifea, cu semnul REZERVAT pe el. Sunt mai multe fotografii alb-negru deasupra lui, inclusiv una mare, cu un grup de oameni care stau în acel separeu.

– A petrecut cincizeci de ani în spatele tejghelei înainte să preiau eu barul.

– Uau! Incredibil! Dar tatăl tău?

– Tatăl meu, ce?

Și observ cât de inconfortabil se simte când îl menționez pe tatăl lui.

– Doar mă întrebam de ce ați sărit o generație… Pe el nu l-a interesat?

Expresia feței i se relaxează, probabil pentru că întrebarea mea i se pare destul de inofensivă.

– Nu, nu era chiar stilul lui. Locul ăsta a fost al bunicului din partea mamei, iar ea sigur nu era interesată, așa că…, zice și ridică din umeri. Eu l-am vrut. Soția mea, sau fosta mea soție acum, tocmai aflase că e însărcinată cu gemenii noștri, așa că vremea studenției mele trebuia să ia sfârșit.

M-am străduit să râd, încercând să nu reacționez la faptul că are copii. La plural. Am încercat să găsesc un mod de a mă folosi de asta ca să conduc conversația în jurul soției lui și al nunții. Încotro aveam eu nevoie. Spre Kate.

– Poate de aceea îmi pari cunoscut, spun eu. O să sune aiurea, dar cred că ne-am întâlnit cu mult timp în urmă.

El înclină din cap și zâmbește.

– Zău?

– Nu, vreau să zic… cred că am fost aici, în bar, când eram studentă.

– Deci… The Never Dry ți se pare cunoscut, nu eu?

– Cred că e mai exact așa, spun. Eram în oraș cu o prietenă la concursul de cârnați picanți. Ea făcea fotografii pentru un ziar local.

Mă gândesc că acest minim adevăr la care apelez este un lucru bun.

– Și sunt aproape sigură că am fost aici în weekendul respectiv. Locul ăsta nu arată ca multe alte baruri din Austin.

– Cu siguranță, se poate… Festivalul se ține nu departe de aici, zice el, apoi se întoarce și ia o sticlă de sos roșu picant Shonky Sauce Co. de pe raft. Ăsta

a fost unul dintre câștigătorii ediției din 2019. Îl folosesc ca să fac un Bloody Mari destul de tare…

– Sună ca o amenințare, spun.

– Nu e pentru cei slabi de înger, asta e sigur.

Râde, iar eu îmi iau inima-n dinți pentru ceea ce urmează să fac.

– Dacă îmi amintesc bine locul ăsta, fata care lucra aici în seara aceea a fost cât se poate de drăguță. Ne-a dat tot felul de ponturi pentru locuri în care să mergem să mâncăm. Mi-o amintesc. Avea un păr lung, negru. Semăna bine cu tine, de fapt.

– Ce memorie ai! remarcă el.

– S-ar putea să fi primit un pic de ajutor, zic eu, făcând semn spre raftul cu poze în rame argintii.

Arăt spre o poză din care Kate mă privește fix.

– Ea să fi fost?

El îmi urmărește privirea spre fotografia lui Kate și clatină din cap.

– Nu, e imposibil, spune.

Se apucă să șteargă tejgheaua, închizându-se complet în sine. Și în momentul ăsta ar trebui s-o las baltă – și așa aș face, dacă n-aș avea atâta nevoie de ajutorul lui ca să aflu cine este Kate Smith.

– Ciudat, aș fi putut să jur că ea era. Sunteți rude?

El ridică spre mine o privire care trece de la evitare la iritare.

– Pui o grămadă de întrebări, spune.

– Știu. Scuze. Nu trebuie să răspunzi. E un obicei prost.

– Să pui prea multe întrebări?

– Să crezi că oamenii sunt dispuși să răspundă.

Expresia i se mai îmblânzește.

– Nu, e în regulă. Este sora mea. Și este un subiect puțin sensibil, pentru că nu se mai află printre noi…

Sora lui. A spus că a fost sora lui. Și a mai spus că nu se mai află printre noi. Simt că mi se rupe sufletul. Dacă e vorba despre mama lui Bailey, acum chiar că a pierdut-o pentru totdeauna. Bailey și-a trăit întreaga viață crezând că și-a pierdut mama, dar acum va fi cu totul altfel. O va pierde imediat ce a regăsit-o. Motiv pentru care ceea ce spun în continuare este adevărat.

– Îmi pare rău să aud asta. Chiar îmi pare rău.

– Mda…, spune el. Și mie.

Nu vreau să-l presez în continuare în privința lui Kate, nu acum. Pot să verific certificatele de deces când plec de aici. Pot să mă consult cu cineva ca să aflu mai multe.

Dau să mă ridic, dar Charlie se uită pe raft până găsește o anumită fotografie. Îl înfățișează pe Charlie împreună cu o femeie cu părul negru și doi băieți mici, îmbrăcați cu tricouri pe care scrie: Polițist texan.

– Poate era soția mea, Andrea. Cea pe care ai cunoscut-o, vreau să zic. A lucrat aici ani de zile. Când eram la facultate, ea a făcut mai multe ture decât mine.

Îmi dă fotografia înrămată. Mă uit de aproape la ea, la această familie drăguță care privește spre mine, la fosta lui soție, la zâmbetul ei frumos și strălucitor, către cameră.

– Probabil că ea era, spun. E ciudat, nu-i așa? Nu știu nici ce-am făcut cu cheia de la camera de hotel, dar fața ei cred că mi-o amintesc.

Continui să privesc fotografia.

– Băieţii voştri sunt adorabili.

– Mulţumesc. Sunt nişte copii minunaţi. Dar am nevoie de fotografii noi aici. Aveau cinci ani în poza asta, spune el. Iar acum au unsprezece, ceea ce, după cum s-ar grăbi ei să-ţi spună, este, în esenţă, vârsta la care ar trebui să capeţi drept de vot.

Unsprezece. Asta îmi reţine atenţia. Sunt aproape unsprezece ani de când el şi Andrea s-au căsătorit. Andrea a rămas însărcinată puţin înainte sau puţin după aceea.

– Mă cam joacă pe degete totuşi, de la divorţ. Cred că le fac toate poftele doar ca să fiu părintele cool…, îmi explică şi izbucneşte-n râs. Nu prea am câştig de cauză cu ei.

– Probabil că e în regulă, spun.

– Mda, face el, ridicând din umeri. Tu ai copii?

– Nu încă. Nu am găsit bărbatul potrivit.

Este mai adevărat decât mi-aş dori să fie. Charlie îmi zâmbeşte, întrebându-se probabil dacă nu cumva este o invitaţie. Ştiu că ăsta este momentul potrivit, momentul în care trebuie să îi adresez întrebarea la care îmi doresc cel mai mult un răspuns.

Trag de timp însă, gândindu-mă cum să abordez problema.

– Probabil că ar trebui să plec, dar poate mă întorc dacă termin destul de repede.

– Categoric, spune. Vino înapoi ca să sărbătorim.

– Sau ca să mă compătimeşti.

– Sau aşa.

Mă ridic, ca şi cum aş fi gata să plec, cu inima ameninţând să-mi sară din piept.

– Știi… asta e o întrebare bizară. Pot să te întreb? Înainte de a pleca? Îmi închipui că știi o mulțime de oameni din oraș.

– Prea mulți, spune el. Ce vrei să știi?

– Încerc să dau de un tip. Prietena mea și cu mine l-am cunoscut atunci când am fost aici… cu o viață în urmă. Locuia în Austin, probabil că locuiește și acum. Iar prietenei mele i s-a pus rău pata pe el.

Se uită la mine intrigat.

– Așa…

– În fine, ea trece printr-un divorț urât, iar el i-a rămas în minte. Sună ridicol, dar, de vreme ce sunt iar în oraș, m-am gândit că aș putea să-l găsesc. Ar fi un lucru drăguț pe care l-aș putea face pentru ea. Au avut o conexiune. Acum un milion de ani, dar conexiunile profunde sunt greu de găsit, așa că…

– Ai un nume? mă întreabă. Nu că aș avea memoria numelor.

– Dar a fețelor?

– Cu fețele mă descurc destul de bine.

Scot telefonul din buzunar și dau click pe fotografia lui Owen. Este aceeași pe care i-am arătat-o și profesorului Cookman, cea din telefonul lui Bailey, pe care i-am cerut să mi-o trimită și mie. Cu fața lui Bailey acoperită de flori și Owen zâmbind fericit.

Charlie se uită la fotografie.

Și totul se întâmplă atât de repede! Îmi smulge telefonul din mână și dă cu el de tejghea. Sare peste bar și e în fața mea. Nu mă atinge, dar e atât de aproape încât ar putea s-o facă.

– Crezi că e nostim? Cine ești?

Scutur din cap speriată.

– Cine te-a trimis?

– Nimeni.

Mă lipesc cu spatele de zid, iar el vine mai aproape de mine – față-n față, umăr lângă umăr.

– Te legi de familia mea, spune. Cine te-a trimis aici?

– Las-o în pace!

Mă uit spre ușă și o văd pe Bailey stând în prag. Ține lista într-o mână și un pahar de cafea în cealaltă.

E speriată. Dar mai mult de atât, e furioasă, ca și cum ar fi gata, la nevoie, să arunce cu un scaun în el.

Charlie arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Să fiu al naibii! spune.

Se îndepărtează încet de mine. Respir adânc, o dată și încă o dată, iar bătăile inimii mi se mai domolesc.

Suntem într-un tablou ciudat. Bailey și Charlie se holbează unul la altul în timp ce eu mă trag de lângă perete. Nu e mai mult de un metru între oricare dintre noi, dar nici unul nu se mișcă. Nici nu se apropie, nici nu se îndepărtează. Dintr-odată, lui Charlie îi dau lacrimile.

– Kristin? spune.

Auzindu-l cum îi spune pe nume, chiar dacă e un nume pe care nu-l recunosc, mi se taie respirația.

– Nu sunt Kristin, spune ea, scuturând din cap, și vocea i se curmă.

Mă aplec și îmi culeg telefonul de pe jos, cu ecranul crăpat. Dar funcționează încă. Aș putea să sun la poliție. Aș putea să cer ajutor. Merg ușor înapoi, spre Bailey.

Protejeaz-o.

Când eu ajung la Bailey, Charlie ridică mâinile în semn că se predă, iar uşa albastră este exact în spatele nostru. Scările şi lumea de afară, dincolo de ea.

– Uite ce-i, îmi pare rău. Pot să vă explic. Dacă vreţi să luaţi loc, spune. Durează un minut. Puteți face asta? Luați loc. Aș vrea să vă vorbesc, dacă-mi permiteți.

Face semn spre o masă la care am putea sta cu toții. Și se îndepărtează de noi, ca să ne dea de înțeles că e alegerea noastră. Și văd în ochii lui că vorbește serios. Exprimă mai mult regret decât furie.

Dar fața lui e încă roșie ca focul, iar eu nu am încredere după furia pe care am văzut-o, după frica pe care am simțit-o. De oriunde o fi venit, nu-mi permit s-o țin pe Bailey în preajmă până nu aflu care este legătura lui cu ea.

Așa că mă întorc spre Bailey. Mă întorc, o apuc brutal de poala cămășii și o trag spre ușă.

– Fugi! îi spun. Acum!

Și, ca și cum ar fi ceva ce am repetat, fugim împreună în jos, pe scări, apoi afară, pe străzile orașului Austin, departe de Charlie Smith.

Ai grijă ce-ți dorești

Mergem cu pași iuți pe Congress Street.

Încerc să găsesc drumul înapoi, spre camera noastră de hotel, de dincolo de pod. Trebuie să ajungem în acel loc sigur, să ne strângem lucrurile și să mă pot gândi la cea mai rapidă cale de a părăsi orașul.

– Ce s-a întâmplat acolo? mă întreabă Bailey. Te-ar fi atacat?

– Nu știu, îi spun. Nu cred, totuși.

Îi pun mâna pe spate, ghidând-o prin mulțimea care se revarsă pe străzi după programul de lucru – cupluri, grupuri de studenți, un tip care plimbă o duzină de câini în lesă. Merg în zigzag, sperând să fie mai greu pentru Charlie – în caz că ne urmărește –, tipul care s-a înfuriat atât de tare când a văzut fotografia lui Owen, încât a explodat efectiv.

– Mai repede, Bailey.

– Merg cât pot de repede, spune. Ce vrei să fac? E înghesuială.

Are dreptate. În loc ca mulțimile să se rărească pe măsură ce ne apropiem de pod, valul crește și cu toții se înghesuie să încapă pe podul pietonal îngust.

Mă întorc să mă asigur că Charlie nu ne urmărește. Moment în care îl văd – la câteva intersecții în urmă. Se mișcă rapid, dar nu ne-a reperat încă. Se uită în stânga și în dreapta.

Congress Avenue Bridge este drept în față. O înhață pe Bailey de cot și ne îndreptăm spre podul pietonal. Dar pietonii se mișcă încet, dacă se mișcă, tot podul e blocat de lume. E bine, în sensul că e mai ușor să te pierzi în mulțime, dar toată lumea pare să se fi oprit din mers.

Cam toată lumea de pe pod stă pe loc, mulți uitându-se în jos, la apa de dedesubt.

– Oamenii ăștia au uitat cum se merge? întreabă Bailey.

Un tip în cămașă hawaiiană, cu o cameră foto enormă – un turist, dacă e să ghicesc –, se întoarce și ne zâmbește. Pare să creadă că întrebarea lui Bailey i se adresează în mod direct.

– Așteptăm liliecii, spune.

– Liliecii? întreabă Bailey.

– Da. Liliecii. Ies să se hrănească în fiecare seară pe la ora asta.

În momentul acela auzim: „UITE-I CĂ VIN!“

Și, într-un val rapid, sute și sute de lilieci se ridică în zbor de sub pod, spre cer. Mulțimea strigă în timp ce liliecii zboară într-un stol de forma unei panglici – un roi superb, perfect coordonat.

Dacă Charlie este încă în urma noastră, nu pot să-l văd. A dispărut. Sau noi am dispărut, două spectatoare la zborul liliecilor, într-o seară frumoasă în Austin.

Mă uit în sus, la cerul năpădit de lilieci, care se deplasează ca și cum ar dansa în sincron. Toată lumea aplaudă în vreme ce ei dispar în noapte.

Tipul cu cămașă hawaiiană își îndreaptă obiectivul spre cer, fotografiindu-i în timp ce se îndepărtează.

Trec pe lângă el și îi fac semn lui Bailey să țină pasul.

– Trebuie să ne mișcăm, îi spun. Înainte de a ne bloca aici.

Bailey prinde ritmul. Și reușim să trecem podul, apoi o rupem amândouă la fugă. Nu ne oprim până nu cotim pe aleea lungă din dreptul hotelului nostru. Nu ne oprim până nu ajungem în fața hotelului, unde portarul ne deschide.

– Stai puțin, spune Bailey. Trebuie să ne oprim o clipă.

Își pune palmele pe umeri, încercând să-și recapete suflul. Dau să protestez. Suntem atât de aproape de siguranța din spatele ușilor hotelului, atât de aproape de spațiul privat al cămăruței noastre.

– Și dacă ți-aș spune că-mi amintesc de el?

Mă uit la portarii care tăifăsuiesc între ei. Încerc să le captez privirile, să-i fac să fie atenți, ca și cum ei ne-ar putea apăra.

– Dacă ți-aș spune că îl cunosc pe tip, pe Charlie Smith?

– Îl cunoști?

– Îmi amintesc că am fost strigată pe numele acela, spune ea. Kristin. Când l-am auzit pe el pronunțându-l, mi-am amintit imediat. Cum să uiți așa ceva? Cum e posibil?

– Uităm tot felul de lucruri pe care nu ne ajută nimeni să ni le amintim, îi spun.

Bailey rămâne liniștită. De fapt, tăcută. Apoi spune cuvintele pe care amândouă am evitat să le spunem cu glas tare.

– Crezi că femeia aceea, Kate, este mama mea, nu-i așa? zice, poticnindu-se la cuvântul „mama“, ca și cum i-ar arde limba.

– Așa cred. S-ar putea să mă înșel, dar așa cred.

– De ce ar fi mințit tata în privința mamei mele?

Mă privește în ochi. Nu încerc să-i răspund. Nu am nici un răspuns potrivit pentru ea.

– Nici nu mai sunt sigură în cine ar trebui să am încredere, spune ea.

– În mine, îi spun. Doar în mine.

Își mușcă buza, ca și cum m-ar crede, sau, cel puțin, ca și cum ar începe să mă creadă – și nici nu pot spera la mai mult în momentul de față. Pentru că nu poți să le ceri oamenilor să aibă încredere în tine. Trebuie să le demonstrezi că pot avea. Și eu n-am avut destul timp la dispoziție.

Portarii se uită la noi. Nu sunt sigură dacă ne și ascultă, dar de uitat, se uită. Și simt, simt cât de mult vreau s-o duc pe Bailey de-aici. S-o iau din Austin. Imediat.

– Vino cu mine, îi spun.

Nu se opune. Trecem pe lângă portari, străbatem holul hotelului și o luăm spre lifturi.

Dar, de cum păşim înăuntru, un bărbat intră și el după noi – un tip tânăr, care mi se pare că se uită ciudat la Bailey. Poartă o vestă gri tricotată, și are urechile pline de cercei.

Știu că e o idee paranoică să cred că ne urmărește. Știu. Dacă se uită la Bailey, probabil o face doar pentru că frumoasă.

Nu risc, totuși, așa că o iau pe Bailey de la lifturi și o duc spre scările din spate, cu inima bubuindu-mi în piept.

Deschid ușa și îi fac semn spre scări.

– Pe aici, îi zic.

– Unde mergem? mă întreabă. Avem opt etaje de urcat.

– Bucură-te că nu-s douăzeci.

Cu un an și jumătate în urmă

– Mai e ceva ce trebuie să știu? am întrebat. Înainte ca avionul ăsta să decoleze?

– Vorbim la modul metaforic sau concret? Concret, cum ar fi detalii ce țin de mecanica avionului ăstuia? Pentru că am făcut un scurt stagiu la Boeing când am ajuns prima dată la Seattle.

Eram în avionul care zbura de la New York la San Francisco, cu un bilet doar dus pentru mine. The Shop plătise pentru amândoi bilete la clasa întâi, pentru că Owen fusese la New York în interes de afaceri, ocupându-se de listarea companiei la bursă. Stătuse la New York cu o săptămână în plus față de cât planificase inițial, ca să mă ajute să mă mut.

Petrecuserăm ultimele câteva zile strângând lucrurile din apartamentul meu și din atelier. Iar când aterizam, trebuia să mă mut direct în casa lui. Casa lui și a lui Bailey. Care avea să devină și casa mea. Iar în scurt timp, eu aveam să fiu soția lui.

– Te întreb ce ai omis. Despre tine.

– Cât mai poți încă să cobori? Avionul n-a început să ruleze pe pistă. Probabil că mai ai timp…

Mi-a strâns mâna, încercând să detensioneze situația. Dar eu încă eram încordată. Dintr-odată, mă simțeam mult prea încordată.

– Ce vrei să știi? m-a întrebat.

– Spune-mi despre Olivia, am zis.

– Ți-am spus o mulțime de lucruri despre Olivia, a zis el.

– Nu chiar. Am senzația că nu știu decât datele de bază. Iubita ta încă din facultate, profesoară. Născută și crescută în Georgia.

N-am mai menționat restul… că a pierdut-o într-un accident de mașină. Nici că nu mai fusese implicat în nici o relație serioasă de atunci.

– Acum, că urmează să fac cu adevărat parte din viața lui Bailey, vreau să știu mai multe despre mama ei.

A înclinat din cap, ca și cum s-ar fi gândit de unde să înceapă.

– Când Bailey era încă doar un bebeluș, am făcut cu toții o călătorie la Los Angeles. Era în weekendul în care un tigru scăpase de la grădina zoologică. Un tigru tânăr, care era la grădina zoologică de numai un an. Nu scăpase doar din cușca lui, ci din grădina zoologică. Și ajunsese în curtea unei familii din Brentwood, în vestul orașului. Când a ajuns acolo, n-a rănit pe nimeni. S-a culcușit sub un copac și a tras un pui de somn. Olivia era afectată de povestea asta, și așa a descoperit mai multe.

Am zâmbit.

– Și anume?

– Familia în a cărei curte s-a adăpostit tigrul fusese la zoo cu numai câteva săptămâni înainte, iar unul dintre cei doi băieți făcuse o obsesie pentru tigru. Plânsese când trebuise să se despartă de el și nu înțelesese de ce nu puteau lua tigrul cu ei acasă. Cum îți explici că tigrul ajunsese tocmai acasă la acest băiat? O coincidență? Așa au decis zoologii. Familia locuia aproape de grădina zoologică. Dar Olivia a văzut-o ca pe o dovadă că uneori îți găsești drumul către locul unde ești cel mai dorit.

– Îmi place povestea asta.

– Ai fi iubit-o, a spus.

Apoi a zâmbit și a privit pe fereastra avionului.

– N-aveai cum… să n-o iubești.

L-am strâns de umăr.

– Mulțumesc.

S-a întors spre mine.

– Te simți mai bine?

– Nu tocmai, am spus.

A râs.

– Ce altceva vrei să știi?

Am încercat să mă gândesc ce întrebam eu de fapt – nu era vorba despre Olivia. Nici măcar despre Bailey. Nu tocmai.

– Mă gândesc… mă gândesc că am nevoie să te aud spunând-o, am zis.

– Ce să spun?

– Că facem ceea ce trebuie.

Atunci am fost cel mai aproape – atunci aproape că am reușit să exprim ceea ce mă îngrijora de fapt. De când îl pierdusem pe bunicul, nu mai eram obișnuită să fac parte dintr-o familie. Și nici pe aceea n-o simțisem tocmai ca pe o familie. Fuseserăm mai degrabă ca un duo care-și croise drum prin viață, doar eu și el. La înmormântarea lui a fost ultima dată când mi-am văzut mama. Telefoanele pe care le dădea de ziua mea (sau în preajma zilei mele) erau singurele noastre forme de comunicare până în acel moment.

Acum, avea să fie ceva diferit. Urma să fac pentru prima dată parte dintr-o familie adevărată. Mă simțeam complet nesigură pentru că nu știam cum să procedez, cum să mă bazez pe Owen, cum să-i arăt lui Bailey că poate conta pe mine.

– Facem ceea ce trebuie, a spus Owen. Îți jur pe tot ceea ce contează pentru mine că eu așa simt.

Am încuviințat din cap și m-am calmat. Pentru că l-am crezut. Și pentru că nu-mi făceam cu adevărat griji, cel puțin nu în legătură cu el. Chiar dacă nu știam încă totul despre el, știam că e un om bun. Îmi făceam griji în legătură cu toate celelalte lucruri.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de fruntea mea.

– N-o să fiu dobitocul ăla care îți spune că trebuie să ai încredere în cineva la un moment dat.

– Vei fi dobitocul care o spune fără s-o spună?

Avionul a început să dea cu spatele, zgâlțâindu-ne înainte de a întoarce și a înainta ușor spre pistă.

– Așa se pare, a spus el.

– Știu că pot avea încredere în tine, i-am răspuns. Și am. Am mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva.

M-a luat de mână și și-a strecurat degetele printre ale mele.

– La modul metaforic sau concret?

M-am uitat în jos la degetele noastre împletite în felul acela, tocmai la timp pentru decolare. M-am uitat fix, găsindu-mi alinarea în imaginea aceea.

– Sper să fie totuna, i-am răspuns.

Avocatul cel Bun

Când ajungem înapoi, în camera de hotel, încui uşa în urma noastră.

Încep să mă uit prin cameră, hainele noastre sunt împrăştiate pe podea, valizele sunt deschise.

– Apucă-te să-ţi strângi lucrurile, spun. Aruncă-le direct în valiză. Plecăm de-aici în cinci minute.

– Unde ne ducem?

– Să închiriem o maşină şi să pornim spre casă.

– De ce mergem cu maşina? mă întreabă.

Nu vreau să-i spun mai multe. Că nu vreau nici măcar să mergem la aeroport. Că mi-e teamă că ei o să ne caute acolo. Indiferent cine sunt ei. Că nu ştiu ce a făcut tatăl ei, dar ştiu cine este. Şi nu putem avea încredere în nici o persoană care reacţionează la poza lui aşa cum a reacţionat Charlie. Este cineva de care trebuie să fugim.

– Şi de ce plecăm acum? Ne apropiem…, începe ea, apoi face o scurtă pauză. Nu vreau să plecăm până nu ne lămurim.

– O să ne lămurim, îţi promit, dar nu aici, îi spun. Nu aici, unde s-ar putea să fii în pericol.

Dă să protesteze, dar ridic mâna s-o opresc. Rareori îi spun ce să facă, aşa că ştiu că pot s-o dau în bară dacă încep s-o fac acum. Şi totuşi. Trebuie să mă asculte. Pentru că trebuie să plecăm. Trebuia să fi plecat deja.

– Bailey, spun. N-avem de ales. Suntem depăşite de situaţie.

Bailey se uită la mine surprinsă. Poate e surprinsă că-i spun adevărul, că nu caut să îndulcesc pilula. Poate că vrea să renunțe la a mă convinge că greșesc în decizia mea de a ne întoarce acasă. Nu pot să-i deslușesc expresia. Dar încuviințează din cap și nu continuă disputa, așa că hotărăsc să-mi însușesc victoria.

– OK. O să fac bagajul.

– Mulțumesc.

– Mda…

Începe să-și strângă hainele, iar eu mă duc în baie și închid ușa după mine. Mă uit în oglindă la fața mea obosită. Am ochii injectați și întunecați, și chipul palid.

Îmi arunc apă pe față și respir adânc de câteva ori, încercând să-mi domolesc bătăile inimii – încercând să-mi încetinesc gândurile haotice care mi se perindă prin minte, deși unul dintre ele își găsește oricum drumul până la suprafață. În ce ne-am băgat aici?

Ce știu? Ce am nevoie să știu?

Bag mâna în buzunar și ating telefonul. Mă tai la deget în ecranul crăpat și un ciob micuț mi se înfige în piele. Selectez din agendă numărul lui Jake și îi trimit un SMS.

Te rog răspunde urgent. Katherine „Kate“ Smith. Numele de fată. Frate Charlie Smith. Austin, Texas. Verifică naștere fiică, de vârsta lui Bailey. Nume Kristin. Austin, Texas. Plus: caută certificat căsătorie și certificat deces. Nu voi fi putea fi contactată la telefon.

Pun telefonul sub picior și sunt gata să-l zdrobesc. Chiar dacă e singura cale prin care Owen poate să ne găsească. Este, de asemenea, calea prin care

oricine ne poate găsi. Iar dacă bănuielile mele sunt corecte, nu vreau ca asta să se întâmple. Vreau să plecăm din Austin fără să fim descoperite. Vreau să scăpăm de Charlie Smith şi de oricine mai e cu el.

Dar e ceva ce nu-mi dă pace, ceva ce vreau să-mi amintesc înainte de a ne deconecta de lume.

Ce mă sâcâie? Ce simt că ar trebui să găsesc? Nu pe Kate Smith, nu pe Charlie Smith. Altceva.

Iau telefonul şi mai dau o căutare după numele lui Katherine Smith. Google îmi oferă mii de linkuri pentru un nume atât de comun. Unele care pot să ducă la acea Katherine pe care o caut, dar nu duc: o profesoară de istoria artei care a absolvit Universitatea Texas din Austin; o bucătăreasă-şefă născută şi crescută în Lake Austin; o actriţă care seamănă oarecum cu acea Kate pe care am văzut-o în pozele de la bar. Dau click pe linkul cu actriţa şi mi se deschide o fotografie cu ea într-o rochie de gală.

Şi mi se aprinde beculeţul: ştiu ce încerc să-mi amintesc, ce mi-a atras atenţia la barul The Never Dry.

Era acel extras dintr-un ziar, pe care l-am observat de cum am intrat în bar.

Articolul includea o fotografie cu Kate îmbrăcată într-o rochie de gală. Kate în rochie de gală, Charlie îmbrăcat în frac, cuplul mai în vârstă care îi încadra. Meredith Smith. Nicholas Bell. Titlul spune: NICHOLAS BELL PRIMEŞTE PREMIUL STAR. Numele lui era şi el sub fotografie.

Nicholas Bell. Soţul lui Meredith Smith. Ea era şi în alte fotografii, dar el nu. De ce nu apare şi în alte fotografii, cu excepţia acelui articol? De ce-mi sună cunoscut numele lui?

Bag numele în motorul de căutare şi aflu.

*

Iată cum a început povestea.

Un elev eminent, tânăr şi chipeş, Presidential Scholar[22] din El Paso, Texas,

era unul dintre primii absolvenţi ai liceului său care mergea la facultate, şi nu oriunde, ci la Facultatea de Drept din cadrul Universităţii Texas din Austin.

Provenea dintr-o familie modestă, dar banii nu erau motivaţia lui pentru a deveni avocat. Nici măcar după o copilărie în care n-a ştiut întotdeauna de unde avea să vină următoarea lui masă. A refuzat tot felul de oferte de la firme de avocatură din New York şi San Francisco, pentru a deveni apărător din oficiu în oraşul Austin. Avea douăzeci şi şase de ani. Era tânăr, idealist şi proaspăt însurat cu iubita lui din liceu, o asistentă socială care avea aspiraţii legate de copii frumoşi, dar absolut deloc (în momentul acela) de o casă luxoasă.

Numele lui era Nicholas, dar în scurt timp şi-a câştigat porecla Avocatul cel Bun, ocupându-se de cazurile pe care nu le voia nimeni, ajutând acuzaţi care nu ar fi avut parte de un proces corect dacă i-ar fi reprezentat altcineva, căruia i-ar fi păsat mai puţin.

Nu este clar cum a pornit Nicholas de aici şi a ajuns avocatul cel rău.

Nu este clar cum a devenit consilierul juridic cel mai de încredere pentru unul dintre cartelurile crimei organizate din America de Nord.

Organizaţia era stabilită în New York şi în sudul Floridei, unde trăiau liderii de vârf, în locuri precum Fisher Island şi South Beach. Jucau golf şi purtau costume Brioni şi le spuneau vecinilor că lucrează în domeniul securităţii. Aşa opera noul regim. În linişte. Eficient. Brutal. Locotenenţii lor le apărau interesele şi puterea în câteva afaceri-cheie – extorcări, cămătărie, narcotice –, extinzându-se de asemenea la surse mai sofisticate de venituri, precum jocurile de noroc online şi fraudele cu acţiuni pe Wall Street.

Mai remarcabil, au văzut potenţialul afacerilor cu oxicodonă cu mult înaintea competitorilor lor. Şi în timp ce aceştia încă se ocupau cu drogurile tradiţionale (heroină, cocaină), această organizaţie a devenit cel mai mare traficant de oxicodonă din America de Nord.

Aşa a ajuns Nicholas pe orbita lor. Unul dintre tinerii asociaţi ai organizaţiei a dat de necaz în Austin, în timp ce distribuia oxicodonă la UT-Austin. Nicholas a reuşit să-l scape de închisoare.

Apoi Nicholas şi-a petrecut cea mai mare parte din următorii treizeci de ani luptând în numele acestei organizaţii – munca lui conducând la achitări şi procese nule în optsprezece cazuri de acuzaţii de omor, douăzeci şi opt de acuzaţii de trafic de droguri şi şaizeci şi una de acuzaţii de extorcare şi fraudă.

S-a dovedit neprețuit şi s-a îmbogăţit în felul acesta. Dar în timp ce DEA[23] şi FBI continuau să piardă caz după caz împotriva lui, a devenit el însuşi o ţintă. Nicholas rămânea încrezător că nu vor găsi nimic care ar putea dovedi că este altceva decât un avocat devotat meseriei sale.

Până când s-a întâmplat ceva rău. Fiica lui adultă mergea pe stradă, venind acasă de la muncă, de la jobul ei pe care îl iubea. De un an, era grefieră la Curtea Supremă din Texas şi proaspătă mamă. Mergea spre casă, după o săptămână de muncă lungă, când o maşină a lovit-o.

Ar fi părut un accident ca toate accidentele, cu fugă de la locul faptei, doar că ea a fost lovită pe o străduţă din apropierea casei sale din Austin, într-o zi senină, într-o vineri după-amiază. Iar în după-amiezile de vineri, Nicholas era acasă la fiica lui, împreună cu nepoata. Doar ei doi. Era partea lui preferată din săptămână, când îşi lua nepoata de la orele de muzică şi o ducea în parc unde o dădea în leagăn, în parcul care se afla la o stradă distanţă de locul în care fiica lui a fost omorâtă. Aşa încât el să fie acela care o găseşte, acela care o vede.

Clienţii lui au spus că ei nu au avut nimic de-a face cu accidentul, chiar dacă pierduse un caz important pentru ei. Şi părea să fie adevărat. Ei nu se duceau după familiile oamenilor. Dar cineva o făcuse. Ca răzbunare. Şi ca avertisment. Se făceau speculaţii, cum că ar fi fost membri ai unei alte organizaţii, care voiau să obţină serviciile lui.

Dat nici unul dintre aceste detalii n-a contat pentru soţul fiicei lui, care nu putea să-l învinuiască decât pe socrul lui. Faptul că s-a întâmplat într-o vineri după-amiază l-a convins că angajatorii socrului său erau implicaţi într-un fel sau altul. Şi, în orice caz, l-a acuzat pe socrul lui pentru legăturile profunde cu acest gen de oameni, care făceau posibilă ipoteza – care puteau provoca o asemenea tragedie unei familiei.

Nu că Avocatul cel Bun ar fi vrut ca fiica lui să pățească ceva. Întotdeauna fusese un tată minunat și a fost distrus de moartea ei, dar ginerele lui era prea furios ca să-i pese. Iar ginerele lui știa anumite lucruri. Știa lucruri pe care Avocatul cel Bun avusese încredere că n-o să le dezvăluie nimănui.

Și de aceea, ginerele a putut să întoarcă probele autorităților împotriva socrului său și să devină martorul principal în cazul care l-a trimis pe socru la închisoare, dând o lovitură organizației în sine – optsprezece dintre membrii ei au primit condamnări. Avocatul cel Bun s-a prăbușit în urma lor.

Ginerele și fiica lui micuță, care avea să păstreze doar câteva amintiri despre mama și despre bunicul ei, au dispărut după proces și nu s-a mai auzit nimic despre ei.

Numele complet al avocatului era Daniel Nicholas Bell, cunoscut ca D. Nicholas Bell.

Ginerele lui se numea Ethan Young.

Numele fiicei lui Ethan era Kristin.

Las telefonul să-mi cadă pe gresie și îl zdrobesc. Îl zdrobesc scurt, lovindu-l tare cu piciorul, așa cum n-am mai lovit nimic niciodată.

Deschid ușa băii. Deschid ușa s-o iau pe Bailey, să ne luăm lucrurile și să ne cărăm naibii din Austin. Nu în cinci minute. Nu în cinci secunde. Acum!

– Bailey, trebuie să dispărem de aici imediat. Ia doar ce ai apucat să strângi. Plecăm.

Dar camera de hotel e goală. Bailey nu mai e acolo.

A plecat.

– Bailey!

Inima mi-o ia la goană în timp ce mă duc după telefon s-o sun, să-i trimit un mesaj. Și îmi amintesc că tocmai mi-am făcut mobilul praf. Nu am telefon.

Așa că alerg pe hol, care e pustiu, cu excepția unui cărucior de curățenie. Trec în fugă pe lângă el și mă îndrept spre lifturi și spre scări. Nu e acolo. Nu e nimeni acolo. Iau liftul și cobor în hol, sperând că s-a dus la barul hotelului să ia o gustare. Intru în restaurantele hotelului, în fiecare dintre ele, intru la Starbucks. Bailey nu e nici acolo. Bailey nu e nicăieri.

Într-un asemenea moment, iei sute de decizii. Iei decizii tot timpul. Iar cea la care n-ai stat să te gândești de două ori n-ar trebui să hotărască ce i se va întâmpla ei: intri în camera ta de hotel și încui de două ori ușa. Te gândești că sunteți în siguranță. Apoi te duci la baie. Intri în baie și ai încredere într-o fată de șaisprezece ani că va rămâne în pat, că va rămâne în cameră, pentru că… unde să se ducă?

Numai că ea este înspăimântată. Numai că ea ți-a spus că nu vrea să plece din Austin.

Și atunci, de ce ai crezut că va merge fără să se opună?

De ce ai crezut că o să te asculte?

Mă reped înapoi, în lift, și înapoi, pe hol. Sunt furioasă pe mine pentru că telefonul meu zace spart pe podeaua băii, că nu-l am ca să-i trimit un mesaj. Că nu-l am ca să pornesc localizarea și să-i dau de urmă.

– Bailey, te rog, răspunde-mi!

Intru în cameră și mă uit din nou în jur, ca și cum mi-aș închipui că se ascunde pe undeva, în cei cincizeci de metri pătrați. Caut în dulapul de haine, caut sub paturi, sperând s-o găsesc ghemuită, plângând. Vrând să fie singură. Suferindă, dar în siguranță.

Ușa se deschide. Simt o ușurate de moment. E o ușurare pe care n-am mai simțit-o niciodată, la gândul că Bailey s-a întors, la gândul că am trecut pe lângă ea când am căutat-o frenetic prin hotel – că tot ce a făcut, la urma urmei, a fost să iasă pe hol să facă rost de o frapieră cu gheață sau de un suc. Că s-a dus să-l sune pe Bobby. Că a găsit o țigară și s-a dus afară s-o fumeze. Oricare dintre aceste variante sau toate la un loc. Dar nu e Bailey cea care stă în ușă.

Este Grady Bradford.

Grady stă acolo, cu blugii lui decoloraţi şi cu şapca de baseball pusă cu cozorocul la spate. Şi cu canadiana lui stupidă.

Mă străpunge cu o privire mânioasă, cu braţele încrucişate la piept.

– Acum chiar că te-ai apucat să strici tot.

Philip Moulthrop (n. 1942, Atlanta, Georgia) – unul dintre cei mai faimoşi artişti prelucrători de lemn din Statele Unite

În original: Keep Austin Weird, slogan al Alianţei pentru Afaceri Independente din Austin, care promovează micile afaceri locale; a devenit deviza întregului oraş. Obiectivele şi denumirile bizare constituie un specific cultural al oraşului.

Un soi de ardei iute originar din Mexic

Club de blues fondat în 1975 de Clifford Antone (1949–2006). În paralel, a funcţionat Antone's Records and Tapes, o casă de înregistrări independentă.

Este şi titlul unui film documentar despre clubul Antone's (2004)

Teren de baseball, bază pentru echipa locală de baseball Longhorn

Episcopal Church – biserică de rit protestant, dar afiliată Comuniunii Anglicane

Denumire generică pentru o mare varietate de gustări tradiţionale chinezeşti care constau dintr-un aluat umplut cu diferite ingrediente, apoi prăjit sau gătit la aburi.

Newton, Massachusetts, se află la aproximativ unsprezece kilometri de Boston şi este considerat o suburbie a acestuia.

Oraş din Silicon Valley, situat la circa cincizeci de kilometri de San Francisco

Restaurant bazat pe aprovizionarea directă de la micii producători locali

U.S. Presidential Scholars Program, patronat de preşedintele SUA, constă în oferirea de distincţii unor elevi din ultimul an de liceu (extins ulterior şi la studenţi) pentru merite extraşcolare deosebite.

Drug Enforcement Administration – agenţie federală subordonată Departamentului Justiţiei, care se află într-un raport de coordonare cu FBI

PARTEA A TREIA

„Nu poți sculpta în lemnul putred.“

Proverb chinez

Când eram tineri

Biroul Șerifilor Federali din Austin este situat pe o stradă laterală, iar ferestrele sale dau spre alte clădiri și spre parcarea de peste drum. Cele mai multe dintre aceste clădiri sunt întunecate și închise pe timpul nopții. Parcarea e aproape goală. Dar biroul lui Grady – și cele ale colegilor săi – sunt luminate și în plină activitate.

– Haide să recapitulăm, încă o dată, spune Grady.

Se așază pe marginea biroului său, în timp ce eu mă plimb de colo colo prin încăpere. Simt că mă judecă, dar nu e nevoie. Nimeni nu mă poate judeca mai aspru decât mă judec eu. Bailey a dispărut. A dispărut. E pe undeva, singură.

– Cum ne ajută asta s-o găsim pe Bailey? întreb. Dacă nu mă arestezi, eu mă duc s-o caut.

Pornesc spre ieșirea din birou, dar Grady sare de pe marginea biroului și îmi blochează trecerea.

– Avem optsprezece agenți care o caută. Ceea ce trebuie tu să faci acum e să treci din nou prin toată povestea. Dacă vrei să ne ajuți s-o găsim, ăsta e singurul lucru pe care poți să-l faci.

Îi susțin privirea pentru o clipă, dar cedez, știind că are dreptate.

Mă întorc spre ferestre și privesc afară, ca și cum ar putea ajuta la ceva – ca și cum aș putea s-o zăresc pe Bailey undeva, jos, pe stradă. Nu știu la cine mă uit – la mulțimea de oameni care străbat în noaptea aceea orașul Austin. Razele argintii ale lunii, care oferă singura lumină, fac să pară și mai înfricoșător faptul că Bailey e singură pe acolo pe undeva, rătăcind printre ei.

– Dacă a luat-o el? spun.

– Nicholas?

Încuviinţez din cap şi gândurile încep să mi se învălmăşească în minte. Revin obsesiv la tot ceea ce ştiu acum despre el – cât de periculos este, până într-acolo încât Owen a trebuit să fugă de el. Ca să-şi ţină fiica departe de lumea lui Nicholas. Şi cum am adus-o eu înapoi.

Protejeaz-o.

– E puţin probabil, spune Grady.

– Dar nu imposibil?

– Cred că nimic nu e imposibil acum, că ai adus-o în Austin.

Încerc să mă încurajez, ceva ce Grady se pare că nu are de gând să facă.

– Nu putea să ne găsească atât de repede…, spun.

– Nu, probabil că nu.

– Dar tu cum ne-ai găsit? îl întreb.

– Păi, apelul tău de azi-dimineaţă nu ţi-a făcut nici un serviciu. Apoi am primit veşti de la avocatul tău din New York, Jake Anderson. Mi-a spus că sunteţi în Austin şi că nu poate da de tine. Că ai dispărut de pe radar şi era îngrijorat. Aşa că am pus să fii urmărită. Evident, nu destul de rapid…

Mă întorc şi-l privesc.

– De ce naiba aţi venit în Austin? mă întreabă.

– În primul rând, pentru că ai apărut din senin la uşa mea, îi spun. Mi s-a părut suspect.

– Owen nu mi-a spus că eşti detectiv.

– Mie Owen nu mi-a spus nimic din toate astea. Punct.

Nu pare înțelept să insist asupra faptului că n-aș fi venit aici dacă Grady mi-ar fi spus ce se petrece, dacă cineva mi-ar fi spus și mie adevărul despre Owen și trecutul lui. Grady e prea nervos ca să-i pese de asta. Totuși, nu mă pot abține. Dacă e să arătăm cu degetul, atunci nu spre mine trebuie arătat.

– În ultimele șaptezeci și două de ore, am aflat că soțul meu nu e câtuși de puțin cine am crezut eu că e. Ce-ar fi trebuit să fac?

– Ceea ce ți-am spus eu să faci, răspunde el. Să fii discretă și să-ți iei un avocat. Și să mă lași pe mine să-mi fac treaba.

– Și care e treaba ta, mai exact?

– Owen a hotărât cu mai bine de zece ani în urmă să-și scoată fiica dintr-un mediu în care n-ar fi putut s-o protejeze. Să-i ofere un alt început în viață. L-am ajutat să facă asta.

– Dar Jake mi-a spus că… Am crezut că Owen nu este în programul de protecţie a martorilor.

– Jake are oarecum dreptate. Owen nu este în programul de protecţie a martorilor. Nu tocmai.

Îl privesc confuză.

– Ce dracu’ vrea să însemne asta?

– S-a stabilit ca Owen să fie înscris în WITSEC[24] după ce a acceptat să depună mărturie, dar nu s-a simţit niciodată în siguranţă. I se părea că sunt prea multe fisuri, prea multe persoane în care trebuia să se încreadă. Iar în timpul procesului, a existat și o mică scurgere de informaţii.

– Adică?

– Cineva de la biroul din New York a compromis noile identităţi pe care le asiguraserăm pentru Owen și Bailey. După asta, Owen n-a mai acceptat implicarea nici unei entităţi guvernamentale.

– Șocant, spun.

– Nu se practică, dar am înțeles de ce a vrut să adopte alt traseu. De ce a dispărut împreună cu Bailey. Nimeni n-a știut unde se duc. Nimeni altcineva de la Biroul Șerifilor Federali. Ne-am asigurat că nu există nici o pistă care să ducă la el.

Grady a străbătut cu avionul mai bine de jumătate din țară ca să-l verifice pe Owen, să-i verifice familia, să-l ajute să iasă din încurcătura asta.

– Nimeni, în afară de tine, vrei să spui.

– În mine a avut încredere, spune el. Poate pentru că, pe atunci, eram nou aici. Poate că i-am câștigat încrederea. Va trebui să-l întrebi pe el de ce.

– Pe moment, nu prea pot să-l întreb nimic, îi zic.

Grady se duce la ferestre și se sprijină de ele. Poate e doar impresia mea, dar văd ceva în ochii lui, văd compasiune.

– Owen și cu mine nu vorbim prea des, spune el. În cea mai mare parte a timpului, și-a văzut de viața lui. Cred că ultima dată când m-a contactat a fost ca să-mi spună că se însoară cu tine.

– Și ce ți-a mai spus?

– Mi-a spus că tu schimbi totul. Mi-a spus că n-a mai fost niciodată așa de îndrăgostit.

Închid ochii la auzul acelor cuvinte – înțeleg perfect și am și eu aceleași sentimente profunde.

– Adevărul este că am încercat să-l conving să nu continue relația cu tine, spune Grady. I-am spus că sentimentele o să-i treacă.

– Mulțumesc frumos.

– Nu m-a ascultat când i-am zis să renunțe. Dar se pare că m-a ascultat când i-am zis că nu trebuie să-ți spună nimic despre trecutul lui. Că ar fi fost prea periculos pentru tine. Că dacă într-adevăr voia să fie cu tine, trebuia să lase trecutul în afara relației voastre.

Mă gândesc la noi doi în pat, Owen luptând cu tentaţia de a-mi spune, Owen vrând să-mi spună tot adevărul despre trecutul lui. Poate că avertismentul lui Grady l-a oprit. Poate că avertismentul lui Grady l-a oprit pe Owen să-mi mărturisească şi să gestionăm situaţia asta împreună.

– E felul tău de a-mi spune să dau vina pe tine, şi nu pe el? îl întreb. Pentru că o fac cu plăcere.

– E felul meu de a-ţi spune că toţi avem secrete pe care nu le împărtăşim, spune el. Ca şi prietenul tău avocat, Jake. Mi-a spus că aţi fost logodiţi cândva.

– Ăsta nu e un secret, spun. Owen ştie despre Jake.

– Şi cum crezi că s-ar simţi că l-ai implicat în asta? întreabă el.

„Rămăsesem fără opţiuni“, am vrut să-i zic. Dar ştiu că ar fi o greşeală prostească să mă contrazic cu el. Grady încearcă să mă pună în defensivă, ca şi cum aşa i-ar fi mai uşor să scoată ceva de la mine – nu neapărat un secret, cât mai degrabă să afle care-mi sunt intenţiile. Intenţia mea de a face orice altceva în afară de ce crede el că ar trebui să fac acum.

– Grady, de ce a fugit Owen? îl întreb.

– Ce vrei să spui? Câte imagini cu Avett ai văzut în mass-media săptămâna asta? Presa o să fie călare şi pe Owen. Fotografia lui va apărea peste tot şi ei l-ar găsi. Angajaţii lui Nicholas. Chiar dacă acum arată diferit, nu arată chiar atât de diferit. Nu poate risca o asemenea expunere. A trebuit să scape de aici înainte să se întâmple asta. Înainte de a-i distruge viaţa lui Bailey.

Iau aminte la asta. Mă face să înţeleg într-o altă lumină de ce n-a avut timp să-mi spună nimic – de ce n-a avut timp să facă nimic altceva decât să fugă.

– Ştia că o să fie reţinut, spune Grady. Şi atunci i s-ar fi luat amprentele, la fel ca lui Jordan Maverick, în după-amiaza asta. Ceea ce i-ar fi deconspirat adevărata identitate, şi cu asta, stop joc.

– Aşadar, ei cred că Owen e vinovat? Naomi, FBI-ul şi cine mai e?

– Nu. Ei cred că le poate oferi răspunsurile de care au nevoie, asta e altceva, spune Grady. Dar în caz că mă întrebi dacă Owen a participat de bună voie la fraudă, o să-ți spun că, probabil, nu.

– Care e scenariul cel mai probabil?

– Că Avett știa despre Owen.

Mă uit brusc în ochii lui.

– Nu date concrete – Owen nu i-ar fi spus niciodată –, dar știa că angajase pe cineva venit de nu se știe unde. Fără referințe, fără conexiuni în lumea tehnologiei. Owen a spus la vremea aceea că Avett își dorea cel mai bun programator pe care l-ar fi putut găsi, dar cred că Avett căuta un om vulnerabil. Voia pe cineva pe care să-l poată controla, în caz că ar fi avut nevoie de acel control. Și iată că a avut.

– Deci, tu crezi că Owen știa ce se întâmplă la The Shop, dar n-a putut să oprească frauda? întreb. Că a rămas acolo sperând că va putea să rezolve situația, să facă softul operațional înainte de a fi luat în vizor.

– Da, asta cred.

– Este o presupunere destul de concretă.

– Iar eu îl cunosc destul de concret pe soțul tău, îmi răspunde. Și-a păzit spatele atât de mult timp încât știa că, dacă scandalul din jurul companiei ar fi ajuns la el, ar fi trebuit să dispară din nou. Bailey ar fi trebuit să ia totul de la capăt. Și de data aceasta, bineînțeles, ar fi trebuit să i se spună toată povestea. N-ar fi fost o situație ideală, ca să nu zic mai mult…, explică, apoi tace pentru o clipă. Ca să nu mai spun la ce ar fi trebuit să renunți tu, presupunând că ai fi ales să mergi cu ei.

– Presupunând că aș fi ales să merg?

– Păi n-ai fi putut să te ascunzi făcându-ți în continuare meseria. Nici măcar ca designer de mobilă. Sau oricum ai numi-o. Ar fi trebuit să renunți la tot. La ocupația ta, la sursa ta de trai. Sunt sigur că nu și-a dorit așa ceva pentru tine.

Gândul mă duce brusc către una dintre primele mele întâlniri cu Owen. M-a întrebat cu ce m-aș fi ocupat dacă nu m-aș fi făcut lucrătoare în lemn. I-am spus că probabil e din cauza bunicului meu – poate că am asociat întotdeauna prelucrarea lemnului cu singura stabilitate de care am avut parte –, dar asta era ceea ce voisem întotdeauna să fac. Niciodată nu mi-am imaginat că aș face altceva.

– Nu credea că aș fi ales să merg cu ei, nu-i așa? am spus, mai mult pentru mine decât pentru el.

– Asta nu contează acum. Am reușit să temperez situația până acum, să-i țin pe prietenii tăi de la FBI pe loc…, spune Grady. Dar nu mai pot face asta mult timp, decât dacă veți fi puși oficial sub protecție.

– Asta însemnând WITSEC?

– Da, asta însemnând WITSEC.

Nu spun nimic, încerc să asimilez importanța acelei afirmații. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să intru în programul de protecție a martorilor. Cum ar arăta viața mea? Tot ce știu despre experiența aceasta e ce am văzut în filme – Harrison Ford într-o comunitate Amish în Martorul, Steve Martin strecurându-se din oraș ca să facă rost de spaghete de calitate, în Aproape liber. Amândoi, deprimați și distruși. Apoi mă gândesc la ce mi-a spus Jake. Cum, în realitate, nu e nici pe departe atât de bine.

– Deci, Bailey va trebui s-o ia de la început? întreb. Identitate nouă, nume nou? Totul, de la capăt?

– Da. Și eu aș lua-o de la capăt pentru ea, spune. Aș face-o și pentru tatăl ei, ca alternativă la ceea ce se întâmplă acum.

Încerc să procesez informația asta. Bailey să nu mai fie Bailey. Toate pentru câte a muncit din greu până acum – școala, notele, teatrul, ea însăși – vor fi șterse cu buretele. Va mai avea voie să joace în musicaluri vreodată sau ar fi prea riscant? Ar fi o pistă care să conducă spre Owen. O elevă de la o școală oarecare din Iowa jucând în musicalul școlii. Va spune Grady că și asta ar fi o cale prin care pot fi găsiți? Că, în loc să-și urmeze vechile preocupări, trebuie

să se apuce de scrimă sau de hochei sau să rămână complet sub radar? Oricum ai întoarce-o, e clar că lui Bailey i se va cere să înceteze să mai fie Bailey – exact în momentul în care devine unică, inimitabilă, ea însăşi. Sună ca o propunere şocantă – să renunţi la viaţa ta când ai şaisprezece ani. Altfel stau lucrurile când eşti doar un copil mic. Şi tot altfel stau lucrurile când ai patruzeci de ani.

Şi totuşi. Ştiu că ar plăti preţul acesta ca să fie împreună cu tatăl ei. Amândouă am plăti bucuroase preţul, iar şi iar, dacă asta ar însemna să putem fi toţi împreună.

Încerc să mă îmbărbătez la gândul ăsta. Doar că mai e ceva ce mă sâcâie – ceva despre care Grady evită să vorbească, ceva ce nu e în regulă –, doar că nu pot încă să-mi dau seama ce anume.

– Uite ce trebuie să înţelegi, spune el. Nicholas Bell e un om rău. Chiar dacă multă vreme Owen n-a putut accepta cât de rău este, şi asta, probabil deoarece Kate îi era loială tatălui ei. Iar Owen îi era loial lui Kate… Lui Kate şi lui Charlie, care îi era, de asemenea, destul de apropiat. Ei credeau că tatăl lor era un om bun, cu câţiva clienţi îndoielnici. Şi l-au convins pe Owen de lucrul ăsta. L-au convins că Nicholas era doar un avocat al apărării care îşi făcea meseria. Dar nu era propriu-zis implicat în nici o activitate ilegală. L-au convins pentru că îşi iubeau tatăl. Ei credeau că este un tată bun şi un soţ bun. Şi aveau dreptate. Doar că mai era şi altceva.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi complice la crimă. Şi la extorcare. Şi la trafic de droguri. Lipsit de remuşcări pentru câte vieţi ruinase. Indiferent vizavi de faptul că distrusese întregul univers al atâtor oameni.

Încerc să nu arăt cât mă afectează cuvintele lui.

– Oamenii ăştia pentru care a lucrat Nicholas n-au milă, spune Grady. Şi nu iartă. Şi nu se ştie ce pârghii ar folosi ca să-l facă pe Owen să li se predea.

– Ar putea să vină după Bailey? întreb. Asta vrei să spui? Că ar pune mâna pe Bailey ca să ajungă la Owen?

– Spun că, dacă n-o ascundem repede, este o posibilitate.

Asta îmi reține atenția, dincolo de toată intensitatea momentului. Insinuarea lui Grady. Cum că Bailey este în pericol. Bailey, care rătăcește singură pe străzile din Austin și care este, poate, deja în pericol.

– Ideea e că Nicholas n-o să-i oprească, spune el. N-ar putea să-i oprească nici dacă ar vrea. De aceea Owen a trebuit să fugă cu Bailey. Știa că Nick nu era cu mâinile curate în toate astea. Și s-a folosit de informațiile pe care le deținea ca să lovească în organizație. Înțelegi?

– Poate ar trebui să-mi explici mai pe îndelete, am spus.

– Nicholas n-a fost întotdeauna cu mâinile murdare, dar la un moment dat, a început să transmită mesaje pentru șefi – de la locotenenții aflați în pușcărie către liderii de afară. Mesaje care nu puteau fi transmise altfel decât printr-un avocat. Și nu erau mesaje inocente. Erau mesaje de genul: cine trebuie pedepsit, cine trebuie ucis. Poți să-ți imaginezi ce înseamnă să transmiți mesaje care au ca rezultat uciderea unui bărbat și a soției lui, precum și lăsarea a doi copii orfani?

– Și unde intră Owen în poveste?

– Owen l-a ajutat pe Nicholas să creeze un sistem de criptare pe care, în cele din urmă, l-a folosit ca să trimită aceste mesaje și să le înregistreze atunci când trebuiau înregistrate. După ce Kate a fost ucisă, Owen a spart sistemul și ne-a predat nouă toate informațiile. Toate e-mailurile, toată corespondența… Nicholas a stat șase ani și ceva la închisoare pentru complicitate în vederea săvârșirii unor infracțiuni. Ceea ce s-a putut dovedi direct din acele materiale. Nu poți să-l trădezi pe Nicholas Bell în felul ăsta și să scapi cu bine.

Atunci îmi pică fisa – îmi dau seama ce mă intriga, ce nu-mi spunea clar Grady.

– Și de ce n-a venit la tine atunci?

– Poftim?

– De ce n-a venit Owen direct la tine? întreb. Dacă singura cale s-o scoatem la capăt cu bine, singura cale de a o proteja pe Bailey e ca ea să fie plasată în programul de protecţie a martorilor, ca Owen să fie şi el plasat în programul de protecţie a martorilor, atunci de ce nu a apelat Owen la tine când totul a sărit în aer la The Shop? De ce n-a apărut la uşa ta să-ţi ceară să ne ascunzi?

– Asta va trebui să-l întrebi pe Owen.

– Eu te întreb pe tine, îi zic. Ce s-a întâmplat data trecută cu scurgerea de informaţii, Grady? Prietenii tăi şi-au dat seama la timp şi au înăbuşit totul din faşă sau falsa identitate a lui Bailey a fost cu totul compromisă?

– Ce-are asta de-a face cu ce se întâmplă acum?

– Totul. Dacă ceea ce s-a întâmplat în trecut îl face pe Owen să creadă că nu poţi să-i asiguri în momentul de faţă protecţia lui Bailey, atunci de asta depinde tot ce se petrece acum.

– Concluzia finală e că WITSEC reprezintă cea mai bună opţiune pentru ca Owen şi Bailey să rămână în siguranţă. Punct.

O spune fără să se scuze, dar îmi dau seama că întrebarea mea nu l-a lăsat rece. Pentru că nu poate să nege. Dacă Owen ar fi cu adevărat convins că Grady poate să-i asigure protecţia lui Bailey, că poate să ne asigure tuturor protecţia, acum ar fi aici, cu noi. În loc să fi plecat cine ştie unde.

– Ceea ce trebuie să faci tu acum este să mă ajuţi să-mi dau seama de ce a fugit Bailey din cameră.

– Nu ştiu de ce, spun.

– Încearcă să ghiceşti, spune el.

– Cred că nu voia să plecăm din Austin, îi spun.

Nu adaug detalii. Probabil că nu voia să plece încă. Nu acum, când era atât de aproape de a găsi nişte răspunsuri – răspunsuri la întrebările despre trecutul ei, răspunsuri pentru care Owen m-a lăsat atât de nepregătită, încât nici n-aş fi ştiut de unde să încep să le caut. Mă liniştea întru câtva să cred că acesta era

motivul, să cred că e singură pe undeva, dar în siguranţă, căutând răspunsurile pe care n-avea încredere că le-ar putea găsi altcineva în locul ei. Ar trebui să recunosc trăsătura asta. O am şi eu.

– De ce crezi că vrea să rămână în Austin? întreabă Grady.

Îi spun singurul adevăr pe care-l ştiu în acest moment.

– Uneori simţi.

– Simţi ce?

– Când totul depinde de tine.

Grady e chemat într-o întâlnire, şi alt şerif federal, Sylvia Rumirez, mă conduce pe hol până într-o sală de şedinţe unde îmi spune că pot da un telefon – ca şi cum o convorbire telefonică nu ar fi înregistrată, sau urmărită, sau orice altceva fac ei ca să se asigure că-ţi ştiu fiecare pas. Chiar înainte ca tu să-l faci.

Sylvia se aşază afară, lângă uşă, iar eu ridic receptorul. Îmi sun cea mai bună prietenă.

– Încerc de ore întregi să dau de tine, spune Jules, de cum răspunde. Sunteţi bine?

Mă aşez la masa lungă de şedinţe şi îmi las capul în mâini, încercând să nu mă prăbuşesc. Chiar dacă pare un moment potrivit ca să mă prăbuşesc – acum, când Jules e gata să mă prindă.

– Unde sunteţi? mă întreabă. Am primit un telefon isteric de la Jake, care mi-a spus ţipând cum soţul tău te pune în pericol. N-aş putea spune că mi-a fost dor de el.

– Mda, bine, Jake e Jake. Încearcă să fie util. În felul lui extrem de inutil.

– Ce se întâmplă cu Owen? Nu s-a predat, nu-i aşa? spune ea.

– Nu tocmai.

– Dar ce? zice ea, pe un ton calm însă, dându-mi astfel de înţeles că nu trebuie să-i explic pe loc.

– Bailey a dispărut, îi spun.

– Ce? face ea.

– A șters-o. A plecat din camera de hotel. Și n-o găsim.

– Are șaisprezece ani.

– Știu, Jules. De ce crezi că sunt atât de speriată?

– Nu, eu spun că are șaisprezece ani și, la vârsta asta, uneori simți nevoia să dispari un pic. Sunt sigură că e bine.

– Nu e atât de simplu. Numele de Nicholas Bell îţi spune ceva?

– Ar trebui?

– Este fostul socru al lui Owen.

Tace, pare că-i vine ceva în minte.

– Stai puţin, doar nu vrei să zici Nicholas Bell… acel Nicholas Bell? Avocatul?

– Da, acela. Ce știi despre el?

– Nu mare lucru. Adică… Îmi amintesc că am citit în ziare când a fost eliberat din închisoare, acum vreo doi ani. Cred că fusese închis pentru ultraj, sau omor, sau ceva. El e socrul lui Owen?

– Jules, Owen are probleme mari. Și nu cred că eu pot face ceva în privinţa asta.

Tace și se gândește. O simt cum încearcă să ghicească ceea ce nu-i spun.

– O s-o rezolvăm, îţi promit, spune. Mai întâi, o să vă aducem acasă pe tine şi pe Bailey. Apoi o să ne gândim cum facem.

Mi se strânge inima. Asta a făcut ea întotdeauna. Asta am făcut una pentru cealaltă. Şi de aceea, brusc, mi se taie respiraţia. Bailey rătăceşte pe străzile acestui oraş ciudat. Şi nici măcar atunci când o s-o găsim – şi trebuie să cred că o vor găsi repede –, după cum tocmai m-a informat Grady, n-o să mergem acasă. Niciodată.

– S-a întrerupt? spune Jules.

– Nu încă, îi spun. Unde ziceai că eşti?

– Sunt acasă, spune ea. Şi l-am deschis.

Este felul ei de a spune că a rezolvat. Şi îmi dau seama că vorbeşte despre micul seif din interiorul puşculiţei.

– Da?

– Da. Max a găsit un spărgător de seifuri din San Francisco şi l-a deschis acum o oră. Se numeşte Martin şi are aproape nouăzeci şi şapte de ani. E o nebunie ce poate face omul ăsta cu un seif. A ascultat cinci minute mecanismul şi aşa l-a deschis. A naibii puşculiţă din oţel.

– Ce e înăuntru?

– Un testament. Testamentul final al lui Owen Michaels, născut Ethan Young. Vrei să-ţi spun ce conţine?

Mă gândesc la cine mai ascultă. Dacă Jules începe să citească, mă întreb cine va mai asculta testamentul lui Owen – nu cel pe care l-am găsit în laptopul lui, ci testamentul la care acela făcea aluzie, ca într-un mesaj secret către mine.

Testamentul real al lui Owen, testamentul lui complet. Testamentul lui Ethan.

– Jules, probabil că această convorbire este ascultată, deci cred că ar trebui să ne rezumăm la câteva lucruri, OK?

– Sigur.

– Ce spune despre tutorii lui Bailey?

– Spune că tu eşti primul tutore. În cazul morţii lui Owen, dar şi în cazul incapacităţii sale de a avea grijă de ea.

Owen s-a pregătit pentru asta. Poate nu exact pentru asta, dar pentru ceva de genul ăsta. S-a pregătit în aşa fel încât Bailey să rămână cu mine – voia ca Bailey să fie cu mine. În ce moment a avut destulă încredere în mine încât să facă asta? În ce moment a hotărât că lui Bailey i-ar fi cel mai bine cu mine? Simt cum sufletul mi se deschide când aflu că a ajuns la concluzia asta, că s-a gândit că aş putea s-o fac. Doar că acum ea a dispărut undeva, în oraşul ăsta. Şi e numai vina mea.

– Menţionează alte nume? întreb.

– Da. Sunt câteva reguli diferite pentru cazul în care tu nu poţi să ai grijă de ea, sau în funcţie de vârsta lui Bailey.

În timp ce citeşte, ascult atent şi îmi notez numele pe care le recunosc. Dar, de fapt, aştept să aud un singur nume – o anumită persoană în care vreau să-mi dau seama dacă pot să am încredere, dacă Owen are încredere, în ciuda oricărei dovezi indicând contrariul. Când îl aud, când ea spune „Charlie Smith“, mă opresc din scris. Îi spun că trebuie să închid.

– Ai grijă, îmi spune.

Asta, în loc de „la revedere“, în loc de obişnuitul ei „te iubesc“. Având în vedere circumstanţele, având în vedere ceea ce trebuie să fac şi să-mi dau seama cum să fac, este acelaşi lucru.

Mă ridic şi mă uit afară, pe fereastra sălii de şedinţe. A început să plouă, totuşi oraşul Austin îşi trăieşte mai departe viaţa de noapte. Oamenii merg pe străzi cu umbrele, îndreptându-se spre restaurante sau spectacole, dezbătând dacă ar trebui să mai bea un ultim păhărel sau, poate, să intre la un film târziu. Sau hotărând că s-au distrat destul, că ploaia se întețește şi că vor să meargă acasă. Aceia sunt cei norocoşi.

Mă întorc spre ușa de sticlă. Șeriful federal Sylvia Rumirez stă pe partea cealaltă. Se uită la telefonul ei, ori neinteresată de mine, ori ocupată cu ceva mai important decât sarcina de a mă dădăci. Poate e ocupată cu acel lucru pe care-l știu prea bine: să-l găsească pe Owen. S-o găsească pe Bailey.

Sunt gata să ies și s-o întreb cum stau lucrurile, când îl văd pe Grady apărând pe hol.

Bate în ușă în timp ce o deschide și îmi zâmbește – un Grady mai blând, care pare că s-a mai îmbunat cumva.

– Au reperat-o, spune. Au reperat-o pe Bailey.

Răsuflu ușurată și ochii mi se umplu de lacrimi.

– O, slavă Domnului! Unde e?

– În campus, o aduc aici. Putem să vorbim un minut înainte să ajungă? Mă gândesc că e cu adevărat important să fim cu toții de acord în privința planului de acțiune.

Planul de acțiune. Vrea să spună planul de a o muta, de a ne muta. Vrea ca eu să-l ajut să mențină situația sub control atunci când îi va spune că viața ei, așa cum o știe, s-a terminat.

– Și trebuie să mai vorbim despre ceva, spune el. N-am vrut să-ți spun mai devreme, dar n-am fost complet sincer cu tine…

– Nici nu mi-am închipuit.

– Am primit ieri un colet cu o unitate zip conținând e-mailurile de serviciu ale lui Owen. A trebuit să verific dacă sunt autentice, și sunt. A ținut o evidență meticuloasă a presiunilor pe care le-a exercitat Avett în vederea listării la bursă, în ciuda obiecțiilor lui Owen. Și toată munca pe care a depus-o pe urmă ca să repare lucrurile…

– Așadar, n-a fost o simplă speculație? zic. Despre implicarea lui Owen în toată povestea?

– Nu, nu chiar.

– Aşadar, soţul meu a fost cel care a temperat de fapt situaţia, nu? spun, ridicând tot mai mult vocea.

Încerc să mă controlez, dar nu pot. Pentru că Owen face totul ca să ne protejeze, chiar şi de acolo de unde este acum. Şi n-am încredere că Grady ştie cum să facă acelaşi lucru.

– Cu siguranţă a fost de ajutor, spune. Cei de la WITSEC aleg pe cine să ajute şi pe cine nu, iar fişierele astea compensează pentru faptul că nu a tras semnalul de alarmă până acum. Pentru că a simţit că nu are de ales decât să rămână în combinaţie.

Mă concentrez pe ideea asta şi simt un amestec de uşurare şi încă ceva. La început, mă gândesc că sunt furioasă pe Grady pentru că mi-a ascuns aşa ceva, mi-a ascuns că a primit un semn de la Owen, pe urmă însă, îmi dau seama că e ceva mai rău. Pentru că începe să-mi devină clar ce altceva mi-a mai ascuns Grady.

– Şi de ce îmi împărtăşeşti informaţiile astea acum? îl întreb.

– Pentru că trebuie să facem front comun când ajunge Bailey aici. Privind WITSEC, privind modul în care trebuie să mergeţi înainte. Şi ştiu că nu pare, dar n-o s-o luaţi chiar de la capăt.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că banii pe care Owen i-a lăsat pentru Bailey sunt câştigaţi legal. Sunt bani pe care Owen i-a păstrat curaţi, spune Grady. Veţi intra în programul WITSEC cu ceva cheag. Mulţi dintre cei care intră în programul nostru nu au nici pe departe o asemenea şansă.

– Asta, Grady, mie îmi sună ca şi cum ai spune că dacă refuzăm, banii se duc pe apa sâmbetei…

– Dacă refuzaţi, totul se duce pe apa sâmbetei, spune el. Să fiţi din nou o familie, să fiţi în siguranţă…

Aprob din cap, ştiind ce vrea Grady să obţină de la mine – să mă convingă să fiu alături de el când va încerca s-o lămurească pe Bailey în legătura cu intrarea în programul de protecţie a martorilor. Să mă convingă că trebuie să fiu de partea lui, fiindcă totul este aranjat pentru ca Owen să ni se alăture în această nouă viaţă. Totul este aranjat pentru reunirea familiei noastre. Sub alte nume, dar împreună.

Numai că e ceva ce nu pot lăsa la o parte, în ciuda insistenţelor lui Grady, ceva ce ştiu că Owen n-ar vrea să las la o parte: îndoiala. Îndoiala pe care o am când mă gândesc la scurgerea de informaţii de la WITSEC şi la Nicholas Bell. Îndoiala la gândul ieşirii precipitate din scenă a lui Owen, la cauzele ei, ştiind ceea ce ştiu despre el. La singurul lucru care ar explica-o. Tot ce ştiu despre Owen mă convinge de altceva.

Grady încă vorbeşte.

– Bailey trebuie să înţeleagă că asta e cea mai bună cale pentru ca ea să fie în siguranţă, pe cât posibil.

În siguranţă, pe cât posibil. Asta îmi reţine atenţia. Pentru că n-a spus, pur şi simplu, „în siguranţă“. Pentru că nu există siguranţă. Nu mai există.

Bailey nu rătăceşte pe străzi, ci este în drum spre acest birou şi spre o lume în care, pentru a fi în siguranţă, pe cât posibil, Grady o să-i spună că va trebui să devină altcineva. Bailey să nu mai fie Bailey.

Bineînţeles, în cazul în care nu reuşesc să împiedic asta. Să opresc totul.

Şi atunci, îmi iau inima-n dinţi şi mă pregătesc să mă opun. E ceea ce trebuie să fac acum.

– Bine, o să ne ocupăm de toată treaba asta, îi spun. O să găsim cea mai bună metodă de a o aborda pe Bailey. Dar trebuie să merg până la baie înainte… să-mi dau cu puţină apă pe faţă. N-am dormit deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Încuviinţează din cap.

– Nici o problemă.

Îmi ține ușa deschisă și dau să ies din sala de ședințe, dar mă opresc în ușă, exact în dreptul lui. Știu că asta este cea mai importantă parte, să-l fac să mă creadă.

– Sunt atât de ușurată că e în siguranţă, îi spun.

– Și eu, spune el. Și, ascultă, nu e ușor, înțeleg. Dar e cel mai bun lucru pe care-l puteți face și, ai să vezi, Bailey o să se obișnuiască mai repede decât crezi și n-o să mai pară totul atât de înspăimântător. Veți fi împreună, iar noi îl vom aduce pe Owen la voi imediat cum își face din nou apariţia. Sunt sigur că asta așteaptă Owen acum, să știe mai întâi că voi sunteți în siguranță, să știe sigur că totul e aranjat…

Apoi zâmbește. Iar eu fac singurul lucru pe care pot să-l fac: îi întorc zâmbetul. Îi zâmbesc ca și cum aș fi convinsă că el știe de ce Owen e încă dispărut, ca și cum aș avea încredere că relocarea este soluţia potrivită pentru ca el și fiica lui să fie împreună. În siguranţă. Ca și cum aș avea încredere că cineva, în afară de mine, ar putea s-o protejeze pe Bailey.

Telefonul lui Grady sună.

– Mă scuzi un minut? spune el.

Arăt spre ușa băii.

– Pot?

– Da, sigur. Mergi, spune el.

Deja se duce spre ferestre. Deja e atent la cel cu care vorbește.

Merg înainte pe hol, spre toaletă, întorcându-mă ca să mă asigur că Grady nu mă urmărește. Dar nu, nu se uită. E cu spatele la mine, cu telefonul la ureche. Nu se întoarce când trec de lângă ușa toaletei și ajung la lift, unde apăs pe butonul pentru coborâre. Continuă să privească pe fereastră, la ploaia de

afară, în timp ce vorbește.

Din fericire, liftul vine imediat, mă reped în el, singură, și apăs pe butonul de închidere a ușilor. Sunt jos, în hol, înainte ca Grady să-și termine convorbirea. Sunt afară, în ploaie, înainte ca Sylvia Rumirez să fie trimisă la toaleta femeilor să mă caute.

Am trecut de colțul străzii înainte ca Grady să se uite pe masa din sala de ședințe și să vadă ceea ce am lăsat acolo pentru ei. Am lăsat bilețelul pe masă, sub telefon. Bilețelul pe care Owen mi l-a lăsat mie. Iar eu i l-am lăsat lui Grady.

Protejeaz-o.

Și alerg într-un suflet pe străzile necunoscute din Austin ca să fiu alături de Bailey, să fiu alături de ea și de Owen în cel mai bun mod cu putință pe care mi-l pot imagina, deși asta mă va duce în ultimul loc în care ar trebui să fiu.

Fiecare ar trebui să-și facă inventarul

Iată ce știu:

Seara, înainte de a adormi, Owen făcea două lucruri. Se întorcea pe partea stângă, se apropia de mine și mă cuprindea cu brațele. Adormea așa, cu fața lipită de spatele meu, cu mâna pe inima mea. Era liniștit.

În fiecare dimineață se ducea să alerge până la podul Golden Gate și înapoi, acasă.

Dacă ar fi fost după el, ar fi trăit numai cu tăiței thailandezi.

Nu-și scotea niciodată verigheta, nici măcar la duș.

Ținea geamurile deschise la mașină, fie că erau zece, fie că erau treizeci de grade.

În fiecare iarnă zicea că se duce să pescuiască la copcă pe Lake Washington. Nu s-a dus niciodată.

Nu putea să oprească un film, oricât de prost ar fi fost, până nu ajungea la genericul de final.

Considera că șampania este supraestimată.

Considera că furtunile sunt subapreciate.

Avea o teamă secretă de înălțimi.

Conducea doar mașini cu schimbător de viteză. Lăuda beneficiile schimbătorului de viteze. Nu-l asculta nimeni.

Îi plăcea să-şi ducă fiica la balet în San Francisco.

Îi plăcea să-şi ducă fiica în drumeţii prin Sonoma.

Îi plăcea să-şi ducă fiica la restaurant, să ia micul dejun. El nu mânca niciodată micul dejun.

Putea să facă singur, de la zero, un tort de ciocolată cu zece straturi.

Putea să prepare o minunăţie de curry cu cocos.

Avea un espressor La Marzocco, vechi de zece ani, care stătea încă în cutie.

Şi a mai fost căsătorit o dată. A fost căsătorit cu o femeie al cărei tată îi scăpa de închisoare pe nişte oameni răi – chiar dacă el credea că e superficial să-i numeşti oameni răi, chiar dacă el credea că e o perspectivă incompletă. A acceptat munca socrului său pentru că era însurat cu fiica lui şi pentru că aşa era Owen. L-a acceptat pe socrul său de nevoie, din dragoste şi poate că şi de frică. Deşi el nu i-ar fi zis frică. I-ar fi zis, în mod incorect, loialitate.

Iată ce mai ştiu. Când Owen şi-a pierdut soţia, totul s-a schimbat. Fiecare detaliu s-a schimbat.

Ceva s-a rupt în el. Şi a devenit furios. A devenit furios pe familia soţiei lui, pe tatăl ei, pe el însuşi. Era furios pe ceea ce alesese să ignore în numele dragostei, în numele loialităţii. Ceea ce constituie, în parte, motivul pentru care a plecat.

Celălalt motiv este că a simţit nevoia s-o scoată pe Bailey din mediul acela. Era vital şi era urgent. S-o ţină pe Bailey oriunde în preajma familiei soţiei sale îi părea a fi cel mai mare risc.

Ştiind toate acestea, iată ceea ce s-ar putea să nu aflu niciodată: dacă mă va ierta pentru riscul pe care simt că trebuie să mi-l asum acum.

Barul The Never Dry, partea a doua

Barul The Never Dry e deschis acum.

Înăuntru, un amestec de oameni ieșiți de la muncă, studenți și un cuplu de hipsteri la întâlnire – el, cu păr verde cu țepi; ea, cu brațele tatuate – complet absorbiți unul de celălalt.

Un barman tânăr, sexy, cu vestă și cravată se dă în spectacol turnând celor doi hipsteri cocktailuri Manhattan identice. O femeie îmbrăcată într-o salopetă încearcă să-i capteze privirea, ca să-i ceară încă o băutură. Încearcă, pur și simplu, să-i atragă atenția.

Apoi, e Charlie. Stă singur în separeul bunicului său, bând un pahar de whisky, cu sticla lângă el.

Își plimbă degetul pe buza paharului și pare cufundat în gânduri. Poate își recapitulează în minte ce s-a întâmplat între noi mai devreme, cum altfel ar fi putut proceda când s-a întâlnit cu femeia asta pe care n-o cunoaște și cu fiica surorii lui, pe care voia doar s-o cunoască din nou.

Mă duc la masa lui. La început, nu mă observă stând acolo. Când mă vede, în loc să se uite la mine furios, mă privește ca și cum nu i-ar veni să creadă.

– Ce faci aici? mă întreabă.

– Trebuie să vorbesc cu el, îi spun.

– Cu cine?

Nu mai spun nimic pentru că nu are nevoie de clarificări. Știe exact despre cine vorbesc. Știe pe cine vreau să văd.

– Vino cu mine.

Apoi se ridică și mă conduce pe un hol întunecat, pe lângă toalete și panoul electric, spre bucătărie. Charlie mă împinge în bucătărie și trage ușa în urma noastră.

– Știi câți polițiști au fost aici în seara asta? Încă nu m-au întrebat nimic, dar intră în așa fel încât să-i văd. Ca să știu că sunt aici. Sunt peste tot.

– Nu cred că sunt polițiști, îi spun. Cred că sunt șerifi federali.

– Ți se pare amuzant?

– Nici vorbă, zic, apoi mă uit în ochii lui. Trebuie să-i fi spus că am fost aici, Charlie. E tatăl tău. Iar ea e nepoata ta. Amândoi ați căutat-o din ziua în care el a luat-o. N-ai fi putut să păstrezi secretul, nici dacă ai fi vrut.

Charlie deschide ușa de urgență, care duce la o scară și o alee din spate.

– Trebuie să pleci, îmi spune.

– Nu pot să fac asta, îi răspund.

– De ce?

Ridic din umeri.

– N-am unde altundeva să mă duc.

E adevărat. Într-un fel, deși nu-mi place s-o recunosc nici față de mine însămi – darămite față de el –, Charlie este singura șansă pe care o mai am ca să îndrept lucrurile.

Probabil că înțelege, pentru că tace pentru o clipă, încercând să ia o hotărâre. Lasă ușa să se închidă.

– Trebuie să vorbesc cu tatăl tău, îi spun. Și îl rog pe prietenul soțului meu să mă ajute.

– Nu sunt prietenul lui.

– Nu te cred. Am pus-o pe prietena mea, Jules, să găsească testamentul lui Ethan. Semnat cu numele de Ethan. Testamentul lui real. Şi te-a trecut în el. Te-a trecut ca tutore al lui Bailey, alături de mine. Vrea să-i fii alături, în caz că lui i se întâmplă ceva. Vrea ca amândoi să-i fim alături.

Încuviinţează încet din cap, luând aminte, şi pentru o secundă am impresia că o să înceapă să plângă. Are ochii în lacrimi, îşi duce mâinile la frunte, se trage de sprâncene, în încercarea de a-şi opri lacrimile. Aceste lacrimi de eliberare pentru că există o şansă de a-şi revedea nepoata; lacrimi de tristeţe amară pentru că în ultimii zece ani i-a fost imposibil s-o vadă.

– Şi tatăl meu? întreabă.

– Nu cred că el ar vrea ca fiica lui să aibă de-a face cu Nicholas, îi răspund. Dar faptul că Ethan te-a trecut acolo îmi dă de înţeles că soţul meu are încredere în tine, chiar dacă tu pari să ai o problemă cu asta.

Scutură din cap, de parcă nu-i vine să creadă că nu-i un vis. E un sentiment pe care-l recunosc.

– E un război vechi, spune. Iar Ethan nu e nevinovat. Tu crezi că este. Dar tu nu ştii toată povestea.

– Îmi dau seama că n-o ştiu.

– Şi ce-ţi închipui? Că o să vorbeşti cu tatăl meu şi o să închei pacea între el şi Ethan? Nu contează, nimic din ce spui nu contează. Ethan l-a trădat pe tata. I-a distrus viaţa şi totodată a pus capăt vieţii mamei mele. Şi dacă eu nu pot face nimic să îndrept situaţia, nici tu n-ai putea.

Charlie se frământă, îmi dau bine seama. Îl văd cântărind în minte ce ar trebui să-mi spună despre tatăl lui, ce ar trebui să-mi spună despre Owen. Dacă îmi spune prea puţin, n-o să-l las în pace. Poate n-o să-l las în pace nici dacă-mi spune prea mult. Iar el vrea să-l las şi să plec. Crede că aşa e cel mai bine pentru toată lumea. Dar eu ţintesc dincolo de asta. Pentru că ştiu că acum există o singură cale de a îmbunătăţi situaţia.

– De când eşti măritată cu el? mă întreabă. Cu Ethan?

– Ce contează?

– Nu este cine crezi tu.

– Tot aud asta, îi spun.

– Ce ți-a spus Ethan despre sora mea?

„Nimic“, aş vrea să-i spun. „Nimic care să fie adevărat.“ Nu are părul roşcat şi nu e pasionată de ştiinţă. N-a fost la studii în New Jersey. Şi e posibil să nu poată traversa un bazin înot. Acum ştiu de ce ne-a spus toate acele lucruri, de ce a pus la punct o poveste atât de elaborată. Şi anume pentru că, în felul ăsta, dacă o persoană nepotrivită ar fi abordat-o vreodată pe Bailey, dacă o persoană nepotrivită ar fi bănuit cine era ea de fapt, atunci Bailey ar fi putut să se uite drept la ea şi să nege cu toată sinceritatea. „Mama mea e o înotătoare cu părul roşcat. Mama nu e nici pe departe persoana căreia crezi tu că-i aparţin.“

Mă uit în ochii lui Charlie şi îi răspund sincer:

– Nu mi-a spus prea multe. Dar mi-a spus odată cât de mult mi-ar fi plăcut. Mi-a spus că ne-am fi plăcut una pe alta.

Charlie dă din cap aprobator, dar rămâne tăcut. Şi simt toate întrebările pe care le are de pus despre viaţa mea cu Owen, toate întrebările despre Bailey: cine este acum, ce-i place acum şi în ce măsură ar putea să semene cu sora lui pierdută, pe care e clar că a iubit-o. Dar nu poate să pună nici una dintre aceste întrebări fără să primească şi el, la rândul lui, întrebări la care nu vrea să dea răspunsuri.

– Uite ce-i, spune, dacă vrei să auzi că există bunăvoinţa ca, de dragul lui Kristin, tata să treacă peste ceea ce s-a întâmplat între el şi Ethan, că ei doi vor putea ajunge la vreun fel de acord, află că nu se poate. El nu va putea. Nu merge aşa. Tata n-a trecut peste ce s-a întâmplat.

– Ştiu şi asta, îi spun.

Și chiar știu asta. Dar mizez pe faptul că Charlie vrea să mă ajute oricum. Altfel, n-am mai purta această conversație. Am avea o altfel de conversație – o conversație pe care nici unul dintre noi nu și-o dorește, despre răul pe care l-a făcut Owen acestei familii. Și despre răul pe care mi l-a făcut mie. Am avea o conversație care mi-ar rupe sufletul.

Mă privește ceva mai blând.

– Te-am speriat mai devreme?

– Ar trebui să te întreb același lucru.

– N-am vrut să mă reped așa la tine. Doar că m-ai surprins al dracului, spune. N-ai crede câți vin aici să agite apele, din cauza tatălui meu. Toți borfașii care au văzut pe Court TV reportaje din timpul procesului și care cred că îl cunosc pe tata și cer autografe. Chiar și după atâția ani. Cred că suntem incluși într-un circuit turistic infracțional al orașului Austin. Noi și Banda Newton[25]…

– Sună îngrozitor.

– Este, spune el. E îngrozitor.

Charlie se uită atent la mine.

– Nu cred că știi ce faci. Cred că speri încă la un final fericit. Dar povestea asta n-o să se termine cu bine. N-are cum.

– Știu că n-are cum. Sper doar la altceva.

– Ce altceva?

Aștept un moment.

– Să nu se termine aici.

Pe lac

Charlie e la volan.

Ieşim din oraş spre nord-vest, mergem de la Mount Bonnell până în Texas Hill Country. Deodată, mă trezesc înconjurată de coline unduitoare, de copaci şi frunziş peste tot, iar lacul e liniştit, placid, dincolo de geamurile maşinii. Nemişcat.

Ploaia se domoleşte când virăm pe Ranch Road. Charlie nu vorbeşte prea mult, dar îmi spune că părinţii lui şi-au cumpărat domeniul de pe malul lacului cu doi ani în urmă, în anul în care Nicholas a ieşit din închisoare, cu un an înainte ca ea să moară. Aceasta era casa visurilor mamei lui, îmi spune el, reşedinţa ei privată, dar Nicholas stă singur acolo de la moartea ei. Aveam să aflu mai târziu că această proprietate – pe care, aşa cum scria pe o placă din capătul aleii de acces, Meredith, mama lui Charlie, o numise SANCTUARUL – îi costase peste zece milioane de dolari.

E uşor de înţeles de ce a ales acest nume. Proprietatea este enormă, de o frumuseţe sălbatică şi retrasă. Complet retrasă.

Charlie tastează un cod, porţile metalice se deschid, iar în faţa noastră se întinde o alee pavată cu piatră cubică, lungă de cel puţin jumătate de kilometru, care coteşte discret în dreptul unei căsuţe de pază. Căsuţa e acoperită de viţă sălbatică, ceea ce o face greu de observat.

Casa din spatele ei este mai puţin discretă. Arată de parcă ar fi pe Riviera Franceză – are balcoane în cascadă, acoperiş de ţiglă şi faţada din piatră. Şi mai notabile sunt bovindourile superbe, înalte de cel puţin doi metri şi jumătate, care te întâmpină şi te invită înăuntru.

Oprim la căsuţa de pază, de unde iese un bodyguard. Are fizicul uriaş al unui

jucător de fotbal american și poartă un costum strâmt.

Charlie coboară geamul în timp ce bodyguardul se apleacă până la nivelul lui.

– Salut, Charlie, spune el.

– Salut, Ned. Cum o mai duci?

Privirea lui Ned se deplasează în direcţia mea şi mă salută uşor din cap. Apoi se întoarce la Charlie.

– Te aşteaptă, spune.

Bate pe acoperişul maşinii, apoi se întoarce în căsuţă ca să deschidă o a doua poartă.

Intrăm pe ea, înaintăm pe aleea circulară şi oprim în faţa uşii principale.

Charlie trage frâna de mână şi opreşte motorul. Dar nu se pregăteşte să iasă din maşină. Pare că vrea să spună ceva. Dar trebuie să se fi răzgândit – sau să fi cugetat mai bine – pentru că, fără un cuvânt, deschide uşa şi coboară.

Îl urmez şi ies din maşină în aerul răcoros al serii, iar pământul se simte alunecos după ploaie.

Pornesc spre uşa din faţă, dar Charlie arată spre o poartă laterală.

– Pe-aici, spune el.

Îmi ţine poarta deschisă în timp ce intru pe ea. Aştept în timp ce el încuie în urma noastră şi pornim pe aleea care merge de-a lungul zidului lateral al casei, mărginită de aloe şi arbuşti.

Mergem unul lângă altul, eu pe lângă zid, iar Charlie pe marginea exterioară a aleii. Privesc în casă – prin acele ferestre franceze înalte – şi văd cameră după cameră, toate cu luminile aprinse.

Mă întreb dacă toată casa e luminată cu ocazia venirii mele – ca să remarc designul impresionant şi atenţia acordată fiecărui detaliu. Holul lung,

unduitor e înțesat de lucrări de artă scumpe și fotografii alb-negru. Cea mai mare dintre încăperi are un tavan ca de catedrală și canapele adânci, cu cadru din lemn. Iar bucătăria, amenajată în stilul celor de la ferme, înconjoară partea din spate a casei și are pardoseală de teracotă și un șemineu imens din piatră.

Mă tot gândesc cum trăiește Nicholas singur aici. Cum e să trăiești singur într-o asemenea casă?

Aleea șerpuiește în jurul unei verande cu podeaua în carouri, cu coloane și o vedere spre lac ce-ți taie răsuflarea – cu bărcuțe sclipind în depărtare, cu o boltă de stejari, cu răcoarea liniștită a apei.

Și cu un șanț de apărare.

Această casă, reședința lui Nicholas Bell, are propriul șanț de apărare. Este un avertisment serios că nu se poate intra și nu se poate ieși fără permisiune explicită.

Charlie arată spre un șir de șezlonguri și se așază pe unul dintre ele, cu lacul licărind în depărtare.

Îi evit privirea, uitându-mă în schimb la bărci. Dar acum, când deja mă aflu aici, pare o greșeală. Ca și cum ar fi trebuit să iau în serios avertismentul lui Charlie că nu mă așteaptă nimic bun înăuntru.

– Așază-te undeva, oriunde, spune Charlie.

– Sunt OK.

– S-ar putea să dureze o vreme.

Mă sprijin de o coloană.

– Mă simt bine în picioare, îi spun.

– Poate nu pentru tine ar trebui să-ți faci griji…

Mă întorc în direcția din care s-a auzit vocea aceea masculină și tresar când îl

văd pe Nicholas în cadrul uşii din spate. Are lângă el doi câini, doi labradori ciocolatii. Ochii lor sunt fixaţi asupra lui Nicholas.

– Coloanele alea nu sunt atât de rezistente cum par, spune el.

Mă îndepărtez de coloană.

– Îmi cer scuze.

– Nu, nu, glumesc, doar glumesc, spune el, fluturând din mână în timp ce vine spre mine, cu degetele uşor încovoiate.

Un om firav, cu un barbişon neîngrijit, fragil în aparenţă, cu degetele afectate de artrită, cu pantalonii prea largi şi un puloverul cu nasturi.

Îmi muşc buza încercând să-mi ascund mirarea la vederea lui. Nu aşa mă aşteptam să arate Nicholas – moale, blând. Arată ca un bunic iubitor. Felul în care vorbeşte – rar, măsurat, cu un umor sec – îmi aminteşte de bunicul meu.

– Soţia mea a cumpărat coloanele astea de la o mănăstire din Franţa şi le-a trimis cu vaporul în câte două bucăţi. Un meşter local le-a asamblat la loc şi le-a redat aspectul originar. Sunt destul de robuste.

– Sunt şi frumoase, comentez.

– Sunt, nu-i aşa? Soţia mea avea mult bun gust în amenajări. Ea a ales tot ce a ajuns în casa asta. Până la ultimul lucruşor, explică şi pare îndurerat când vorbeşte despre soţia lui. N-am obiceiul să vorbesc despre manopera casei mele, dar m-am gândit că ai aprecia puţină istorie…

Asta îmi reţine atenţia. Încearcă Nicholas să-mi sugereze că ştie cu ce mă ocup? Ar putea să ştie? Ar putea să existe deja o scurgere de informaţii? Poate chiar eu sunt sursa. Poate i-am spus ceva lui Charlie fără să-mi dau seama. Ceva care ne-a dat de gol.

Oricum, Nicholas deţine acum controlul. Cu zece ore în urmă, ar fi putut să nu fie cazul. Dar totul s-a schimbat când am ajuns în Austin. Iar aici, e lumea lui Nicholas. Austin e lumea lui Nicholas şi eu am adus-o pe Bailey înapoi, în ea. Ca pentru a întări acest adevăr, doi bodyguarzi şi-au făcut apariţia – Ned

și încă unul. Amândoi sunt masivi și sobri. Amândoi stau în spatele lui Nicholas.

Nicholas nu-i bagă în seamă. În schimb, îmi întinde mâna. Ca și cum am fi vechi prieteni. Am de ales? O întind și eu și îl las să mi-o strângă cu amândouă mâinile.

– E o plăcere să te cunosc…, spune el.

– Hannah, spun. Poți să-mi spui Hannah.

– Hannah, repetă el.

Zâmbește – sincer și generos. Și brusc, sunt mai îngrijorată de asta decât aș fi fost dacă el ar fi avut o atitudine opusă. În ce moment stătea Owen în fața lui Nicholas și se gândea că trebuie să fie un om bun? Cum ar fi putut avea un asemenea zâmbet dacă n-ar fi fost? Cum ar fi putut s-o crească pe femeia pe care o iubea Owen?

Mi-e greu să-l privesc, așa că mă uit în jos, în pământ, sau la câini.

Nicholas îmi urmărește privirea. Apoi se apleacă și mângâie câinii pe ceafă.

– Ăsta e Casper și ăsta e Leon, îmi explică.

– Sunt superbi.

– Sigur că sunt. Mulțumesc. I-am adus din Germania. Suntem în mijlocul antrenamentului Schutzhund.

– Și asta ce înseamnă? întreb.

– Traducerea oficială este „câine de protecție“. Asta presupune să-și apere stăpânii. Eu mă gândesc doar că sunt o companie plăcută, zice, apoi face o pauză. Vrei să-i mângâi?

Nu mi se pare o amenințare, dar, cumva, nici o invitație, cel puțin, nu una pe care să fiu interesată s-o accept.

Mă uit la Charlie, care stă tot întins pe șezlong, acoperindu-și ochii cu un braț îndoit. Postura lui dezinvoltă pare forțată, ca și cum s-ar simți aproape la fel de inconfortabil ca și mine în vizită la tatăl lui. Apoi Nicholas se apropie și pune o mână pe umărul fiului său. Iar Charlie îi apasă mâna pe umărul lui.

– Salut, tată.

– O noapte lungă, băiete? spune Nicholas.

– Cam așa ceva.

– Atunci, să-ți dau ceva de băut. Vrei un scotch?

– E grozav, spune Charlie. Perfect.

Charlie ridică spre tatăl lui o privire sinceră și deschisă. Și înțeleg că i-am interpretat greșit anxietatea. Indiferent ce-l neliniștește, n-are legătură cu tatăl lui, a cărui mână o ține încă.

Se pare că cel puțin în privința asta Grady a avut dreptate – indiferent cine a fost Nicholas în activitatea profesională, oricât de rău și periculos, este, de asemenea, omul care-și pune o mână pe umărul fiului său adult și îi oferă un pahar după o seară grea la muncă. Asta vede Charlie.

Ceea ce mă face să mă întreb dacă Grady are dreptate și în celelalte privințe. Mai bine zis, câtă dreptate are în legătură cu restul. Cum că, pentru a fi în siguranță – pentru a o ține pe Bailey în siguranță –, ar trebui să fiu oriunde, numai aici nu.

Nicholas îi face un semn din cap lui Ned, care vine spre mine. Tresar și mă dau înapoi cu mâinile ridicate.

– Ce faci? spun.

– Doar se asigură că nu porți microfon, explică Nicholas.

– Poți să mă crezi pe cuvânt. Ce-aș avea de câștigat purtând microfon?

Nicholas zâmbește.

– E un gen de întrebare care nu mă mai implică, spune el. Dar, dacă nu te superi…

– Ridică brațele, te rog, spune Ned.

Mă uit spre Charlie să mă susțină, să spună că nu e nevoie de așa ceva. Însă el tace.

Fac ce-mi cere Ned, spunându-mi că e un control ca la aeroport, când mă verifică cineva de la siguranța transporturilor. Nimic serios. Dar mâinile lui sunt reci și tot timpul cât mi le plimbă pe corp îi văd arma la șold. Gata de întrebuințare. Și îl văd pe Nicholas privind cu atenție. Cu câinii de protecție lângă el, gata, parcă, să-i asmută asupra mea.

Simt că nu mai pot să respir, dar încerc să n-o arăt. Dacă unul dintre oamenii ăștia l-ar vedea pe soțul meu, i-ar face ceva rău. I-ar face un lucru atât de rău, încât nimic din ceea ce fac eu acum n-ar mai conta. Vocea lui Grady îmi aleargă prin minte. Nicholas e un om rău. Oamenii ăștia n-au milă.

Ned se îndepărtează de mine și se întoarce lângă Nicholas, ceea ce înseamnă, presupun, că am trecut inspecția.

Îl privesc pe Nicholas în ochi, simțind încă mâinile bodyguardului pe corp.

– Așa îți întâmpini dumneata toți oaspeții? întreb.

– Nu prea mai primesc oaspeți în ultima vreme, răspunde Nicholas.

Îmi aranjez puloverul și îmi încrucișez brațele în jurul trupului. Apoi Nicholas se întoarce spre Charlie.

– Știi ceva, Charlie? Aș vrea să rămân puțin singur cu Hannah. Ce-ar fi să-ți savurezi băutura la piscină? Și să pleci acasă?

– Trebuie s-o duc pe Hannah, spune Charlie.

– O s-o ducă Marcus unde are nevoie. Vorbim mâine, da?

Nicholas îl bate pe spate de despărțire. Apoi, înainte ca Charlie să mai zică

ceva – ca și cum ar mai fi fost ceva de zis –, Nicholas deschide ușile și intră.

Se oprește totuși un moment. Se oprește în prag, lăsându-mi de ales. Pot să plec acum cu Charlie și să mă duc acasă sau pot să rămân singură cu el.

Acestea sunt opțiunile – să stau cu Nicholas și să-mi ajut familia, sau să-mi las baltă familia și să mă ajut pe mine. Pare un test ciudat – ca și cum ar trebui să fiu testată, ca și cum n-aș fi ajuns deja în punctul în care a-mi ajuta familia și a mă ajuta pe mine au devenit unul și același lucru.

– Intrăm? spune Nicholas.

Încă aș putea să plec. În minte îmi răsare chipul lui Owen. N-ar fi vrut ca eu să fiu aici. Figura lui Grady. „Fugi. Fugi. Fugi.“ Îmi bubuie inima în piept atât de tare încât sunt sigură că Nicholas aude. Chiar dacă nu aude, sunt sigură că simte tensiunea pe care o degaj.

Există un moment în care îți dai seama că ești depășit de situație. Acesta este momentul meu.

Câinii se uită atent la Nicholas. Toată lumea se uită atent la Nicholas, inclusiv eu.

Apoi o iau în singura direcție posibilă. Spre el.

– După dumneata, zic.

Cu doi ani în urmă

– Bailey, îmi place rochia ta, am spus eu.

Eram la Los Angeles, luam cina la Felix, în Venice[26]. Lucram cu o clientă la casa ei din Venice Canals şi Owen s-a gândit că ar fi ocazia perfectă ca eu şi Bailey să petrecem puţin timp împreună. Era, dacă nu mă înşel, a opta oară când ne întâlneam, dar de obicei ea căuta să scape înainte să apucăm să facem şi altceva decât să luăm masa împreună. De obicei, nu petreceam toţi trei un weekend întreg împreună. Am luat-o să-l vadă pe Dudamel[27] la Hollywood Bowl şi i-a plăcut mult. Iar acum luam cina la cel mai bun restaurant italienesc din Los Angeles, ceea ce, de asemenea, îi plăcea. Singurul lucru care nu-i plăcea? Să facă toate astea împreună cu mine.

– Îţi stă atât de bine cu nuanţa asta de albastru, i-am spus.

N-a răspuns, nici măcar n-a dat din cap. M-a ignorat, luând o înghiţitură din sucul ei italienesc.

– Trebuie să mă duc la baie, a spus.

S-a ridicat şi a plecat, înainte ca Owen să-i poată răspunde.

El s-a uitat după ea. Când a dispărut după colţ, s-a întors spre mine.

– Voiam să-ţi fac o surpriză, a spus. Dar poate că e momentul potrivit să-ţi spun că te duc la Big Sur weekendul următor.

Urma să rămân în Los Angeles toată săptămâna, ca să termin proiectul din Canals şi plănuiam să merg la Sausalito vineri. Discutaserăm să facem o călătorie pe coastă să vizităm nişte veri de-ai lui Owen. Verii, spunea el, locuiau în Carmelby-the-Sea, un orăşel turistic din capătul peninsulei.

– De fapt, nu ai veri în Carmelby-the-Sea, nu-i aşa? i-am spus.

– Probabil or fi verii cuiva, mi-a răspuns, iar eu am râs. Există un avantaj în privinţa mea, a adăugat. De fapt, nu am veri pe nicăieri. Nu vin la pachet cu nici o familie, în afară de Bailey.

– Iar ea este un bonus, am spus.

Mi-a zâmbit.

– Chiar asta simţi, nu-i aşa?

– Sigur.

Am făcut o pauză, înainte de a adăuga:

– Nu că sentimentul ar fi reciproc.

– Va fi.

A luat o înghiţitură din băutura lui şi a împins-o peste masă spre mine.

– Ai încercat vreodată cocktail Good Luck Charm? m-a întrebat. Eu beau numai la ocazii speciale. E un amestec de burbon, lămâie şi mentă. Şi funcţionează: aduce noroc[28].

– Pentru ce-ţi trebuie noroc?

– O să-ţi pun o întrebare despre care vei crede că e precipitată, a spus el. E în regulă?

– Asta e întrebarea?

– Întrebarea urmează, a spus el. Dar nu aşa. Nu când fiica mea e la baie, nu de alta, dar ca să apuci să-ţi recapeţi suflul…

Nu greşea. Mi se tăiase răsuflarea, speriată că avea să lanseze întrebarea. Eram îngrozită că, dacă făcea asta, eram incapabilă să spun „da“. Şi n-aş fi fost capabilă să spun nici „nu“.

– Poate o să te întreb în Big Sur. O să fim sus, pe stânci, înconjuraţi de stejari, cei mai frumoşi stejari pe care i-ai văzut în viaţa ta. Şi o să dormi sub ei, o să dormi într-o iurtă, cu vedere la stejarii aceia şi la ocean. Una dintre iurte are numele noastre pe ea.

– N-am dormit niciodată într-o iurtă, am spus.

– Ei bine, de săptămâna viitoare n-o să mai poţi spune asta.

Şi-a luat paharul înapoi şi a sorbit din el.

– Şi ştiu că mă cam grăbesc, dar ar trebui să ştii că abia aştept să fiu soţul tău, a spus. Poţi să-ţi notezi.

– Ei bine, tu nu-ţi nota, am spus eu, dar şi eu simt la fel.

Acela a fost momentul în care Bailey s-a întors la masă. S-a aşezat şi a început să înfulece din paste. Era o delicioasă replică la pastele Cacio e Pepe din sudul Italiei, un amestec decadent de brânză cu ardei iute şi ulei de măsline sărat.

Owen s-a aplecat şi a luat o gură direct din farfuria ei.

– Tată! a făcut ea, râzând.

– Să iubeşti înseamnă să împarţi cu celălalt, a spus el cu gura plină. Vrei să auzi ceva tare?

– Sigur, a spus ea şi i-a zâmbit.

– Hannah a luat bilete la Desculţ în parc pentru mâine-seară, la Getty, a spus. Neil Simon e şi unul dintre preferaţii ei. Nu e super?

– Ne întâlnim şi mâine cu Hannah? a spus ea, pe negândite.

– Bailey…, a zis Owen, scuturând din cap, apoi m-a privit cu regret, de parcă ar fi vrut să se scuze pentru că Bailey se comportă aşa.

Am ridicat din umeri, pentru a-i da de înţeles că e OK, indiferent cum se

poartă.

Și eram sinceră. Din partea mea, era OK. Era o adolescentă care, în cea mai mare parte din viața ei, nu avusese o mamă. Nu-l avea decât pe tatăl ei. Nu mă așteptam ca ea să se împace cu perspectiva de a-l împărți cu altcineva. Și nici nu credeam că cineva trebuie să aibă asemenea așteptări de la ea.

A privit în jos, jenată.

– Îmi pare rău, doar că… am o mulțime de teme de făcut, a spus.

– Nu, te rog, e în regulă, am spus eu. Și eu am o grămadă de treabă. Ce-ar fi să mergeți voi doi la spectacol? Doar tu și tatăl tău. Și poate ne întâlnim la întoarcere, la hotel, dacă reușiți să terminați ce aveți de făcut.

Bailey m-a privit, așteptând să vadă care-i șpilul. Nu era nici un șpil. Voiam ca ea să înțeleagă asta. Indiferent ce aveam să fac bine și ce aveam să fac greșit (și după cum începuserăm, știam că o să fac o mulțime de lucruri greșit din punctul ei de vedere), n-avea să fie niciodată nici un șpil. Asta era o promisiune pe care i-o puteam face. În ceea ce mă privește, ea nu trebuia să fie drăguță. Nu trebuia să se prefacă. Trebuia doar să fie ea însăși.

– Serios, Bailey. Nu e nici o obligație…, am spus.

Owen s-a întins și m-a luat de mână.

– Chiar mi-ar fi plăcut să fim toți împreună, a zis.

– Data viitoare, am răspuns. O să fim data viitoare.

Bailey a ridicat privirea. Și am remarcat, înainte ca ea să se poată ascunde. Am văzut în ochii ei un fel de secret pe care n-a vrut să mi-l dezvăluie – era recunoștința pentru că am înțeles-o. Am văzut câtă nevoie avea de cineva care s-o înțeleagă. Altcineva decât tatăl ei. Am văzut cum a luat în considerare pentru o clipă că acel cineva aș putea fi eu.

– Mda, a spus. Data viitoare.

Și, pentru prima dată, mi-a zâmbit.

Unele lucruri trebuie să le faci cu mâna ta

Am străbătut holul cu fotografii artistice pe pereți, trecând pe lângă una care înfățișa coasta californiană. Superba coastă de lângă Big Sur. Fotografia are cel puțin doi metri în lungime – o perspectivă aeriană asupra acelui drum aproape imposibil de lung, tăiat în muntele abrupt, între stâncă și ocean. Sunt atât de absorbită de peisajul familiar încât abia dacă bag de seamă când trecem pe lângă sufragerie. Și abia dacă bag de seamă masa din sufragerie. Masa realizată de mine – cea care a apărut cândva în Architectural Digest. Masa care m-a ajutat să-mi lansez cariera.

Este piesa mea cel mai des reprodusă – un mare lanț comercial a început să producă replici imediat după ce a apărut în revistă.

Atunci mi se aprinde un beculeț. Nicholas a spus că soția lui a ales cu grijă fiecare piesă de mobilier din casa asta. Dacă a dat peste articolul din Architectural Digest? Dacă așa a cumpărat masa? E posibil. Articolul se află încă pe site-ul lor. Dând suficiente clickuri, ar fi putut să ajungă la nepoata pierdută, asta dacă ar fi căutat destul de atent, dacă ar fi știut ce să caute.

La urma urmei, făcând suficienți pași, am ajuns aici, în această casă în care nu vreau să mă aflu – o parte din trecutul meu m-a găsit aici, ca și cum aș avea nevoie de încă ceva care să-mi aducă aminte că tot ce contează în viața mea depinde de ceea ce se întâmplă acum.

Nicholas deschide o ușă groasă de stejar și o ține deschisă, ca să trec.

Evit să mă uit în spate la Ned, care e la câțiva pași în urma noastră. Evit să mă uit la câinii care salivează mergând pe lângă el.

Îl urmez pe Nicholas în biroul lui și cercetez cu privirea scaunele din piele închisă la culoare, lămpile de citit, bibliotecile de mahon. Diplomele și

distincţiile lui Nicholas Bell atârnă pe pereţi. Summa cum laude. Phi Beta Kappa. Law Review. Înrămate frumos, etalate cu mândrie.

Biroul lui pare diferit de restul casei. Are un aer mai intim. Încăperea e plină de fotografii de familie – pe pereţi, pe comodă, pe rafturile cu cărţi. Totuşi, masa de lucru este dedicată în întregime fotografiilor lui Bailey. Fotografii în rame din argint curat, fotografii supradimensionate. Toate înfăţişând-o pe Bailey în copilărie, cu ochii ei întunecaţi, cât nişte farfurioare. Şi cu buclele ei moi – nici una încă mov.

Apoi este mama ei, Kate. O ţine în braţe pe Bailey în aproape toate fotografiile expuse: Bailey şi Kate mâncând îngheţată; Bailey şi Kate îmbrăţişându-se pe o bancă în parc. Mă opresc asupra unei poze cu Bailey de când avea doar câteva zile, cu o căciuliţă albastră pe cap. Kate stă întinsă în pat lângă ea, cu buzele pe buzele ei, cu fruntea lipită de fruntea ei. Aproape că-mi rupe sufletul. Şi mă gândesc că de aceea o păstrează Nicholas la vedere – de aceea le păstrează pe toate la vedere –, ca să-i rupă sufletul în fiecare zi.

Asta e cu binele şi răul. Nu sunt chiar aşa departe unul de altul şi adesea pleacă din acelaşi moment eroic în care vrei să schimbi lucrurile.

Ned rămâne în hol. Nicholas face un semn din cap în direcţia lui şi închide uşa. Uşa groasă de lemn. Bodyguardul e pe hol; câinii sunt pe hol.

Iar noi doi suntem în birou, singuri.

Nicholas merge până la bar şi toarnă băutură pentru amândoi. Îmi întinde paharul, apoi se aşază la masa lui, lăsându-mi mie scaunul din faţă – un scaun adânc din piele, gravată cu auriu.

– Fă-te comodă, îmi zice.

Mă aşez cu paharul în mână. Dar nu mă simt în largul meu cu spatele le uşă. Pentru un moment, mă gândesc că n-ar fi imposibil ca cineva să intre şi să mă împuşte. Unul dintre bodyguarzi mă poate lua prin surprindere, câinii pot să mă atace. Charlie însuşi poate să năvălească înăuntru. Poate am înţeles greşit ce a scris Owen în testamentul lui. Poate că în încercarea asta de a-i scoate pe

Bailey şi pe Owen din problemele în care i-am adâncit şi mai mult, m-am vârât pe mine, singură, în cuşca leului. Un sacrificiu. În numele lui Kate. Sau al lui Owen. Sau al lui Bailey.

Îmi reamintesc că e în ordine. Dacă reuşesc să fac ceea ce mi-am propus venind aici, atunci accept situaţia.

Pun paharul jos. Iar privirea îmi fuge înapoi, la fotografiile cu Bailey, când era mică. Remarc una cu ea în rochie de petrecere, cu o fundă legată în jurul capului.

Mă liniştește întru câtva, ceea ce Nicholas pare să observe. Ia fotografia şi mi-o dă.

– Asta era a doua aniversare a lui Kristin. Deja se exprima în fraze întregi. Era uimitor. Am dus-o în parc, cred că în săptămâna care a urmat, şi am dat nas în nas cu pediatrul ei. El a întrebat-o ce face şi ea i-a dat un răspuns de două paragrafe. Nu-i venea să creadă.

Țineam fotografia în mâini. Bailey se uita la mine, cu buclele acelea prefigurându-i, parcă, întreaga personalitate.

– Îmi imaginez, am spus.

Nicholas şi-a dres glasul.

– Să înţeleg că e tot aşa şi acum?

– Nu, îi răspund. E mai degrabă monosilabică acum, cel puţin faţă de mine. Dar în general, da. În general, e sclipitoare.

Ridic privirea şi remarc expresia de pe faţa lui Nicholas. Pare furios. Nu sunt sigură de ce. E furios pentru că am făcut ceva ca Bailey să nu mă placă? Sau e furios pentru că lui nu i s-a dat şansa asta?

Îi dau înapoi fotografia. O pune la loc pe birou, potrivind-o compulsiv în locul în care fusese înainte, ca şi cum aşa ar face de obicei – ar păstra fiecare parte din ea de care dispune exact acolo unde o poate găsi. E ca un fel de gândire magică, e ca şi cum, dacă o păstrează aşa, asta l-ar putea ajuta s-o

regăsească.

– Deci, Hannah, ce anume pot să fac pentru tine?

– Păi, sper să putem ajunge la o înțelegere, domnule Bell.

– Nicholas, te rog, spune el.

– Nicholas, spun și eu.

– Și nu.

Oftez adânc și mă trag mai în față pe scaun.

– Încă n-ai auzit ce am de spus.

– Ce vreau să spun este nu, nu de asta te afli aici, ca să ajungi la o înțelegere, spune el. Știm amândoi asta. Ești aici în speranța că eu nu sunt așa cum îți spune toată lumea că sunt.

– Nu-i adevărat. Nu mă interesează cine a avut dreptate și cine nu în povestea asta.

– Asta e bine, spune el, pentru că nu cred că ți-ar plăcea răspunsul adevărat. Oamenii tind să funcţioneze în felul ăsta. Avem părerea noastră și filtrăm informația într-o paradigmă care să o susțină.

– Nu ești prea convins că oamenii își pot schimba părerea.

– Și asta te surprinde?

– De obicei, nu, dar dumneata ești avocat, spun eu. Să-i convingi pe alții nu face parte din meserie?

Zâmbește.

– Cred că mă confunzi cu un procuror. Un avocat al apărării, sau cel puțin unul bun, nu încearcă niciodată să convingă pe nimeni de nimic. Noi facem contrariul. Noi le amintim tuturor că nu pot ști nimic cu siguranță.

Nicholas se întinde spre cutia maro de pe birou, o tabacheră. Deschide capacul și scoate o țigară.

– N-o să te întreb dacă vrei și tu una. Un obicei dezgustător, știu. Dar m-am apucat de fumat când eram adolescent, altceva nu prea era de făcut în orașul din care sunt. Și m-am reapucat de fumat în închisoare, din același motiv, spune el. N-am mai putut să mă las de atunci. Când soția mea era încă printre noi, am încercat. Mi-am luat plasturi de-ăia cu nicotină. Îi știi? Te ajută dacă ai disciplină, dar eu nu mai pretind că aș avea. Nu de când mi-am pierdut soția… Ce rost mai are? Charlie mă bate la cap cu asta, dar nu poate face mare lucru. Mă gândesc că sunt deja bătrân. Altceva o să-mi vină de hac înainte.

Își pune țigara în gură, ținând bricheta argintie în mână.

– Mi-ar plăcea să-ți spun o istorioară, dacă-mi dai voie, continuă el. Ai auzit de Harris Nash?

– Nu cred, îi răspund.

Își aprinde țigara și trage cu nesaț din ea.

– Nu, sigur că nu, de ce-ai fi auzit? El m-a prezentat foștilor mei angajatori. Avea douăzeci și unu de ani când l-am întâlnit prima dată și era undeva foarte jos pe scara ierarhică. Dacă ar fi fost mai sus, domnii din conducerea organizației ar fi trimis un avocat intern să-l ajute, iar eu n-aș mai fi stat acum în fața ta. Dar nu era. Și așa, am fost eu solicitat de municipalitate să-l apăr din oficiu. Repartizarea aleatorie mi-a parvenit la biroul apărătorilor din oficiu, într-o seară în care eu rămăsesem să lucrez până mai târziu. Harris fusese prins cu oxicodonă. Nu o tonă, dar destul. A fost acuzat de deținere de droguri cu intenție de distribuire. Aceasta fiind într-adevăr, nu e nevoie s-o mai spun, intenția lui, a zis, apoi a mai tras un fum. Ceea ce vreau să spun e că eu mi-am făcut treaba, poate puțin prea bine. În mod normal, Harris ar fi fost închis pentru trei ani, poate șase, dacă ar fi avut ghinion cu judecătorul. Dar eu l-am scos.

– Cum ai reușit? îl întreb.

– Așa cum reușești în orice lucru, îmi răspunde. Am acordat toată atenţia. Iar procurorul n-a făcut asta. A fost neglijent. N-a dezvăluit nişte dovezi care-l disculpau pe acuzat, aşa că am obținut respingerea cazului. Iar Harris a fost eliberat. După asta, angajatorii lui au vrut să mă cunoască. Erau impresionaţi. Voiau să-mi spună personal. Și voiau să repet figura și pentru alți membri ai organizației lor, care dăduseră de probleme.

Nu știu ce se așteaptă să spun, dar se uită la mine, poate doar ca să se asigure că-l ascult.

– Acești domni din conducerea organizației lui Harris au decis că dovedisem acel soi de pricepere care ajuta la păstrarea forţei de muncă… la muncă. Așa că ne-au trimis pe mine și pe soția mea în sudul Floridei cu un avion privat. Până atunci, nu zburasem niciodată nici la clasa întâi, d-apăi cu un avion privat. Dar ei ne-au trimis acolo cu avionul lor și ne-au cazat într-un apartament de hotel cu vedere la ocean, cu propriul valet, și mi-au făcut o propunere de afacere, una pe care mi s-a părut greu s-o refuz.

Tace un moment.

– Nu sunt sigur de ce am menționat avionul sau oceanul și valetul. Poate ca să-ți sugerez că eram ușor depășit de situație cu angajatorii mei. Nu vreau să spun că n-aveam de ales și trebuia să lucrez pentru ei. Cred că întotdeauna ai de ales. Alegerea mea a fost să apăr persoane care, potrivit legii, merită o apărare corectă. E o muncă onorabilă. Nu mi-am minţit niciodată familia în legătură cu ce făceam. I-am scutit de unele detalii, dar au cunoscut perspectiva de ansamblu și au știut că n-am depășit anumite limite. Mi-am făcut treaba. Am avut grijă de familia mea. La urma urmei, nu este foarte diferit de a lucra la o companie de tutun, spune el. Trebuie să ai în vedere aceleași calcule morale.

– Doar că eu n-aș lucra nici pentru o companie de tutun, spun.

– Ei bine, nu toți ne permitem luxul codului tău moral.

O spune într-un fel tăios, care îmi atrage atenția. Îmi asum un risc contrazicându-mă cu el, numai că îmi trece prin minte că acesta poate fi tocmai motivul pentru care îmi spune povestea vieții lui, din perspectiva pe

care vrea el s-o văd. Ca să mă testeze. Să vadă dacă am de gând să fac exact asta – să-l contrazic, să mă angajez în dispută. Probabil că de aceea îmi spune cum s-au petrecut lucrurile din punctul lui de vedere – este primul test. Vrea să vadă dacă o să încuviinţez orbeşte la manipulările lui, în scopul de a-i intra în graţii, sau dacă o să fiu umană.

– Nu că aş avea un cod moral atât de strict, dar mie mi se pare că angajatorii dumitale au făcut mult rău şi dumneata ştiai asta, îi spun. Şi totuşi, ai ales să-i ajuţi.

– A, deci asta e diferenţa? Să nu faci rău? Dar ce spui despre răul pe care-l faci când rupi un copil de familia lui imediat după ce şi-a pierdut mama? Ce spui despre răul făcut când îl privezi pe acel copil de şansa de a-i cunoaşte pe toţi cei care ar putea să-i amintească de mama lui? De toţi cei care îl iubesc?

Nu mai spun nimic. Acum înţeleg. Nicholas nu m-a trecut prin toată povestea ca să se prezinte într-o lumină mai favorabilă sau ca să vadă dacă mă poate atrage de partea lui. Mi-a spus-o ca să mă facă să-l aduc fix în punctul ăsta, în care putea să dea frâu liber furiei sale. A vrut să mă rănească. A vrut să mă rănească tocmai prin răul pe care l-a pricinuit Owen – prin preţul pentru ceea ce a ales să facă.

– Cred că cel mai mult mă înfurie ipocrizia lui, spune el. Ţinând cont că Ethan ştia exact ce făceam şi ce nu făceam pentru angajatorii mei. Ştia mai mult decât copiii mei. Pe de o parte, pentru că se pricepea la coduri şi computere. Pe de altă parte, pentru că deveniserăm apropiaţi şi l-am pus în temă. Să spunem doar că m-a ajutat la unele lucruri. Aşa a şi putut să facă răul pe care l-a făcut.

Nu ştiu cum să contracarez. Nu ştiu cum să-l contrazic pe Nicholas în legătură cu toate astea. Aşa se vede el, ca pe un familist, ca pe un om căruia i s-a făcut o nedreptate. Iar pe Owen îl vede ca pe omul care l-a nedreptăţit, ceea ce-l face pe Owen la fel de vinovat ca şi el. Nu pot să contrazic un aspect cu adevărat esenţial în percepţia lui de sine. Aşa că decid să n-o fac. Decid să procedez altfel.

– Nu cred că greşeşti în privinţa asta, îi spun.

– Nu?

– Un lucru știu sigur despre soțul meu: ar face orice pentru familie. Și asta ești dumneata pentru el, așa că îmi imaginez că a fost destul de mult implicat acolo unde i-ai cerut să se implice. Până când a decis că nu mai poate.

– Munceam deja de nouăsprezece ani pentru angajatorii mei când Ethan a apărut în viața fiicei mele. Dar munceam și pentru alți clienți, reține. Am continuat să lupt pentru oameni pe care i-ai aproba, lucrez și acum pentru acei clienți, deși sunt sigur că te interesează mai puțin faptele mele bune.

Nu comentez. Nici nu așteaptă de la mine să spun ceva. Urmărește să-și precizeze punctul de vedere, moment în care se și apropie de el.

– Ethan m-a învinovățit pe mine pentru ce i s-a întâmplat lui Kate. I-a învinovățit pe oamenii pentru care lucram, când ei n-au avut nimic de-a face cu asta. Ea lucra pentru un judecător de la Curtea Supremă din Texas, un judecător foarte influent. Știai asta?

Am încuviințat din cap.

– Știam.

– Știai că judecătorul ăsta schimbase brusc orientarea tribunalului spre stânga și era de așteptat ca în scurt timp să dea verdictul decisiv împotriva unei mari companii petroliere, a doua ca mărime din țară? Dacă vrei să vorbim despre criminali adevărați, acești domni dispersau în atmosferă substanțe chimice de mare toxicitate care, dintr-o singură doză, puteau să-ți umfle ochii de nici nu-i mai puteai ține deschiși, a zis și m-a privit cu luare-aminte. Ideea este că acest judecător, șeful lui Kate, redacta o opinie majoritară împotriva corporației. Ar fi dus la o reformă devastatoare și ar fi costat corporația aproape șase miliarde de dolari, reprezentând costul investițiilor în protecția mediului. Și a doua zi după ce fiica mea a fost ucisă, când judecătorul s-a întors acasă, a găsit un glonț în cutia poștală. Cum îți sună asta? Ca o pură coincidență? Sau ca un avertisment?

– N-am destule date, îi răspund.

– Ei bine, Ethan a decis că are destule date. N-a putut să priceapă că oamenii pentru care muncisem douăzeci de ani nu i-ar fi făcut așa ceva fiicei mele. Că eu îi cunoșteam și că ei aveau propriul cod al onoarei. Că nu făceau lucrurile în felul ăsta. Că nici cel mai abject dintre ei n-ar fi făcut asemenea lucruri neprovocat. Dar Ethan n-a vrut să creadă. A vrut doar să mă acuze pe mine. Și a vrut să mă pedepsească. De parcă n-aș fi fost pedepsit destul, spune, apoi tace pentru o clipă. Nu e nimic mai rău decât să pierzi un copil. Nimic. Mai ales dacă ești un om care trăiește pentru familia lui.

– Înțeleg asta, îi spun.

– Soțul tău, nu. Asta este partea pe care n-a înțeles-o niciodată despre mine. După ce a depus mărturie, am petrecut șase ani și jumătate la închisoare, ca să nu-mi pun familia în pericol dezvăluind secretele angajatorilor mei. Ceea ce ei au privit ca pe încă un serviciu. Așa că angajatorii mei continuă să fie generoși cu mine și acum. Chiar dacă m-am retras din activitate, mă consideră parte din familie.

– Chiar dacă ginerele dumitale i-a trimis pe mulți dintre ei la pușcărie?

– Cei care au intrat în pușcărie odată cu mine erau în genere membri de rang inferior ai organizației, spune Nicholas. Eu am încasat-o pentru responsabilii de rang înalt. Ei n-au uitat asta. Și n-o să uite.

– Așadar, le-ai putea cere să-l cruțe pe Ethan? Teoretic? Dacă ai vrea?

– N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus? Nu vreau să fac asta. Pe de altă parte, nu pot să-i plătesc eu datoria. Nimeni nu poate.

– Tocmai spuneai că ar face orice pentru tine.

– Poate asta ai vrut tu să auzi, spune el. Ceea ce am spus e că sunt generoși cu mine în anumite privințe. Nu în toate. Nici măcar într-o familie nu ți se permite orice.

– Nu, spun eu. Presupun că nu.

Atunci îmi dau seama că mai e ceva. Ceva ce Nicholas nu spune – cel puțin,

nu încă.

– Nu l-ai plăcut niciodată pe Ethan, nu-i așa?

– Poftim?

– Chiar înainte de toate astea, când l-ai întâlnit pentru prima dată, nu l-ai fi ales pentru fiica dumitale. Un puștan sărac din sudul Texasului, care voia să se însoare cu singura dumitale fiică. Nu putea fi ceea ce îți doreai pentru ea. Erați la fel. El era dintr-un oraș fix ca acela din care te trăgeai dumneata. Avea prea multe dintre trăsăturile de care te străduiseşi toată viața să te descotorosești.

– Ești psihoterapeută?

– Nici vorbă. Sunt doar atentă.

Mă privește amuzat. Pare că savurează dialogul nostru. Îi place să-i arunc înapoi propriile cuvinte.

– Deci, care e întrebarea?

– Tot ce ai făcut ai făcut așa încât copiii să aibă alte opțiuni decât cele pe care le-ai avut dumneata. Kate. Charlie. Alegeri mai ușoare. Să aibă o copilărie promițătoare. Cele mai bune școli, cele mai mari posibilități. Totul, pentru ca ei să nu se chinuiască atât de mult. Și totuși, unul dintre copii renunță la facultatea de arhitectură și decide să preia barul familiei soției dumitale. Apoi divorțează.

– Ai grijă, spune.

– Iar celălalt alege ultimul soț pe care l-ai fi vrut pentru ea.

– Așa cum spunea soția mea, nu putem alege noi pe cine iubesc copiii noștri. M-am împăcat cu ideea că l-a ales pe Ethan. Nu voiam decât ca ea să fie fericită.

– Dar aveai un presentiment, nu-i așa? Nu era persoana potrivită pentru Kate, n-avea s-o facă fericită.

Nicholas se apleacă spre mine, şi orice urmă de zâmbet i-a pierit de pe chip.

– Ştii că, atunci când Kate şi Ethan au început să se întâlnească, ea n-a mai vorbit cu mine timp de un an?

– Până ieri n-am ştiut nici măcar de existenţa lui Kate, îi răspund. Aşa că detaliile despre relaţia lor îmi sunt total necunoscute.

– Ea era în primul an de facultate şi a decis că nu mai vrea să aibă de-a face cu noi. Cu mine, mai degrabă… Cu mama ei a vorbit tot timpul. Asta era influenţa lui Ethan asupra ei. Am depăşit momentul, totuşi. Kate s-a întors acasă şi ne-am împăcat. Aşa sunt fetele. Îşi iubesc taţii. Iar eu şi Ethan…

– Ai ajuns să ai încredere în el? întreb.

– Da. Se vede treaba că n-ar fi trebuit. Dar am avut. Aş putea să-ţi povestesc ceva despre soţul tău şi apoi n-o să-l mai vezi niciodată cu aceiaşi ochi.

Am continuat să tac. Ştiu că Nicholas spune adevărul, cel puţin, aşa cum îl vede el. În ochii lui, Owen e un om rău. I-a făcut rău lui Nicholas. I-a trădat încrederea. I-a răpit nepoata. A dispărut.

Nicholas nu greşeşte în nici o privinţă. Poate că nu greşeşte nici în privinţa mea. Dacă aleg să mă scufund în abisul îndoielii, pe care el îl creează în privinţa lui Owen, nu mi-ar fi deloc greu. Owen nu este cine am crezut eu, cel puţin, nu în detaliu. Există aspecte care n-aş fi vrut să existe, aspecte pe care acum nu mai pot să le ignor. Într-un fel sau altul, asta e înţelegerea pe care o încheiem cu toţii atunci când iubim pe cineva. La bine şi la rău. Este înţelegerea pe care trebuie s-o semnăm iar şi iar ca să păstrăm dragostea. Nu ne facem că nu vedem acele aspecte ale personalităţii pe care nu vrem să le vedem. Indiferent cât de mult sau de puţin ne ia să le descoperim. Le acceptăm dacă suntem destul de puternici. Sau le acceptăm destul cât să nu le lăsăm să acapareze întreaga poveste.

Pentru că mai e şi asta. Detaliile nu sunt întregul. Întregul include şi asta: îl iubesc. Îl iubesc, iar Nicholas n-o să mă convingă că n-ar trebui. N-o să mă convingă că încrederea mi-a fost înşelată. În ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda oricărei probe contrarii, nu cred că încrederea mi-a fost înşelată. Cred că îmi

cunosc soțul, în acele aspecte care contează cel mai mult. De aceea mă aflu aici. Așa că spun:

– Cu toate astea, cred că știi cât de mult a iubit-o soțul meu pe fiica dumitale.

– Și ce-i cu asta? spune el.

– Vreau să-ți propun o înțelegere.

Începe să râdă.

– Ne-am întors la asta? Dragă, nu știi ce vorbești. Nu ai tu cum să faci o înțelegere.

– Ba eu cred că da.

– Și cum ai vedea-o?

Trag adânc aer în piept, știind că e momentul adevărului cu Nicholas. Totul depinde de felul în care îi voi prezenta ideea. Acum o să mă asculte sau nu. Și nu depinde de asta decât viitorul familiei mele. Identitatea mea. Identitatea lui Bailey. Viața lui Owen.

– Cred că soțul meu ar prefera să fie ucis decât să te lase în preajma nepoatei dumitale. Așa cred. A dovedit-o rupându-se de tot și mutând-o departe de aici. Oricât de furios ai fi pentru asta, îl respecți pentru că este un tată atât de devotat. Nu credeai că e în stare de așa ceva.

Nicholas nu spune nimic, dar nici nu-și întoarce privirea. Se uită fix în ochii mei. Simt că devine nervos, puțin prea nervos, dar continui.

– Și presupun că ai vrea să ai o relație cu nepoata dumitale. Cred că îți dorești o relație cu ea poate mai presus de orice altceva. Cred că ai fi dispus să faci anumite aranjamente cu foștii colaboratori care să permită ca asta să se întâmple. Din ceea ce spui, ai putea insista ca ei să ne lase în pace, să ne lase să ne trăim viața. Dacă vrei să-ți cunoști nepoata, cred că știi că e singura carte pe care poți s-o joci. Ori așa, ori s-o lași să dispară din nou. Pentru că asta e cealaltă opțiune, după cum mi s-a explicat, este varianta pe care ar trebui s-o iau în considerare. WITSEC, de la capăt. Nepoata ta să nu mai fie

nepoata ta. Din nou.

Și iată. Se întâmplă. Ca și cum un comutator ar fi fost răsucit, ochii lui Nicholas se întunecă, devin goi. Fața i se aprinde.

– Ce-ai spus? mă întreabă.

Se ridică în picioare. Îmi împing scaunul în spate, aproape fără să-mi dau seama. Mă trag înapoi, spre ușă, ca și cum l-aș crede în stare să se repeadă la mine. Dintr-odată, totul pare posibil, dacă nu ies din camera asta. Până nu ies de aici.

– Nu-mi place să fiu amenințat, spune Nicholas.

– Nu te amenință, îi răspund, încercând să-mi controlez vocea. Nu asta era intenția mea.

– Atunci care e intenția ta?

– Îți cer să mă ajuți să-ți apăr nepoata, îi spun. Îți cer să ne asiguri o poziție din care ea să-și poată cunoaște familia, să te poată cunoaște pe dumneata.

Nu se așază la loc. Mă fixează cu privirea. Îndelung. Pentru un moment care pare nesfârșit.

– Acești domni, foștii mei angajatori… Poate că aș putea să aranjez ceva cu ei. M-ar costa o mare parte din capital. Și cu siguranță s-ar întreba ce am pățit acum, la bătrânețe. Dar… cred că m-aș putea asigura că vă lasă în pace pe tine și pe nepoata mea.

Încuviințez din cap și simt că mi se pune un nod în gât atunci când mă văd nevoită să-i adresez următoarea întrebare.

– Și Ethan?

– Nu, Ethan, nu.

O spune fără echivoc. O spune pe un ton definitiv.

– Dacă Ethan se întoarce, n-am cum să-i garantez siguranța. Datoria lui e prea mare. După cum am spus, pe Ethan nu l-aș putea proteja nici dacă aș vrea. Ceea ce, ca să ți-o spun clar, nu e cazul.

Eram pregătită pentru asta, pentru poziția lui fermă. Eram cât puteam fi de pregătită – deși o mică parte din mine spera că nu va trebui să aud asta. Că nu voi fi nevoită să fac lucrul pentru care am venit aici. O mică parte din mine nu vrea să creadă nici când încep să vorbesc.

– Dar pe nepoata dumitale, zic, pe ea poți s-o protejezi? Asta spui?

– Posibil, da.

Tac pentru o clipă. Tac până mă simt din nou în stare să vorbesc.

– Bine atunci, spun.

– Bine atunci? Bine atunci, ce?

– Aș vrea să vorbești cu foștii dumitale angajatori despre asta.

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă confuzia. E confuz pentru că el credea că știe ce caut eu aici. Credea că o să-l implor pentru viața lui Owen, pentru siguranța lui. Nu înțelege că exact asta fac, deși nu pare.

– Înțelegi ce te așteaptă? mă întreabă.

Mă așteaptă o viață fără Owen. Asta mă așteaptă. O viață care nu seamănă deloc cu ceea ce mi-am dorit, dar o viață în care Bailey rămâne Bailey. Rămâne tânăra care a devenit în grija lui Owen, fiica de care el este atât de mândru. Ea va continua să-și trăiască viața, mergând la facultate peste doi ani, îndreptându-se spre orice fel de viață își va dori, fără să se dea drept altcineva – fără să fie nevoită să se transforme într-o altă persoană –, rămânând, pur și simplu, ea însăși.

Eu și Bailey vom merge mai departe – dar fără Owen, fără Ethan. Owen, Ethan: cei doi încep să se amestece în mintea mea – soțul pe care credeam că-l cunosc, soțul pe care nu-l cunosc. Soțul pe care n-o să mai ajung să-l am. Asta înțeleg că mă așteaptă.

Ăsta e târgul pe care sunt dispusă să-l fac dacă și Nicholas este de acord. Și în acest moment, îi spun și de ce:

– Este ceea ce își dorește Ethan.

– Să-și trăiască viața fără ea? mă întreabă. Nu cred așa ceva.

Ridic din umeri.

– Asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Nicholas închide ochii. Brusc, pare obosit. Știu, pe de o parte, pentru că se gândește la el însuși – la fiica (și la nepoata) fără de care a trebuit să-și ducă viața. Dar și pentru că simte milă față de Owen, un sentiment pe care nu și-l dorește, dar n-are de ales.

Și iată ceea ce Nicholas se aștepta cel mai puțin să-mi arate: omenia lui.

Așa că mă hotărăsc să-i spun adevărul, să dau glas singurului lucru pe care l-am gândit toată săptămâna, dar nu l-am spus cu voce tare nimănui.

– Eu n-am avut niciodată cu adevărat o mamă. A plecat când eram mică, aveam doar cu câțiva ani mai mult decât nepoata dumitale atunci când ai văzut-o ultima oară. Și n-a fost implicată în viața mea în vreun mod semnificativ. O felicitare sau un telefon când și când, dar atât.

– Și de ce-mi spui mie asta? întreabă. Aștepți compasiunea mea?

– Nu, nu pentru asta ți-o spun. L-am avut pe bunicul meu, care a fost un om extraordinar. O adevărată sursă de inspirație. Și mi-a oferit toată dragostea lui. Am avut mai mult decât majoritatea oamenilor.

– Atunci de ce?

– Sper să te ajute să înțelegi că, indiferent de ceea ce am de pierdut, prioritatea mea este nepoata dumitale. Oricare ar fi prețul, merită să fac ceea ce trebuie pentru ea. O știi mai bine decât mine.

– Cum așa?

– Dumneata ai trecut primul prin asta.

Nu spune nimic. Nici nu e nevoie. Pentru că înțelege ce vreau să spun. Mama mea n-a încercat niciodată să lupte pentru familia ei – să lupte pentru mine. Asta o definește. Se pare că eu sunt dispusă să renunț la tot ca să fac exact opusul pentru Bailey. Într-un fel sau altul, asta o să mă definească pe mine.

Iar dacă Nicholas e de acord cu ceea ce-i cer, îl va defini și pe el. Vom avea asta în comun. O vom avea pe Bailey în comun. Vom fi două persoane care vor face tot ceea ce e necesar pentru ea.

Nicholas își încrucișează brațele la piept, aproape ca într-o îmbrățișare, aproape ca și cum s-ar apăra împotriva unei decizii pe care nu știe dacă trebuie să o ia.

– Dacă o parte din tine crede că lucrurile se vor schimba într-o zi, că Ethan se va putea întoarce la tine, că se va putea strecura înapoi în viețile voastre, iar ei îl vor lăsa să se strecoare… află că nu va fi așa. Asta e imposibil. Oamenii ăștia nu uită. Asta nu se poate întâmpla.

Îmi adun toată puterea ca să-i spun ceea ce cred cu adevărat.

– Nu cred asta.

Nicholas se uită cu atenție la mine. Și cred că l-am convins. Sau, cel puțin, ne apropiem unul de altul. Spre bine sau spre rău.

Se aude o bătaie în ușă și intră Charlie. Charlie care se pare că a rămas, împotriva instrucțiunilor lui Nicholas. De aceea, Nicholas pare nemulțumit să-l vadă. Dar urmează să fie și mai nemulțumit.

– Grady Bradford e la poarta principală, spune Charlie. Și în spatele lui, o mulțime de șerifi federali.

– I-a luat destul de mult, spune Nicholas.

– Ce să fac? întreabă Charlie.

– Lasă-l să intre.

Apoi Nicholas se întoarce şi mă priveşte în ochi, iar întâlnirea noastră pare să fi luat sfârşit.

– Dacă Ethan se întoarce, ei vor şti, îmi spune. Întotdeauna îl vor căuta.

– Înţeleg.

– S-ar putea să-l găsească şi dacă nu se întoarce acasă.

– Ei bine, deocamdată nu l-au găsit.

Lasă capul într-o parte şi mă priveşte atent.

– Cred că te înşeli, îmi spune. Cred că ultimul lucru pe care şi l-ar dori Ethan ar fi să-şi petreacă viaţa departe de fiica lui…

– Nu cred că ăsta e ultimul. Nu.

– Dar care ar fi? mă întreabă.

„Să i se întâmple ceva lui Bailey“, aş vrea să-i spun. „Să se întâmple ceva din cauza lui, din cauza implicării lui în toate astea, iar Bailey să păţească vreo nenorocire. Să fie ucisă.“

– Altceva, spun.

Protejeaz-o.

Charlie mă atinge pe umăr.

– Maşina te aşteaptă, îmi spune. Trebuie să pleci.

Mă ridic să plec. Nicholas a părut să mă asculte, dar acum pare că nu mai vrea să audă nimic. Şi asta-i tot. Nu mai e nimic altceva de făcut. Aşa că îl urmez pe Charlie. Mă îndrept spre uşă.

Apoi Nicholas ne opreşte.

– Kristin…, spune el. Crezi că va fi dispusă să mă întâlnească?

Mă întorc şi îl privesc în ochi.

– Cred că da, îi spun. Da.

– Şi cum anume?

– Ea va decide cât de des să te vadă. Dar o să mă asigur că n-o să-ţi poarte ranchiună. O să mă asigur că înţelege că toate câte s-au întâmplat n-au nimic de-a face cu ceea ce simţi pentru ea. Şi că ar trebui să te cunoască.

– Şi o să te asculte?

În urmă cu o săptămână, răspunsul ar fi fost nu. Şi astăzi, mai devreme, n-ar fi fost tot nu? A plecat din camera de hotel ştiind că voiam ca ea să rămână pe loc. Şi totuşi, trebuie să-l fac să creadă că răspunsul e da. Trebuie să creadă şi trebuie să cred şi eu, ca să reuşesc. Ştiu că totul depinde de asta.

Încuviinţez din cap.

– O să mă asculte.

Nicholas tace un moment.

– Du-te acasă, spune. O să fii în siguranţă. Amândouă o să fiţi. Ai cuvântul meu.

Respir adânc. Izbucnesc în plâns, chiar acolo, în faţa lui, şi-mi duc imediat mâinile la ochi.

– Mulţumesc.

Vine spre mine şi îmi dă o batistă.

– Nu-mi mulţumi. N-o fac pentru tine.

Îl cred. Oricum, iau batista. Apoi ies de acolo cât pot de repede.

Diavolul se ascunde în detalii

În mașină, Grady îmi spune un lucru pe care o să-l țin minte toată viața.

Mi-l spune pe drumul de întoarcere la Biroul Șerifilor Federali, unde mă așteaptă Bailey.

Soarele răsare peste lacul Lady Bird, iar orașul Austin se trezește la viață în zorii zilei. Când intrăm pe autostradă, Grady își întoarce privirea de la drum și se uită la mine – ca și cum altfel n-aș fi băgat de seamă cât de nemulțumit e de ceea ce am hotărât să fac.

Apoi o spune.

– Se vor răzbuna pe Owen într-un fel sau altul. Ar trebui să știi asta.

Îi susțin privirea pentru că măcar atât pot să fac. Pentru că n-o să-l las să mă sperie.

– Nicholas nu lasă de la el, spune. Te-a păcălit.

– Nu cred, îi spun.

– Și dacă te înșeli? Care e planul? Să vă urcați în avion, să vă întoarceți la viața voastră și să sperați că veți fi în siguranță? Nu sunteți în siguranță. Nu merge așa.

– De unde știi?

– Cincisprezece ani de experiență, între altele.

– Nicholas n-are nici o problemă cu mine, îi spun. Am intrat în povestea asta fără să știu nimic.

– Eu știu asta, tu știi asta. Dar Nicholas nu știe, sau cel puțin nu e sigur. Și nu e genul de pariu pe care să-l facă.

– Cred că sunt totuși niște circumstanțe excepționale.

– De ce?

– Cred că vrea să-și cunoască nepoata, spun. Mai mult decât să-l pedepsească pe Owen.

Asta îi dă de gândit. Și îl observ cum analizează. Și îl văd ajungând la concluzia la care am ajuns și eu – că poate fi adevărat.

– Chiar dacă ai dreptate, dacă faci asta, n-o să-l mai vezi niciodată pe Owen.

Și, din nou, un vuiet în urechi, în inimă. A spus-o Nicholas, acum o spune și Grady. Ca și cum eu n-aș ști. Știu, și simt cum port în mine, în sângele meu, povara acelui fapt.

Renunț la Owen. Renunț la șansa ca, dincolo de toate astea – dacă există ceva dincolo de toate astea –, lucrurile să poată reveni cândva la normal, iar eu și Owen să fim din nou împreună. Renunț la speranța că noi doi ne vom regăsi. Pot să mă îndoiesc că Owen se va întoarce acasă. Îndoiala e una, dar asta e deja o certitudine.

Grady trage pe dreapta, pe lângă noi trec cu viteză camioane, și curentul produs de ele zdruncină mașina.

– Nu e prea târziu. Dă-l dracului pe Nicholas. Și lasă baltă înțelegerea pe care crede el că ați făcut-o, spune el. Nu era treaba ta să faci o înțelegere. Trebuie să te gândești la Bailey.

– Bailey e singura la care mă gândesc, îi spun. Mă gândesc la ce e cel mai bine pentru ea. La ceea ce vrea Owen să fac pentru ea.

– Sincer, chiar crezi că asta aștepta de la tine? Să găsești o asemenea soluție încât el să n-o mai poată vedea niciodată pe Bailey? Să nu mai poată avea nici o relație cu ea?

– Atunci, spune-mi tu, Grady. L-ai cunoscut pe Owen cu mult înaintea mea. Ce crezi că se aștepta să fac după dispariția lui?

– Cred că se aştepta să stai la cutie până când eu aș fi putut să rezolv lucrurile. De preferat, fără ca fața lui să apară la ştiri. De preferat, așa încât să vă păstraţi toți identitățile neschimbate. Și, la nevoie, eu să găsesc o cale de a vă muta pe toți, ca să puteți să rămâneți împreună.

– Aici mi se rupe filmul, îi spun. De fiecare dată.

– Ce vrei să zici?

– Care sunt șansele, Grady? Dacă ne muți, care sunt șansele să ne găsească oricum?

– Mici.

– Însemnând cât? Cinci la sută? Zece la sută? Și cum rămâne cu scurgerea de informații de data trecută? Când s-a întâmplat asta, șansele erau la fel de mici? Pentru că s-a întâmplat. Owen și Bailey au fost puși în pericol sub supravegherea ta. Owen n-ar vrea să-și asume un asemenea risc. N-ar juca la noroc, dacă ar exista cea mai mică șansă ca Bailey să pățească ceva.

– Ascultă, Hannah…

– Vreau să spun că dacă oamenii ăștia ne-ar găsi, s-ar răzbuna pe Owen oricum ar putea, nu-i așa? Nu s-ar încurca de vreun protocol sau vreo grijă specială dacă Bailey ar fi prinsă-n tăvălug. Corect sau nu?

Nu-mi răspunde. Nu poate.

– Ideea e că tu nu poți garanta că asta n-o să se întâmple. Nu-mi poți garanta mie și nu-i poți garanta nici lui Owen. De aceea a lăsat-o pe Bailey în grija mea. De aceea și-a luat tălpășița, în loc să vină direct la tine.

– Cred că te înșeli în privința asta.

– Iar eu cred că soțul meu știe cu cine s-a căsătorit, îi răspund.

Grady râde.

– Aș fi crezut că ai învățat din toată povestea asta că nimeni nu știe cu cine se căsătorește.

– Nu sunt de acord, îi spun. Dacă Owen ar fi vrut ca eu să stau pe loc și să te las pe tine să rezolvi tot, mi-ar fi spus asta.

– Atunci cum explici e-mailurile pe care mi le-a trimis? Evidențele detaliate pe care le-a ținut? Toate astea o să ajute la condamnarea lui Avett pentru infracțiunile comise. FBI-ul negociază deja o înțelegere care îl va trimite pe Avett la răcoare pentru următorii douăzeci de ani…, spune Grady. Cum explici că soțul tău e implicat în asta? Cum explici că el aranjează totul în așa fel încât să poată beneficia de programul de protecție a martorilor?

– Cred că are altă motivație.

– Și anume? întreabă Grady. Moștenirea lui?

– Nu, răspund. A lui Bailey.

Zâmbește forțat și parcă aud toate lucrurile pe care vrea să mi le spună, dar simte că nu poate. Aud toate lucrurile pe care le știe despre Owen – aceleași pe care le știe și Nicholas, dar într-o altă lumină. Poate se gândește că, spunându-mi ceva mai apropiat de adevăr, mă va atrage de partea lui. Însă eu am ales deja: sunt de partea lui Bailey. Și a mea.

– Am să-ți spun asta cât de simplu pot, spune el. Nicholas e un ticălos nenorocit. O să te pedepsească într-o zi. Bailey poate fi în siguranță, dar dacă Nicholas nu va reuși să ajungă la Owen, te va pedepsi pe tine ca să-l rănească pe el. Ești complet dispensabilă pentru el. Nu-i pasă de tine.

– Nici nu credeam că îi pasă.

– Atunci, ar trebui să-ți dai seama cât de riscant e pentru tine să încerci, pur și simplu, să te întorci la viața ta, spune el. Nu pot să te protejez decât dacă mă lași.

Nu-i răspund pentru că vrea să-i spun că da – da, o să-l las să mă protejeze.

Da, o să-l las să ne protejeze. Și n-am de gând să spun așa ceva. N-am de gând, pentru că atâta lucru știu și eu: nu poate s-o facă.

Probabil că Nicholas ar fi oricum în stare să ne găsească, dacă vrea. E ceea ce am învăţat din toată povestea asta. Într-un fel sau altul, lucrurile se repetă. Pur și simplu, se repetă. Așa că pot și eu să încerc să fac ce e mai bine pentru Bailey. Și, procedând astfel, ea nu va fi nevoită să-și schimbe identitatea.

Nu i s-a dat șansa asta înainte. Și deja pierde atât de mult. Acum, cel puțin, pot să i-o dau eu.

Grady pornește mașina și intră din nou în trafic.

– Nu poți să ai încredere în el. E o nebunie să-ți imaginezi așa ceva. Nu poți să faci o înțelegere cu diavolul și să te aștepți să iasă bine.

Îmi întorc privirea de la el și mă uit pe geam.

– Doar că tocmai am făcut-o.

Drumul înapoi, la ea

Bailey stă pe un scaun în sala de ședințe. Plânge în hohote.

Și înainte să ajung la ea, sare și se repede spre mine. Mă ia strâns în brațe, cuibărindu-și capul în scobitura gâtului meu.

O țin așa, ignorându-l pe Grady, ignorând totul în afară de ea. Se trage deoparte și îi privesc atent fața, ochii umflați de plâns, părul lipit de cap. Pare mai mică acum, pare să aibă nevoie mai mult decât oricând ca cineva să-i spună că e în siguranță.

– N-ar fi trebuit să plec din cameră, spune.

Îi dau părul la o parte de pe față.

– Unde te-ai dus?

– N-ar fi trebuit să mă duc nicăieri. Îmi pare rău. Dar mi s-a părut că aud o bătaie în ușă și m-am speriat groaznic. Apoi mi-a sunat telefonul și am răspuns. Și se auzea doar un bâzâit. Am tot zis „Alo!“, dar nu se auzea decât bâzâitul acela. Așa că am ieșit pe hol, gândindu-mă că poate se aude mai bine și nu știu…

– Și te-ai tot dus? o întreb.

Dă din cap că da.

Grady îmi aruncă o privire tăioasă, ca și cum i s-ar părea deplasat că o consolez. Ca și cum i s-ar părea că încalc niște limite. Așa vede el lucrurile acum. Planurile lui pentru Owen și Bailey se află de o parte a unei linii de demarcație, iar eu sunt de partea cealaltă. E singurul fel în care mă vede acum – ca pe principala piedică în calea soluției pe care și-o imaginează el.

– Am crezut că e tata la telefon. Nu știu de ce. Poate din cauza zgomotului de fond sau pentru că era un apel de pe un număr ascuns. Am avut un sentiment puternic că el încearcă să dea de mine, așa că m-am gândit să mă plimb un pic, să văd dacă nu cumva sună din nou. Și când n-a mai sunat… am continuat, pur și simplu, să merg. Nu m-am gândit prea bine ce fac.

N-o întreb de ce nu mi-a spus măcar că totul e în regulă înainte de a pleca. Poate că n-a avut încredere că am s-o las să facă ceea ce își propusese. Pe de o parte. Dar știam că cealaltă parte n-avea legătură cu mine, așa că am hotărât să n-o iau personal. Momentul în care îți dai seama că de tine depinde să ajungi într-un loc mai potrivit n-are niciodată de-a face cu altcineva. E vorba doar despre a-ți da seama cum să ajungi acolo.

– M-am întors la bibliotecă, spune ea. M-am întors în campus. Aveam la mine lista profesorului Cookman și m-am apucat, pur și simplu, să trec din nou prin albumele anuale. Am plecat atât de repede de acolo după ce am văzut fotografia lui… Kate. Și m-am gândit… m-am gândit că trebuie să știu. Înainte de a pleca din Austin.

– Și l-ai găsit?

Încuviințează din cap.

– Ethan Young. Al șaizecilea tip de pe lista aceea…

Nu spun nimic, aștept ca ea să termine.

– Și apoi m-a sunat, spune.

Mă blochez.

– Despre ce vorbești? întreb.

Simt că leșin. A vorbit cu Owen. A reușit să vorbească cu Owen.

– Ai vorbit cu tatăl tău? o întreabă Grady, iar ea ridică privirea spre el și confirmă din cap.

– Pot să vorbesc doar cu Hannah? îl întreabă ea.

Dar, în loc să părăsească încăperea, Grady se lasă într-un genunchi în faţa ei. Ceea ce poate fi interpretat ca un refuz din partea lui.

– Bailey, trebuie să-mi spui ce a zis Owen. Ca să pot să-l ajut, spune el.

Bailey clatină din cap, vrând parcă să spună că nu-i vine să creadă că trebuie să poarte această conversaţie în faţa lui. Că trebuie s-o poarte, în vreun fel.

Îi fac semn să-mi spună, să ne spună.

– E-n regulă, îi zic.

Încuviinţează din cap şi continuă să mă privească doar pe mine. Apoi începe să vorbească.

– Tocmai găsisem fotografia tatei, era aşa de masiv şi avea părul lung până la umeri… practic, ca o chică. Şi chiar… aproape că am pufnit în râs, arăta penibil. Atât de diferit. Dar era el. Fără îndoială. Şi mi-am pornit telefonul ca să te sun, să-ţi spun. Atunci mi-a intrat un apel pe Signal.

Signal. De ce-mi sună cunoscut? Îmi amintesc: în urmă cu câteva luni, eram toţi trei la Ferry Building, mâncam găluşte, când Owen i-a luat telefonul lui Bailey şi i-a spus că o să-i instaleze pe el o aplicaţie. O aplicaţie criptată, care se numeşte Signal. I-a spus că nimic nu răsuflă din ea pe internet. A făcut şi o glumă penibilă, că dacă trimite vreodată mesaje sexy (chiar aşa a spus, sexy), ar trebui să folosească aplicaţia asta. Şi ea s-a făcut că-şi vomită găluştele.

Apoi Owen a devenit serios. I-a spus că dacă vrea ca un apel telefonic sau un mesaj să dispară, asta e aplicaţia pe care trebuie s-o folosească. I-a spus-o de două ori, ca să bage la cap. „Am s-o păstrez pentru totdeauna dacă nu mai foloseşti cuvântul «sexy»“, i-a spus ea. „S-a făcut“, i-a răspuns el.

Acum, Bailey turuie.

– Când am zis „Alo“, el vorbea deja. N-a spus de unde sună. Nu m-a întrebat dacă sunt bine. A spus că are douăzeci şi două de secunde. Îmi amintesc asta. Douăzeci şi două. Apoi mi-a spus că-i pare rău, nespus de rău, că ar fi trebuit să-şi organizeze viaţa aşa încât să nu trebuiască niciodată să-mi dea telefonul

ăsta.

O privesc în timp ce luptă iar cu lacrimile. Nu se uită la Grady. Se uită doar la mine.

– Ce-a spus? o întreabă el cu blândețe.

Îi simt apăsarea. O povară ce n-ar trebui nicicând să apese nişte umeri atât de tineri.

– A spus că o să treacă mult timp până când va putea să sune din nou. A spus…

Scutură din cap.

– Ce, Bailey? o întreb.

– A spus… că nu poate veni acasă.

Îi privesc cu atenție chipul în timp ce încearcă să accepte asta – lucrul ăsta teribil, imposibil. Lucrul teribil, imposibil pe care n-ar fi vrut ca el să i-l spună vreodată. Lucrul teribil, imposibil pe care eu l-am bănuit. Lucrul teribil, imposibil pe care l-am ştiut.

A plecat. Nu se mai întoarce.

– Adică… niciodată? întreabă ea.

Înainte să apuc să-i răspund, Bailey suspină, scurt şi gutural, vocea i se taie la gândul acesta. La gândul acesta pe care l-a avut şi ea.

Îmi pun mâna peste a ei, o prind de încheietură şi o ţin strâns.

– Eu nu prea cred asta, se bagă şi Grady în vorbă. Eu… chiar nu cred că ştii dacă asta a vrut să spună.

Îl sfredelesc cu privirea.

– Şi oricât de supărătoare a fost convorbirea, ceea ce trebuie să discutăm

acum sunt următorii paşi.

Bailey continuă să-şi ţină privirea aţintită asupra mea.

– Următorii paşi? spune ea. Ce înseamnă asta?

Îi susţin privirea, aşa încât să fim doar noi două. Mă apropii de ea, ca să mă creadă când îi spun că ea este cea care trebuie să decidă.

– Grady se referă la locul în care o să plecăm noi două acum, îi zic. Fie mergem acasă…

– … fie vă ajutăm să vă întemeiaţi un alt cămin, spune Grady. Aşa cum îţi spuneam mai devreme. Pot să găsesc pentru tine şi Hannah un loc bun în care să staţi, unde s-o puteţi lua de la capăt. Iar tatăl tău va veni şi el atunci când va considera că e sigur să se întoarcă. Poate crede că asta nu se poate întâmpla mâine, poate asta încerca să-ţi spună la telefon, dar…

– De ce nu? îl întrerupe Bailey.

– Poftim?

Bailey îl priveşte acum în ochi.

– De ce nu mâine? Dar nu mâine, de ce nu azi? Dacă tata ştie că tu eşti într-adevăr cea mai bună opţiune, atunci de ce nu e acum aici, cu noi? De ce fuge încă?

Înainte de a se putea abţine, Grady lasă să-i scape un mic hohot de râs, un râs nervos, ca şi cum ar vrea să spună că eu aş fi învăţat-o pe Bailey să-i adreseze întrebarea asta – de parcă n-ar fi singura întrebare pe care ar putea-o adresa oricine îl cunoaşte şi îl iubeşte pe Owen. Soţul meu a evitat să i se ia amprentele. A evitat ca figura lui să apară pe toate canalele de ştiri. A făcut ce a trebuit să facă pentru a împiedica nişte forţe exterioare să-i perturbe viaţa lui Bailey. Şi atunci, unde e? Nu mai e nimic de încercat. Nu mai e nici o mutare de făcut. Dacă ar avea de gând să se întoarcă, dacă ar crede că vom fi în siguranţă luând-o de la capăt împreună, ar fi acum aici. Ar fi aici, alături de noi.

– Bailey, nu cred că am să-ți dau chiar acum un răspuns care să te mulțumească, spune Grady. Ceea ce pot face este să-ți spun că ar trebui oricum să mă lași să te ajut. E cea mai bună cale de a te apăra. E singura cale de a te apăra. Atât pe tine, cât și pe Hannah.

Privește în jos, la mâinile noastre, una peste alta.

– Deci… asta a vrut să spună? Tata? Că nu se mai întoarce?

Pe mine mă întreabă. Îmi cere să-i confirm ceea ce știe deja. Nu ezit.

– Nu, nu cred că poate, îi răspund.

Văd în ochii ei tristețea preschimbându-se în furie. Se va retrage, și de acolo se va transforma într-o suferință adâncă. Un parcurs dur, necesar, solitar, pe măsură ce va începe să accepte situația. Cum începi să accepți așa ceva? O faci, pur și simplu. Te predai. Te predai în fața sentimentelor. Nedreptății. Dar nu a disperării. N-am s-o las să dispere, chiar dacă va fi singurul lucru pe care am să-l pot face.

– Bailey…, începe Grady, clătinând din cap. Nu știm dacă e adevărat. Îl cunosc pe tatăl tău…

Bailey ridică brusc capul.

– Ce-ai spus?

– Am spus că îl cunosc pe tatăl tău…

– Nu. Eu îl cunosc pe tatăl meu, spune ea.

Se înroșește la față, iar privirea îi e pătrunzătoare și neclintită. Și văd cum i se cristalizează hotărârea, cum i se cimentează voința, devenind ceva ce nimeni nu-i poate lua.

Grady continuă să vorbească, dar nici nu mai încearcă să-l asculte. Se uită la mine când spune ceea ce mă gândeam că va spune – concluzia la care m-am gândit că o să ajungă în cele din urmă. Motivul pentru care m-am dus la Nicholas, motivul pentru care am făcut ce am făcut. Mi-o spune doar mie. A

renunţat la orice altceva. În timp, va trebui să reconstruiesc totul. Va trebui să fac tot ce pot ca s-o ajut să reconstruiască totul.

– Vreau doar să merg acasă, spune Bailey.

Mă uit la Grady, ca şi cum i-aş zice: „Ai auzit-o“. Apoi aştept să facă singurul lucru care-i rămâne de făcut.

Să ne lase să plecăm.

Cu doi ani și patru luni în urmă

– Arată-mi cum se face, spune.

Am aprins lumina în atelierul meu. Am abandonat teatrul după non-întâlnirea noastră, iar Owen a întrebat dacă poate veni înapoi, la atelier, cu mine. Fără nici o intenție ascunsă, a spus. Voia doar să învețe cum să folosească un strung. Voia să vadă cum fac ceea ce fac.

A privit în jur și și-a frecat palmele.

– Deci… cu ce începem? a spus.

– Trebuie să alegem o bucată de lemn, i-am răspuns. Totul începe cu alegerea unei bucăți de lemn potrivite. Dacă lemnul nu e bun, nici rezultatul n-o să fie.

– Cum alegeți voi, prelucrătorii de lemn? m-a întrebat.

– Noi, prelucrătorii de lemn, mergem pe mai multe căi, îi răspund. Bunicul meu lucra în primul rând cu arțar. Îi plăcea coloritul, îi plăcea cum se transforma granulația. Dar eu folosesc o varietate de esențe. Stejar, pin, arțar.

– Care este esența ta preferată?

– Nu am una preferată.

– E bine de știut.

Am scuturat din cap, reținându-mi un zâmbet.

– Dacă ai de gând să faci mișto de mine…, am zis.

A ridicat mâinile, semn că se preda.

– Nu fac mișto de tine, a spus. Sunt fascinat.

– Bine atunci, chiar dacă sună ca un clișeu, cred că fiecare bucată de lemn te atrage dintr-un motiv diferit, am spus.

S-a apropiat de zona mea de lucru și s-a aplecat așa încât să fie la nivelul celui mai mare strung al meu.

– Asta e prima mea lecție?

– Nu, prima lecție este aceea că, pentru a alege cea mai interesantă bucată de lemn, trebuie să înțelegi că lemnul bun este definit de o anumită caracteristică, am spus. Bunicul meu spunea asta. Și eu cred că e adevărat, dincolo de orice îndoială.

Și-a trecut palma peste lemnul de pin cu care lucram. Era un pin îmbătrânit – într-o nuanță închisă, intensă pentru această esență.

– Pe acesta ce-l definește? a întrebat.

Am pus mâna pe o pată din mijloc, deschisă la culoare, aproape aurie, complet decolorată.

– Cred că partea asta, exact aici, poate să devină interesantă, am spus.

Și-a lipit și el palma de locul acela, fără să-mi atingă mâna, fără să încerce măcar – căutând doar să înțeleagă ce-i arătam.

– Îmi place ce spui, îmi place filosofia asta, vreau să zic… Bănuiesc că poți să spui același lucru și despre oameni. În cele din urmă, există întotdeauna un anumit lucru care îi definește.

– Pe tine ce te definește? l-am întrebat.

– Dar pe tine? a spus.

Am zâmbit.

– Eu te-am întrebat prima.

Mi-a zâmbit și el. A zâmbit – zâmbetul acela.

– OK, bine, a spus.

Și n-a ezitat nici un moment.

– Aș face absolut orice pentru fiica mea.

Uneori, poți să te întorci acasă

Stăm la locurile noastre și așteptăm să decoleze avionul. Bailey se uită pe fereastră. Pare epuizată – cu ochii întunecați și umflați, cu fața roșie. Pare epuizată și speriată.

Încă nu i-am spus totul. Dar înțelege destul. Înțelege suficient cât să nu mă mir că e speriată. M-aș mira dacă n-ar fi.

– O să vină în vizită, îi spun. Nicholas și Charlie. Pot să-i aducă și pe verii tăi, dacă vrei. Cred că ar fi drăguț. Cred că verii tăi chiar vor să te cunoască.

– N-o să stea la noi, nu? întreabă.

– Nu, nimic de genul ăsta. O să ne vedem la prânz, o dată sau de două ori. Cu asta o să începem.

– Și o să fii și tu?

– Neapărat, îi spun.

Încuviințează din cap.

– Trebuie să decid în privința verilor mei chiar acum?

– Nu trebuie să decizi în nici o privință chiar acum.

Nu mai spune nimic. Înțelege – în măsura în care e dispusă să accepte – că tatăl ei nu se mai întoarce acasă. Dar nu vrea să vorbească despre asta, nu încă. Nu vrea să analizeze cu mine felul în care vor arăta lucrurile fără el, cum o să se simtă. Nici asta nu trebuie să se întâmple chiar acum.

Inspir adânc și încerc să nu mă gândesc la toate câte trebuie să se întâmple –

dacă nu acum, curând. Pașii pe care va trebui să-i facem, unul după altul, ca să înaintăm prin viață. Jules și Max ne vor lua de la aeroport, avem mâncare în frigider pentru azi, cina ne așteaptă pe masă. Dar trebuie să continuăm să facem acele lucruri zi de zi, până când o să începem să le percepem din nou ca fiind normale.

Și există lucruri pe care nu le pot evita, căderea care va veni în câteva săptămâni (sau în câteva luni), când Bailey va fi pe drumul spre un soi de recuperare, iar eu voi avea primul moment liniștit în care să mă gândesc la mine. Să mă gândesc la ce am pierdut, la ce nu voi primi niciodată înapoi. Să mă gândesc doar la mine. Și la Owen. La ceea ce am pierdut – la ceea ce pierd în continuare – fără el.

Când lumea o să uite, va trebui să-mi mobilizez toate resursele ca să nu permit durerii să pună stăpânire pe mine.

Ceea ce o să împiedice suferința să mă copleșească va fi cel mai ciudat lucru. Voi avea un răspuns la întrebarea care abia acum mi se conturează în minte: dacă aș fi știut, aș mai fi fost aici? Dacă Owen mi-ar fi spus, înainte de toate, că are acest trecut, dacă mi-ar fi spus în ce ar fi urmat să mă bag, l-aș fi ales oricum? Aș fi ales să ajung în punctul în care mă aflu acum? Îmi voi aminti scurt de acel moment de grație pe care bunicul meu mi l-a oferit la scurt timp de la plecarea mamei, când am înțeles că locul meu era exact acolo unde mă aflam. Și voi simți răspunsul în mine, ca pe o căldură intensă: da. Fără ezitare. Chiar dacă Owen mi-ar fi spus, chiar dacă aș fi știut totul, până în cel mai mic detaliu. Da, aș fi făcut aceeași alegere. Asta mă va ajuta să merg mai departe.

– Ce durează atât? spune Bailey. De ce nu decolăm odată?

– Nu știu. Cred că însoțitorul de zbor a zis ceva despre un blocaj pe pistă.

Încuviințează din cap și își încrucișează brațele în jurul corpului, înfrigurată și nefericită, cu tricoul ei incapabil să facă față aerului glacial din avion. I s-a făcut pielea de găină pe brațe. Din nou.

Doar că de data asta sunt pregătită. Cu doi ani în urmă – cu două zile în urmă –, n-am fost. Dar acum se pare că e altă poveste. Îmi iau geanta și scot

din ea hanoracul preferat al lui Bailey. L-am strecurat în bagajul meu de mână ca să-l am pregătit pentru momentul ăsta.

Știu, pentru prima dată, cum să-i dau ceea ce îi trebuie.

Nu e tot ce-i trebuie, desigur. Nu e nici măcar pe aproape. Dar ea își ia hanoracul și îl îmbracă, încălzindu-și coatele cu palmele.

– Mulțumesc, spune.

– Cu plăcere, îi răspund.

Avionul înaintează brusc câțiva metri, apoi dă înapoi. Începe să se deplaseze ușor către pistă.

– Pornim, spune Bailey. În sfârșit.

Se reazemă în scaun, ușurată că pleacă. Închide ochii și pune brațul pe cotiera dintre noi.

Cotul ei e aici, avionul ia viteză. Pun și eu cotul alături și îi simt gestul. Simt că amândouă facem același gest. Ne apropiem puțin una de alta, în loc să ne îndepărtăm.

Se simte exact așa cum este.

Un început.

Cinci ani mai târziu. Sau opt. Sau zece

Sunt la Pacific Design Center din Los Angeles unde particip la expoziția „Prima Privire“, împreună cu alți douăzeci și unu de artizani și producători. Lansez o nouă colecție de piese din stejar alb (mai mult mobilier, dar și câteva boluri și alte mărunțișuri) în showroomul pe care mi l-au rezervat.

Expozițiile acestea sunt grozave pentru deschiderea pe care o oferă către potențiali clienți, dar sunt și un fel de reuniuni – și, ca majoritatea reuniunilor, te epuizează. Mai mulți arhitecți și colegi au trecut pe-aici să mă salute, să ne punem la curent. Am făcut tot ce am putut în privința conversației, dar încep să resimt oboseala. Și, pe măsură ce timpul trece și se face aproape șase seara, simt că mă uit prin oameni, în loc să mă uit la ei.

Ar trebui să mă întâlnesc cu Bailey să mergem la cină, așa că mă uit mai mult după ea, încântată să am o scuză ca să închid șandramaua pentru restul zilei. O să vină cu un tip cu care a început să se vadă de curând, un agent de bursă pe nume Shep (două puncte în minus pentru el), dar ea jură că o să-mi placă. Nu e unul de-ăla, spune ea.

Nu sunt sigură dacă se referă la activitatea lui în domeniul finanțelor sau la faptul că-l cheamă Shep. Oricum, pare a fi reacția ei la ultimul iubit care avea un nume mai puțin enervant (John) și era șomer. Așa e cu întâlnirile la douăzeci și ceva de ani și mă bucur că astea sunt preocupările ei.

Acum locuiește în Los Angeles. Și eu tot aici locuiesc, nu departe de ocean, și nu departe de ea.

Am vândut casa plutitoare imediat ce Bailey a terminat liceul. Nu-mi fac iluzii că în felul ei ne-ar pierde urma – fețele din umbră care așteaptă să lovească în caz că Owen s-ar întoarce. Sunt sigură că încă ne urmăresc discret, ca să vadă dacă nu cumva el își asumă riscul să ne viziteze. Îmi

desfășor viața considerând că ne supraveghează tot timpul, indiferent dacă el se întoarce sau nu.

Uneori mi se pare că-i văd, într-o cafenea în aeroport sau în fața unui restaurant, dar bineînțeles că nu știu cine sunt. Analizez pe oricine mă privește o secundă în plus. Iar asta mă împiedică să le permit prea multor oameni să se apropie de mine, ceea ce nu e un lucru rău. Îi am alături pe oamenii de care am nevoie.

Mai puțin pe unul.

El intră în showroom relaxat, cu un rucsac pe umăr. Părul lui ciufulit e tuns scurt, închis la culoare, are nasul strâmb, ca și cum ar fi fost rupt. Poartă o cămașă cu nasturi, cu mânecile suflecate, expunându-și antebrațele complet acoperite de tatuaje, care-i coboară pe mâini până la degete, ca niște păianjeni.

Atunci, îi văd verigheta, pe care încă o poartă. Inelul pe care l-am făcut pentru el. Lemnul subțire de stejar lustruit trece, probabil, neobservat de oricine altcineva. Dar eu îl cunosc prea bine pe acest bărbat. Arată cum nu se poate mai diferit. Mai e și asta. Dar poate că e ceva normal când te ascunzi la vedere de cineva. Mă întreb. Apoi mă întreb dacă nu cumva nu este el, totuși.

N-ar fi prima dată.

Cred că îl văd. Mi se pare că îl văd peste tot.

Sunt atât de șocată încât scap pe jos hârtiile pe care le țin în mână.

El se apleacă să mă ajute. Nu zâmbește, asta l-ar da de gol. Nici măcar nu-mi atinge mâna. Probabil că ar fi prea mult pentru amândoi.

Îmi întinde hârtiile.

Încerc să-i mulțumesc. O spun cu voce tare? Nu știu. Poate. Pentru că încuviințează din cap.

Apoi se ridică și pornește spre ieșire, în direcția din care a venit. Și abia atunci spune ceea ce doar el mi-ar putea spune.

– Băieții care ar fi putut să fie te iubesc încă, spune Owen cu voce joasă, fără să se uite la mine.

Așa cum spui bună ziua.

Așa cum spui la revedere.

Simt că pielea îmi arde, obrajii mi se aprind. Dar nu spun nimic. Nu e timp de spus nimic. El ridică din umeri și își mută rucsacul pe umăr. Apoi dispare în mulțime. Și asta e tot. E doar unul dintre pasionații de design, în drum spre alt stand.

Nu îndrăznesc să mă uit cum pleacă. Nu îndrăznesc să mă uit spre el.

Îmi țin privirea în jos, prefăcându-mă că aranjez hârtiile, dar căldura care radiază din mine e aproape tangibilă – acel roșu aprins îmi persistă pe piele, pe față, dacă cineva ar fi atent în acel moment. Mă rog să nu fie.

Număr în gând până la o sută, apoi până la o sută cincizeci.

Când în sfârșit îmi îngădui să ridic privirea, o văd pe Bailey. Mă calmez imediat, îmi regăsesc echilibrul. Vine spre mine din aceeași direcție în care a plecat Owen. Poartă rochia ei gri tricotată și tenișii înalți Converse, iar părul ei lung, castaniu îi coboară până la jumătatea spatelui. A trecut Owen pe lângă ea? A văzut cu ochii lui cât de frumoasă s-a făcut? Cât de sigură pe ea? Sper. Sper că da și în același timp sper că nu. Cum ar fi mai ușor pentru el?

Respir adânc și o privesc pe îndelete. Merge ținându-se de mână cu Shep, noul iubit. El îmi face cu mâna în semn de salut, gest care sunt convinsă că i se pare simpatic. Nu este.

Dar zâmbesc în timp ce ei se apropie. Cum altfel? Bailey zâmbește și ea. Îmi surâde larg.

– Mamă, spune ea.

Witness Security Program – program de protecţie a martorilor administrat de Biroul Şerifilor Federali la nivel statal (în câteva state, printre care şi Texas), spre deosebire de programul adiminstrat la nivel federal de către FBI

Bandă de jefuitori de trenuri şi bănci constituită din cei patru fraţi Newton, originari din Texas; au operat între 1919 şi 1924, deţinând recordul absolut din punctul de vedere al valorii la care s-a ridicat jafurile. Nu au fost niciodată acuzaţi de omor.

Suburbie a oraşului Los Angeles

Gustavo Dudamel (n. 1981), celebru dirijor şi violonist venezuelean

Good Luck Charm înseamnă în limba engleză „amuletă“.

Mulțumiri

Am început să lucrez la cartea aceasta în 2012. Am lăsat-o de multe ori deoparte, dar nu am reușit să renunț la ea. Îi sunt profund recunoscătoare lui Suzanne Gluck, ale cărei îndrumări abile m-au ajutat să găsesc povestea pe care voiam s-o spun.

Marysue Rucci, redactările tale inteligente și comentariile înțelepte au ridicat pe toate planurile nivelul acestui roman. Îți mulțumesc că ai fost cea mai bună parteneră la care poate spera un scriitor, redactorul ideal și o prietenă dragă.

Mulțumirile mele se îndreaptă către uimitoarea echipă de la Simon & Schuster: Dana Canedy, Jonathan Karp, Hana Park, Navorn Johnson, Richard Rhorer, Elizabeth Breeden, Zachary Knoll, Jackie Seow, Wendy Sheanin, Maggie Southard și Julia Prosser; precum și către Andrea Blatt, Laura Bonner, Anna Dixon și Gabby Fetters de la WME.

Sylvie Rabineau, noi am fost împreună încă de la prima carte, încă din prima zi. Îți mulțumesc că ai fost cea mai de încredere sfătuitoare a mea, „Sylv“ a lui Jacob, și una dintre persoanele mele preferate de pe întreaga planetă. Te iubesc.

Le sunt îndatorată lui Katherine Eskovitz și lui Greg Andres pentru expertiza legală, lui Simone Puglia pentru că mi-a fost un ghid atât de bun prin Austin, lui Niko Canner și Uyen Tieu pentru superbele boluri din lemn care stau pe biroul meu și care m-au inspirat atât de mult în crearea personajului Hannah.

Pentru citirea atât de multor variante de lucru și pentru că mi-au oferit ajutor și puncte de vedere neprețuite, mulțumesc, Allison Winn Scotch, Wendy Merry, Tom McCarthy, Emily Usher, Stephen Usher, Johanna Shargel, Jonathan Tropper, Stephanie Abram, Olivia Hamilton, Damien Chazelle, Shauna Seliy, Dusty Thomason, Heather Thomason, Amanda Brown, Erin Fitchie, Lynsey Rubin, Liz Squadron, Lawrence O’Donnell Jr., Kira

Goldberg, Erica Tavera, Lexi Eskovitz, Sasha Forman, Kate Capshaw, James Feldman, Jude Hebert, Kristie Macosko Krieger, Marisa Yeres Gill, Dana Forman și Allegra Caldera. Mulțumiri speciale pentru Lauren Levy Neustadter, Reese Witherspoon, Sarah Harden și incredibila echipă de la Hello Sunshine – încrederea voastră în această carte este nici mai mult, nici mai puțin decât un vis devenit realitate.

Recunoștința mea din inimă familiilor Dave și Singer și minunaților mei prieteni pentru dragostea și sprijinul lor neclintite. De asemenea, mulțumirile mele se îndreaptă către cititori, grupuri de lectură, librari și iubitori de carte, în a căror companie sunt recunoscătoare să mă aflu.

Și, la urmă, ai mei.

Josh, nu știu pentru ce să-ți mulțumesc mai întâi. Probabil că ar trebui să spun că această carte n-ar fi existat fără tine și fără încrederea ta în mine (și așa și este!), sau că nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt pentru că am un partener pe care, după treisprezece ani, îl iubesc atât de mult. Dar e OK dacă încep cu cafeaua? Îmi place atât de mult cafeaua! Și îmi placi tu, peste măsură.

Jacob, omulețul meu inimitabil, înțelept, cu inimă mare! Am renăscut când tu ai venit pe lumea aceasta. Și acum pășesc prin ea recunoscătoare și smerită în fața a tot ceea ce învăț de la tine. Ce pot să spun, copile, mai mult decât îți spun în fiecare zi? Marea binecuvântare a vieții mele e să fiu mama ta.